COLECȚIA

Iubiri de poveste

TERESA MEDEIROS

Deliciile păcatului

Unora le place pericolul... Altora le place seducția...

Catrionei Kincaid, frumoasa scoțiancă din Ținuturile Înalte, nu-i pasă că își pune în pericol respectabilitatea – ba chiar și siguranța – în momentul în care se hotărăște să pună piciorul în închisoarea Newgate. Hotărâtă să revină în Scoția și să recâștige onoarea clanului ei, Catriona are nevoie de Sir Simon Wescott, un nobil căzut în dizgrație, cu reputație de crai. În schimbul ajutorului, Catriona este dispusă să-i ofere deopotrivă libertatea și o parte din averea ei – dar nici prin gând nu-i trece că parșivul crai va avea îndrăzneala să-i ceară o răsplată mult mai senzuală.

Simon este șocat să constate că fetișcana pe care o întâlnise cu ani buni în urmă s-a transformat între timp într-o făptură ademenitoare și încăpățânată. Deși și-a promis să renunțe la visul de a deveni erou, nu poate rezista tentației de-a o face pe cavalerul salvator. În Ținuturile Înalte, locul de unde a plecat Catriona cândva și unde acum revine alături de Simon, cei doi au parte de pericole și de aventură, riscându-și viața pentru a-i alunga pe dușmanii clanului ei... dar totodată își riscă și inima, pentru a descoperi cu uimire că sunt prinși într-o pasiune ce le întrece orice închipuire.

Teresa Medeiros este una dintre cele mai bune scriitoare de *historical romance*, cu apariții constante pe listele de bestselleruri ale *The New York Times*, *Publishers Weekly* și *USA Today*. Cărțile ei, traduse în 17 limbi, au fost vândute în peste 10 milioane de exemplare și au fost nominalizate pentru premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1445-2
9 786063 314452
Alma®

TERESA MEDEIROS

Deliciile păcatului

Some Like It Wicked
Teresa Medeiros
Copyright © 2008 Teresa Medeiros

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Deliciile păcatului
Teresa Medeiros

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Cătălina Călinescu
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MEDEIROS, TERESA
Deliciile păcatului / Teresa Medeiros.
trad.: Graal Soft – București: Litera, 2017

ISBN 978-606-33-1445-2

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

TERESA MEDEIROS

Deliciile păcatului

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu/Graal Soft

Alma

În memoria nepoțelului nostru, Daniel Lee Medeiros. Am fost binecuvântați de Dumnezeu să te avem în viețile noastre timp de douăzeci de ani.

Pentru tovarășa mea de rugăciune, Teresa Farmer, al cărei râs îmi aduce o încântare fără margini și care mă face mereu să mă simt mult mai amuzantă decât sunt.

Și pentru Michael al meu... Te-aș fi așteptat și o eternitate, iubitule, dar sunt extrem de recunoscătoare că nu a trebuit să o fac.

Capitolul 1

Anglia, 1805

Un geamăt feminin gutural tulbură liniștea tihnită din podul hambarului. Catriona Kincaid smuci capul în sus, chiar când ghemotocul de blană amețit, care stătea agățat pe ceafa ei, eliberă un mieunat ascuțit.

Din fericire, protestul pisoiașului fu înghițit imediat de un alt geamăt care răsună de jos – de data aceasta unul răgușit și cunoscător, care-i trimise Catrionei fiori calzi de emoție pe șira spinării.

Continuând să țină strâns în mâini cartea pe care o citea, se folosi de coate ca să se împingă mai în față pe burtă prin fâșiile de umbre și lumină solară. Pisoiașul se apucă atunci să-i rontăie părul cu toată ferocitatea unui pui de leu. Un chicot lipsit de haz pluti până la urechile ei, împreună cu ritmul curios al unui gâfâit, așa că se aplecă și-și lipi ochiul de crăpătura generoasă dintre două scânduri din podea.

Chiar și în lumina aceea slabă, tot putea observa părul verișoarei ei, precum o aură blondă ciufulită, în jurul chipului ei îmbujorat. Alice stătea cu spatele lipit de ușa boxei de vizavi de pod și era prinsă în îmbrățișarea feroce a unui ofițer din Marina Regală a Maiestății Sale. Iar când el își lipi gura deschisă de gâtul ei maiestuos, Alice lăsă un pic capul pe spate, dezvăluind ochi tulburați și buze umezite și întredeschise de o foame nedefinită.

Catriona rămase cu gura căscată de uimire. Nu o mai văzuse niciodată pe vanitoasa ei verișoară atât de puțin preocupată de gândul că și-ar putea întinde machiajul sau și-ar putea șifona trena elegantă a rochiei ei de plimbare. Probabil că acest nou iubit fermecător al ei avea cu adevărat puteri magice.

Privirea curioasă a Catrionei se mută atunci spre spatele lui. Vestonul albastru-închis al uniformei elegante fusese agățat de ușa unei alte boxe din apropiere. Cămașa lui albă impecabilă era întinsă pe umerii săi lați, în timp ce vesta îi învelea frumos talia îngustă.

Pantalonii albi îi stăteau agățați de șoldurile înguste și se subțiau din ce în mai mult, în timp ce-i coborau pe coapsele și pe gambele musculoase, înainte de a dispărea într-o pereche de cizme Hessian negre frumos lustruite.

Însă nu frumusețea sculptată a șoldurilor lui îi atrase privirea Catrionei înapoi spre ele, ci mișcările subtile care acompaniau cucerirea fiecărui centimetru al gâtului verișoarei ei. Ritmul provocator al mișcărilor sale atinsese echilibrul atât de delicat dintre convingere și cerere, încât i se părea că trupul lui iscusit și atletic fusese creat de Dumnezeu tocmai pentru astfel de îndeletniciri păcătoase. De Dumnezeu sau poate de însuși Lucifer.

Apoi își mută atenția avidă de la gâtul lui Alice spre buzele ei întredeschise, și Catriona icni, fascinată. Nici măcar în cele mai păcătoase vise nu își închipuise vreodată că puteau exista astfel de sărutări pasionale!

Nu semăna câtuși de puțin cu pupicul fugar pe obraz pe care i-l permitea mătușa sa unchiului ei în fiecare seară, înainte de a se retrage în dormitoarele lor separate. Își atinse ușor vârfurile degetelor de propriile-i buze tremurânde și se întrebă în sinea ei cum ar fi fost să fie și ea sărutată cu o astfel de înflăcărare plină de tandrețe. Părinții ei fuseseră foarte generoși față de ea cu îmbrățișările și cu sărutările, dar, de când venise să locuiască cu familia unchiului ei, nu mai primise nici măcar un pupic sec pe frunte.

Derbedeul de ofițer profita de neatenția verișoarei sale ca să-și strecoare degetele lungi și subțiri în decolteul ei. Alice murmură un protest pe jumătate înăbușit. Catriona își dădu ochii peste cap, gândindu-se că verișoara ei obiectase mult mai convingător în dimineața aceea la micul dejun, când ea mâncase ultima scrumbie afumată. Dar, în clipa imediat următoare, protestul lui Alice se topi într-un mieunat murmurător de plăcere, și fata își arcui spatele ca să poată simți mai bine degetele iscusite ale ofițerului pe pieptul ei generos.

Catriona și-ar fi dorit să își mute privirea dezgustată, însă nu putea s-o facă. Nu mai fusese atât de fascinată de ceva de când Monsieur Garnerin își prăbușise balonul cu aer cald într-un grup de tinere frumoase, la Vauxhall Gardens.

Cu o grație demnă de un menuet, tânărul ofițer se învârti apoi, conducând-o ușor pe Alice cu spatele spre patul de paie, care se afla direct sub podul în care stătea ascunsă Catriona. Lumini și umbre se jucau pe chipul lui, ca într-un dans al flirtului, făcând imposibil

să-i poată distinge mai bine trăsăturile. Catriona își reprimă un mârâit frustrat când cei doi dispărură din raza ei vizuală. Se gândi apoi că, dacă omul acela putea mânui cu aceeași finețe și o fregată, atunci victoria englezilor asupra lui Napoleon avea să fie asigurată fără doar și poate.

Foșnetul intrigant al fânului și al hainelor îi sporea curiozitatea până la un nivel imposibil de suportat. Așa că se târî mai în față, pe genunchi și pe coate, ca să-și aplece capul peste marginea podului.

Uitase complet de pisoiașul pe care-l ținea agățat pe umăr, până când acesta își înfipse zece gheare mici, dar ascuțite în ceafa ei sensibilă. Reprimă un țipăt de durere, își luă mâna de la nas și încercă să apuce pisoiul. Dar un nor de praf și polen îi invadă imediat nările și un strănut fu pe punctul de-a izbucni. Și nici măcar dacă bunul Dumnezeu ar fi binecuvântat-o cu trei mâini nu ar fi avut timp să se hotărască pe care să o folosească pentru a apuca pisoiul, pe care pentru a înăbuși strănutul și pe care pentru a-și menține echilibrul precar.

Dar, în condițiile date, nu putu face altceva decât să fluture sălbatic din brațe prin aer, în timp ce se prăbuși cu capul înainte din podul plin de fân al hambarului și se izbi de spatele impunător al bărbatului care tocmai se pregătea să-și facă loc între coapsele pale și bine proporționate ale verișoarei ei.

Simon Wescott putea simți respirația fierbinte a iadului pogorându-se pe ceafa lui.

Nu era prima dată când experimenta lovitura acelei rafale de pucioasă și era foarte puțin probabil să fi fost ultima dată. Experiențe anterioare riscante îl învățaseră că tații furioși, care erau apărătorii autoproclamați ai virtuții fiicelor lor – indiferent dacă acea *virtute* era ceva real sau iluzoriu –, erau de o mie de ori mai periculoși decât soții mânioși. Se gândi imediat că tocmai un astfel de tată aterizase pe spatele lui și aștepta temător ca un antebraț musculos să se strângă în jurul gâtului său.

Dar *chestia* de pe spatele lui doar stătea acolo imobilă, respirându-i în ceafă, precum o morsă istovită. Iar confuzia lui spori cu atât mai mult când simți ceva ronțăindu-i părul proaspăt tuns. Se încruntă. Doamne, Dumnezeule! Oare căzuse pe el unul dintre poneii contelui? Întinse mâna prudent și-l îndepărtă de pe capul său pe micul vinovat, apucându-l de ceafa blănoasă, ca să evite atacul

vâltorii de gheare. Ghemotocul portocaliu de blană mârâia la el și-l scuipa ca un demon însetat de sânge. Și apoi greutatea de pe spatele lui se mută.

– Nu-i place deloc să fie ținut așa. În locul dumitale i-aș da drumul.

Vocea pe care o auzea avea o cadență destul de vioaie. Iar răsuflarea care-i sufla părul era caldă și avea un iz slab de biscuiți cu scorțișoară.

Dar, de vreme ce nu se supuse suficient de repede avertizării, pisoiul se răsuci în mâna lui și-și înfipse colții în buricul sensibil al degetului său mare.

Scutură repede din mână ca să scape de micul animal și scrâșni din dinți din cauza durerii. Greutatea de pe spatele lui se îndepărtă în grabă. Femeia de sub el țipa scandalizată și îi împingea pieptul. Se rostogoli imediat de pe ea, obligat să-și strângă și să-și închidă la loc hainele cu o viteză care se dovedea o provocare chiar și pentru mâinile lui abile.

– Bestie îngrozitoare ce ești!

Pentru o clipă uluită, Simon crezu că exclamația șuierată a lui Alice îi era adresată lui. Dar apoi Alice își smuci corsajul în sus și sări în picioare, cu obrajii-i de obicei palizi și eleganți în clipa aceea roșii ca racul de furie.

– Trol mic și odios! Cum *îndrăznești* să mă spionezi?

Simon își curăță pantalonii de fân și se ridică. Descoperi că obiectul mâniei lui Alice stătea pe vine în spatele lui, oblojind puiul de pisică turbat, fără nici cea mai vagă urmă de mustrări de conștiință.

Bucle blonde, care păreau să fi fost tunse cu o foarfecă de grădină, atârnau peste o față mică, de o vârstă incertă. Iar trupul suplu al acelei creaturi stranii era înfășurat într-o pătură decolorată.

– Nu te spionam, zise torționarul lui Alice, după care arătă cu degetul spre o carte, care atârna cu cotorul frânt de podul de deasupra lor.

Simon înclină capul nedumerit. Chiar și în lumina aceea slabă, tot putea recunoaște cartea de poezie *Cânturi scoțiene* a lui Sir Walter Scott.

– Citeam, se auzi o completare.

Privirea lui Simon călători atunci mai sus spre podul de deasupra capului lor, și buzele lui luară forma unui rânjet cunoscător. Se gândi apoi că probabil s-ar fi delectat și el însuși cu o astfel de năzbâtie

când era copil dacă nu i-ar fi fost satisfăcută curiozitatea la vârsta de treisprezece ani de către o slujnică de moravuri discutabile și cu un apetit sexual nesățios.

Dar era mai mult decât evident că Alice nu avea la fel de multă înțelegere față de năzbâtiile tinereții. Șuiera printre dinții-i încleștați, ca un ceainic pe punctul de a exploda, și se îndrepta spre creatură cu mâinile-i elegante încovoiate ca niște gheare mortale.

Catriona se ridică prudentă și împinse ușor pisoiul cu piciorul, ca să-l îndepărteze din fața pericolului. De-a lungul timpul, se obișnuise să fie trasă de urechi sau ciupită de verișoara ei iute la mânie. Dar, dintr-un motiv sau altul, perspectiva de primi o chelfăneală în fața acelui străin extrem de chipeș o făcu să ridice bărbia sfidătoare și să-și îndrepte spatele.

Alice își dădu brațul în spate, pregătindu-se să-i tragă o palmă, dar ofițerul se interpuse în fața ei și o prinse de umeri, după care îi oferi un zâmbet de-a dreptul angelic.

– E, haide, Ally. A fost doar un mic ghinion. Nu s-a întâmplat nimic rău.

Catriona încremeni, uluită de comportamentul lui curajos. Nimeni nu îndrăznise vreodată să-i ia apărarea în fața răutăților verișoarei sale. Mătușa ei doar scotea sunete dezaprobatoare de câte ori crizele de furie ale lui Alice întreceau limitele acceptate și unchiul ei mai murmura ocazional „Nu o ciupi pe verișoara ta, draga mea", înainte de a se ascunde din nou în spatele ziarului său... Dar, în afară de asta, toți se prefăceau a nu băga de seamă vânătăile care apăreau atât de frecvent pe pielea sensibilă de pe brațul ei.

Dar, pentru prima dată în douăzeci și patru de ani, farmecul său considerabil nu îl mai salvă pe Simon. Pentru că Alice se întoarse împotriva lui, scuipând venin și arătându-și colții, într-o manieră care făcea pisoiul turbat de mai devreme să pară inofensiv prin comparație. Iar transformarea ei dintr-o porumbiță blândă într-o scorpie urâcioasă îl făcu pe Simon să-și reînnoiască în minte – dar cu absolută convingere – jurământul de a nu se căsători niciodată.

– Un ghinion? șuieră ea printre dinții-i încleștați. Singurul ghinion de aici a fost când creatura asta ne-a invadat casa! Se smulse imediat din mâinile lui și flutură acuzator un deget la adresa spionului incapabil. N-ai fost altceva decât o rușine pentru familia asta, din ziua în care tata te-a primit în casă!

Catriona îl văzu pe ofițer tresărind de compasiune și în clipa aceea aproape că-și dori ca el să se fi dat la o parte și să o fi lăsat pe Alice să-i tragă o palmă dureroasă.

– Te furișezi pe aici ca un animal sălbatic, cu cârpa aia împuțită înfășurată în jurul tău, și transformi într-o batjocură tot ce tata a obținut cu multă trudă. Te avertizez... de azi înainte ar fi bine să-ți ții nasul acela curios îngropat într-una din cărțile tale ridicole, unde-i este locul, și cât mai departe de treburile mele!

Alice încercă apoi să se întoarcă din nou în brațele iubitului ei, dar probabil citi pe fața lui un oarecare dezgust la adresa comportamentului ei. Așa că aruncă înspre Catriona o privire plină de ură și apoi izbucni în lacrimi.

– Monstru mic și îngrozitor! Acum ai stricat totul!

Se întoarse imediat și fugi din grajdul umbros, lăsând lumina soarelui să se reverse înăuntru în urma ei. Catriona clipi din cauza strălucirii bruște și apoi reuși pentru prima dată să vadă clar chipul ofițerului.

Și atunci i se tăie răsuflarea pentru a doua oară pe ziua aceea. Nu era deloc dificil de înțeles de ce Alice se abandonase cu atâta ușurință farmecului său, care era acum vizibil cu prisosință. Arăta ca un Icar care zburase prea aproape de soare, dar care fusese răsplătit pentru aroganța sa, mai degrabă decât pedepsit. Părul său maro-roșcat avea culoarea pielii tăbăcite și era tuns îngrijit, abia atingându-i-se de gulerul cămășii. Soarele îi sărutase pomeții înalți, oferindu-le o strălucire ca de bronz, iar ridurile de expresie îi înrămau perfect zâmbetul trist. Avea buzele cărnoase și le ținea doar ușor bosumflate... dar, chiar și așa, păreau ferme, perfect conturate și absolut masculine.

Temându-se să nu cumva să rămână fără suflu, Catriona își smuci privirea de la gura la ochii lui. Dar adâncimilor lor verzi de culoarea mușchiului de copac străluceau cu un neastâmpăr latent. Catriona lăsă capul în pământ, orbită încă o dată de strălucirea lui.

Simon interpretă greșit reacția ei ca un semn de descurajare, așa că întinse mâna ca să îi mângâie ușor părul ciufulit.

– Nu te supăra așa tare, băiete. Și eu am fost cândva un flăcău curios și năzdrăvan.

Și apoi flăcăiandrul smuci capul în sus, îndepărtându-și din ochi bretonul buclat. Avea ochii la fel de blajini și de cenușii precum ceața unei dimineți de vară. Și erau încadrați de gene curbate și mătăsoase, incontestabil de feminine... precum stăpâna lor, de altfel.

Simon ar fi crezut că depășise de mult perioada în care ceva l-ar mai fi putut face să se îmbujoreze. Cu toate acestea, simți imediat cum o căldură trădătoare îi acapară gâtul, urcând ușor spre fața sa. La drept vorbind, îl îngrozea mai mult faptul că judecase greșit sexul copilei decât că fusese surprins seducând-o pe verișoara sa.

Îi venise întotdeauna extrem de ușor să-și exprime scuzele în cuvinte clare și semnificative. În fond, Dumnezeu îi era martor că fusese mereu un maestru al vorbelor. Dar era pentru prima dată când limba sa aurită nu-l ajuta deloc. Aruncă o ocheadă lungă spre ușă. Oare ieșirile în grabă nu erau punctul lui forte? Nu era obișnuit să fugă pe geam în toiul nopții? Să coboare pe spalierele de sub balcoane? Să se strecoare desculț prin grădini ude, cu cizmele în mână?

– Ar trebui să te duci după ea. Cred că încă ai putea s-o convingi să facă dragoste cu tine.

Simon smuci privirea înapoi și o găsi pe fată încă uitându-se la el. Îi susținu privirea.

– Ce poate ști o fetiță mică și obraznică, așa ca tine, despre a face dragoste?

Ea pufni imediat.

– Mă bucur să văd că am crescut în ochii dumitale de la „băiete" la „fetiță mică". Dar să știi că voi împlini șaisprezece ani luna viitoare. Și nu-i nevoie să te prefaci că e ceva misterios în actul de a face dragoste. Masculul pur și simplu o mușcă de ceafă pe femelă ca să o țină nemișcată în timp ce o călărește pe la spate.

Simon avu nevoie de câteva clipe și de câteva clipiri nedumerite ca să asimileze afirmația aceea îngrozitoare. Și tot se văzu nevoit să-și dreagă glasul de două ori înainte de a putea scoate câteva cuvinte gâtuite:

– Chiar dacă e destul de adevărat ce spui, speram să pot demonstra ceva mai multă finețe în acțiuni... Pot să presupun că afirmația ta inteligentă de mai devreme a venit numai ca urmare a spionării cailor unchiului tău?

– Și pisicile, mărturisi ea. Și tatăl lui Robert the Bruce[1] se considera un mare crai.

Confuzia lui Simon se atenuă în clipa în care ea se aplecă și luă în brațe pisoiul care se învârtea în jurul picioarelor ei murdare de praf.

[1] Robert the Bruce (1274–1329) a fost conducătorul scoțienilor în cursul primului război pentru independența Scoției purtat împotriva Angliei (1296–1328). (n.tr.)

Rămase studiind-o atent câteva clipe și punând cap la cap referința pe care o făcuse la un erou scoțian obscur, pledul decolorat pe care îl confundase cu o pătură și cadența vioaie a vorbirii ei.

– Ești scoțiană?

– Da, sunt, răspunse ea, după care își dădu ușor capul pe spate.

Lui Simon i se tăie răsuflarea când observă cât de mult îi transforma mândria silueta mică și neîngrijită. Sub multe straturi de praf și tartan și dincolo de stângăcia îngrozitoare a tinereții, stătea ascunsă promisiunea ademenitoare a unei frumuseți ieșite din comun.

– Toți cei din familia Kincaid sunt scoțieni, continuă ea. Chiar dacă mulți – precum unchiul meu Ross, de exemplu – și-au petrecut ultimii cincizeci de ani din viață negându-și obârșia. După ce părinții noștri au murit apărând terenurile Kincaid împotriva englezilor, când eram mică, fratele meu Connor mi-a făcut bagajul și m-a trimis să locuiesc aici. Blestemul e de vină, să știi.

– Și despre ce blestem e vorba, mai exact? o întrebă el, pe un ton blajin, suspectând că fata era blestemată doar cu o imaginație mult prea activă.

– Păi, blestemul familiei Kincaid, desigur! Își îndreptă umerii, după care recită cuvintele pe care le știa pe dinafară: „Cei din neamul Kincaid sunt blestemați să rătăcească pe pământ până când se vor reuni din nou sub drapelul unei căpetenii adevărate". A fost rostit de însuși bătrânul Ewan Kincaid, când era pe punctul de a muri din cauza sabiei englezești care i-a spintecat pieptul.

– Dar de ce ar arunca cineva o soartă atât de îngrozitoare asupra semenilor săi?

– Pentru că bunicul meu... fiul lui Ewan... a trădat clanul la Culloden și i-a vândut pe toți pentru un titlu de conte și treizeci de bucăți de argint englezesc.

Simon ridică din umeri.

– Oamenii fac orice pot ca să supraviețuiască.

În clipa aceea apăru în ochii ei o scânteie de furie.

– Eu aș prefera să mor decât să trăiesc fără onoare!

Cuvintele ei îi trimiseră lui Simon fiori de rușine de-a lungul șirei spinării. El nu-și apărase niciodată un principiu cu atâta convingere... dacă nu cumva era vorba despre unul care implica obținerea propriei plăceri. Sau o ocazie de a-l înfuria pe tatăl său.

Dar alungă repede senzația aceea necunoscută. Era doar un copil, în ciuda tuturor afirmațiilor ei. Un copil visător care se agăța

de o obsesie romantică, pentru a-și alina dorul de casă și de familia pe care cel mai probabil nu avea să o mai vadă niciodată. Dar unchiul ei era un conte foarte bogat și influent. Cu siguranță cu timpul Catriona avea să dea uitării toate fanteziile acelea prostești și avea să se pomenească preocupată de nimic mai presant decât cu alegerea muselinei pentru o nouă rochie de bal sau de compararea moștenirilor pretendenților ei. Simon simți un junghi ciudat de nostalgie când acel gând i se formă în minte.

– Să înțeleg că unchiul tău nu îți împărtășește simpatiile pentru cauza scoțiană?

Ea își plecă atunci privirea.

– Unchiul Ross spune că sunt la fel de nesăbuită precum tatăl meu... că visez mereu la castele din nori, când ar trebui să rămân cu picioarele pe pământ... Dar asta oricum e foarte greu de făcut în pantofii aceia ridicoli pe care se așteaptă mătușa mea să îi port.

Simon constată atunci că nu putea îndura să o vadă așa înfrântă și descurajată. Și-ar fi dorit să o vadă din nou stând dreaptă și mândră și cu ochii strălucindu-i de curaj și sfidare.

Întinse ușor mâna și-i dădu la o parte bretonul din ochii aceia extraordinari.

– Sunt sigur că tatăl tău ar fi fost foarte mândru de tine dacă ar fi trăit.

Catriona fu nevoită să-și adune ultimele fărâme de mândrie ca să nu-și întoarcă obrazul și să-l cuibărească în palma lui. Nici un bărbat nu se mai uitase vreodată așa la ea. De parcă ar fi fost singura fată care exista în lumea lui. Dar nu cumva cu câteva minute mai devreme îi oferise și lui Alice o privire asemănătoare? Își ascunse îmbujorarea trădătoare și junghiul de gelozie, strecurându-se pe sub brațul lui și îndepărtându-se de el.

– O să ai nevoie de un venit stabil dacă ai de gând să o curtezi pe verișoara mea, zise ea brusc. Unchiul meu e foarte hotărât să le găsească partide bune lui Alice și Georginei, de vreme ce nu are nici un fiu. Și cred că vă veți putea întreține amândoi foarte bine din zestrea lui Alice, până când ajungi comandant. Desigur, asta dacă...

– Uoooul exclamă atunci Simon și o prinse de braț, atent să-și țină degetele cât mai departe de colții pisoiului Robert the Bruce.

Înainte să te apuci să-mi plănuiești nunta, poate ai vrea să știi că mâine ridic ancora cu *Belleisle*.

– Cu *Belleisle*? Dar asta e una dintre fregatele de sub comanda amiralului Nelson[1]!

Răspunsul ei plin de admirație îl făcu pe Simon să se încălzească un pic pe sub cămașa lui imaculată și apretată. Purtase întotdeauna culorile alb și albastru ale uniformei Marinei Regale a Maiestății Sale cu aceeași neglijență nepăsătoare cu care purtase și restul hainelor din garderoba sa.

– Nelson e un adevărat erou și un om pe cinste! Pentru un englez, desigur, adăugă ea în grabă.

Îi aruncă apoi încă o privire timidă, și Simon înțelese instinctiv că admirația aceea exagerată care strălucea în ochii ei nu era direcționată deloc spre Nelson – oricât de „pe cinste" l-ar fi considerat.

Dar Simon nu făcuse nimic ca să merite admirația ei. Fratele lui vitreg, Richard, fusese mereu eroul din familia sa. Moștenitorul legitim și lumina ochilor tatălui său. El nu era nimic mai mult decât rezultatul nefericit al câtorva nopți de beție pe care tatăl său le petrecuse în brațele unei frumoase și tinere dansatoare de la operă.

Și dintr-o dată se pomeni copleșit de o dorință disperată de a-i șterge de pe chip expresia aceea visătoare și de o face să-l vadă drept bărbatul care era cu adevărat și nu cine credea ea că ar fi putut deveni.

– Nelson este într-adevăr un om „pe cinste", dar armata este cea care naște eroi. Marina este doar pentru indivizi de rând ca Nelson și fii de-ai doilea de sacrificiu, ca mine. Se sprijini de ușa jilțului și își încrucișă brațele la piept. O să fiu plecat pe mare luni bune. Verișoara ta nu o să fie dezamăgită câtă vreme nu se așteaptă la nimic mai mult de la mine.

Fata își îngropă atunci nasul în blana pisoiului.

– Alice o să te aștepte dacă o rogi... deși îți pot garanta că o să-ți rămână fidelă. A fost mereu destul de nestatornică.

Simon rânji atunci. Ah! Iată un joc pe care-l înțelegea foarte bine! În fond, nu o singură dată folosise în avantajul său rivalitățile delicate dintre două femei.

[1] Horatio Nelson (1758–1805), amiral britanic, care, înainte de toate, este cel bine cunoscut în istorie ca învingător al flotei franco-spaniole la Trafalgar. (n.tr.)

Îi cuprinse obrazul în palmă. Îl tulbură o clipă moliciunea neașteptată a pielii ei, după care își reveni și-i ridică ușor fața pentru a o putea cerceta cu blândețe.

– Dar tu, domnișoară Kincaid? Tu cât l-ai aștepta pe bărbatul pe care-l iubești?

– Pentru totdeauna, șopti ea.

Jurământul ei păru să vibreze în aerul dintre ei, ferm și irevocabil. El fu traversat de un fior neașteptat de dorință. Pusese întrebarea în glumă, dar se trezise el însuși victima acelei glume. Ea privea în sus către el, cu buzele-i umede ușor depărtate cu un amestec de inocență și ademenire.

Simon coborî atunci mâna. Dintr-odată își dorea cu disperare să evadeze din flirtul acela periculos cu o copilă. Evită abil să îi mai privească ochii, își puse vestonul și-și salvă bicornul din locul unde i-l aruncase Alice într-un moment de pasiune, după care plesni pălăria de coapsă și zise:

– Orice femeie care m-ar aștepta pe mine nu ar face altceva decât să-și piardă timpul. Am învățat de mult că e o prostie să faci promisiuni pe care nu ai de gând să le respecți.

Fata cuibări pisoiul sub bărbia înălțată provocator.

– Atunci, cred că asta înseamnă că ești un om de onoare.

Simon își puse pălăria, după care îi aruncă cel mai încrezut rânjet al său – cel pe care-l folosea de altfel și atunci când își etala mâna de cărți câștigătoare la Boodle's.

– Ba dimpotrivă, domnișoară Kincaid. Asta m-ar face locotenentul Simon Wescott, un bastard... atât la propriu, cât și la figurat.

O lăsă apoi înconjurată de o aură strălucitoare de ghemotoace de praf... o prințesă celtică răvășită fără regat, al cărei unic supus era un pisoi. Și abia după ce încălecă în șa și dădu pinteni calului, zorindu-l într-un galop furios, își dădu seama că nici măcar nu îi aflase numele creștin.

Catriona fugi la ușa grajdului, uitându-se lung după tânărul locotenent înfumurat, până când nu mai putu vedea nimic altceva în afara norului de praf ridicat de copitele calului său. Și, după ce se mistui în vânt până și acea ultimă dâră, se lăsă în jos de-a lungul ușii pline de așchii a grajdului, strângând la piept puiul de pisică.

– Ce părere ai, Robert? șopti ea, ascunzându-și zâmbetul trist în blana pufoasă a pisicii. Poate că al nostru locotenent Wescott este mai onorabil decât își dă el seama. Dacă a fost suficient de curajos cât

să se arunce în calea mâniei lui Alice pentru mine, atunci să înfrunte tunurile lui Napoleon ar trebui să nu fie mai dificil decât o plimbare prin Hyde Park.

Robert the Bruce își gudură capul micuț pe sub bărbia ei, torcând duios în semn de aprobare.

Capitolul 2

1810

Catriona Kincaid se lăsă în jos, în timp ce o perie de păr de argint zbură pe lângă capul ei.

Nu era primul obiect pe care îl arunca după ea verișoara sa în decursul celor zece ani de când se cunoșteau și se îndoia că avea să fie ultimul. Din fericire, ținta de obicei foarte bună a lui Alice fusese slăbită de suspinele violente care îi cutremurau silueta subțire. Hohotele ei de plâns fuseseră atât de vrednice de milă, încât stârniseră până și simpatia Catrionei. Pe de altă parte, însăși oferta precaută a Catrionei de a o alina avusese ca rezultat peria de păr zburătoare.

Se opri în pragul ușii dormitorului lui Alice, pregătită să bată în retragere în grabă dacă mai zburau și alte obiecte spre ea.

Alice stătea întinsă pe patul ei elegant cu baldachin. Acceptă cu un pic mai multă grație alinările surorii sale mai mari, permițându-i Georginei să o mângâie pe umăr și să murmure pe un ton liniștitor:

– Gata, liniștește-te, micuțo!

Chipul pătat de lacrimi al lui Alice își făcu pentru scurt timp apariția de sub mormanul de perne și-i aruncă Georginei o privire ucigătoare.

– Nu ai cum să înțelegi cât de mult sufăr! Tu *ai* un soț. Și apoi vocea ei se transformă într-o tânguire: Oh! Cum a reușit o vacă grasă ca tine să pună mâna pe un soț, când eu n-am putut?! După aceea se rostogoli și se cufundă înapoi sub perne, subliniind fiecare hohot de plâns cu un pumn aruncat în mormanul de puf.

Poate că Georgina era mai pașnică și avea o siluetă mai robustă decât temperamentala și silfida Alice, dar în nici un caz nu putea fi comparată cu o bovină. Aceasta o mângâie un pic mai apăsat pe umăr

pe sora ei, după care îi aruncă Catrionei o privire neajutorată. Știau amândouă că mama lui Alice și a Georginei nu ar fi fost de prea mare ajutor. Mătușa Margaret stătea cuibărită în fotoliul de lângă șemineu, plângând în hohote pe înfundate, în batista ei dantelată.

Nu se mai clintise din loc după ce trăsese draperiile de damasc de la ferestrele dormitorului, de parcă fiica sa ar fi suferit mai degrabă de o maladie incurabilă decât de pe urma unei logodne rupte.

– Ce ai făcut, Alice? întrebă Catriona încet. După tăcerea abruptă care se instală în încăpere, înțelese imediat că nimeni altcineva nu îndrăznise să pună întrebarea aceea. Un bărbat precum marchizul de Eddingham nu ar fi riscat să iște un scandal monstruos pentru o logodnă ruptă pentru nimic.

Alice se rostogoli din nou cu fața în sus. Când ieși iarăși de sub perne, părul ei blond era ciufulit în toate părțile. Suspină morocănoasă și zise:

– Nu i-am permis decât un singur sărut.

Catriona se apropie atunci de pat, încruntându-se nedumerită.

– Virtutea este o calitate foarte prețuită de majoritatea domnilor. Dar cu siguranță marchizul nu ar fi atât de crud încât să pună capăt logodnei doar pentru că nu i-ai permis și un al doilea sărut.

Alice se ridică în șezut, pigulind neliniștită cuvertura de pe pat. Avea ochii umflați, pielea de pe față plină de cute de la perne și urme de lacrimi pe obraji.

– Nu pe marchiz l-am sărutat. În ciuda eforturilor ei considerabile de a rămâne bosumflată, un zâmbet visător își făcu loc pe buzele ei. Ci pe celălalt domn din grădină. Vărul lui Lord Melbourne...

Ochii de un albastru-deschis ai Georginei se lărgiră de uimire. Mătușa Margaret își lipi de buze batista îmbibată de lacrimi, într-un efort inutil de a-și înăbuși icnetul consternat.

Catriona își încrucișă brațele peste piept. Cele mai rele suspiciuni tocmai i se confirmaseră. Verișoara ei avusese mereu o slăbiciune pentru băieții frumușei. Și, în ciuda tuturor eforturilor făcute, Catriona nu îl uitase niciodată pe cel mai frumușel dintre toți... un tânăr ofițer de marină cu un zâmbet angelic și cu ochi de diavol, a cărui atingere o făcuse să se cutremure cu o dorință pe care la momentul respectiv fusese mult prea tânără să o înțeleagă. Una care sperase că avea a se domoli odată cu trecerea timpului, dar care, în schimb, se accentuase.

– Și bănuiesc că marchizul te-a surprins sărutându-l pe acest domn în grădină? o întrebă apoi pe verișoara ei.

Alice încuviință din cap. Buza de jos începu să îi tremure din nou.

– M-a umilit în fața prietenilor mei și apoi a refuzat să vorbească cu mine pe toată durata călătoriei cu trăsura înapoi spre casă. Habar nu aveam că are o fire atât de crudă și de geloasă. Și poate că e mai bine că am descoperit asta înainte să mă căsătoresc cu el.

– Mai bine pentru el, vrei să spui, bombăni Catriona.

Alice mijii ochii.

– Mamă, Catriona e rea cu mine. Fă-o să plece.

Inspiră adânc, pregătindu-se să țipe din nou, și apucă statueta de porțelan Meissen de pe noptiera de lângă pat. Catriona nu mai așteptă ca mătușa ei să o trimită de-acolo. Trânti imediat ușa dormitorului, înainte ca porțelanul fragil să se sfărâme la contactul cu lemnul. Totuși, plânsetele stridente ale verișoarei sale o urmară în jos pe coridor.

Catriona se grăbi pe scara lungă în spirală a conacului impunător în stil Palladian[1], pe care-l numise casă timp de zece ani. Dar, în ciuda amestecului său de eleganță și grandoare, Wideacre Park i se părea mai degrabă o închisoare decât un palat. Pentru că ferestrele elegante cu arcade și așteptările unchiului ei o țineau prizonieră mult mai eficient decât ar fi putut niște gratii de fier.

Chiar dacă se străduise din răsputeri să îl răsplătească devenind o tânără lady englezoaică cuviincioasă – așa cum își dorise mereu să o vadă unchiul ei –, încă exista o latură sălbatică și rebelă a ei care își dorea să se înfășoare în pledul ei vechi și uzat și să alerge desculță pe iarba proaspăt tăiată.

Dar în după-amiaza aceasta nu avea de ales decât să se supună restricțiilor datoriei. Și ar fi fost mai bine ca unchiul Ross să afle adevărul despre ce se întâmplase între Alice și logodnicul ei, înainte să îi ceară satisfacție marchizului și să îl provoace la duel pentru că o umilise în mod public pe fiica lui cea mai mare. Mai cu seamă că, din câte auzise ea, Eddingham – care era un vânător dedicat – avea

[1] Arhitectura Palladiană este un stil arhitectural european derivat din planurile arhitectului venețian Andrea Palladio (1508–1580). Termenul „palladian" se referă la clădirile inspirate din creațiile lui Palladio, puternic bazate pe simetria, perspectivele și valorile arhitecturii formale clasice ale vechilor clădiri greco-romane. (n.tr.)

deopotrivă o mână stabilă și o abilitate extraordinară de a ținti mortal.

Când ajunse în dreptul ușii pe jumătate deschise a biroului unchiului ei, fu surprinsă să audă huruitul grav al unor voci masculine.

Se furișă mai aproape de ușă, întrebându-se în sinea ei cine ar fi fost atât de necugetat încât să vină neinvitat, într-un moment atât de delicat. Dar, înainte să aibă timp să identifice baritonul necunoscut, dinăuntru răsună vocea unchiului ei:

– Tu ești, Catriona? Intră, te rog, poți să ni te alături. Eu și domnul ne-am terminat treburile private.

Catriona intră atunci în bibliotecă și descoperi cu uimire că *domnul* care stătea comod în fotoliul de piele din fața biroului unchiului ei era nimeni altul decât însuși marchizul de Eddingham. Părea mult mai calm decât verișoara ei. Ochii lui de culoare întunecată erau limpezi și netulburați, iar zâmbetul său părea relaxat. Nu dădea deloc semne că ar fi suferit de inimă frântă. Iar asta nu făcu altceva decât să-i întărească și mai mult suspiciunile Catrionei că omul avusese mult mai multă afecțiune pentru zestrea considerabilă a verișoarei ei decât pentru însăși Alice.

Cu fălcile sale durdulii lăsate și cu pungile-i vinețiu de sub ochi, unchiul ei arăta mult mai îndurerat și decât Alice, și decât marchizul. Și, la drept vorbind, Catriona nu-l prea putea învinovăți pentru asta. Pentru că se dovedise o sarcină extrem de dificilă să-i găsească un soț fiicei sale predispuse spre a stârni scandaluri.

Unchiul ei îi făcu semn să intre în cameră.

– Cred că ai cunoscut-o deja pe nepoata mea la serata lui Lady Stippler de luna trecută, zise el.

Eddingham se ridică, și mai multe bucle negre ca pana corbului, aranjate artistic, îi umbriră fruntea în clipa în care făcu o plecăciune elegantă în fața ei.

– Este întotdeauna o plăcere, domnișoară Kincaid. Chiar și în aceste circumstanțe dificile.

Catriona se gândi atunci că era un bărbat destul de chipeș – mai cu seamă în ochii doamnelor și ai domnișoarelor cărora le plăcea genul acela de bărbați întunecați și sobri.

– Mă tem că verișoara mea poate fi destul de capricioasă și de impetuoasă uneori, zise ea. Dar te asigur că este o reflexie a caracterului ei, în nici un caz nu al dumitale.

– Poate că a fost mai bine așa, răspunse omul și oftă, afișând o resemnare tragică, de altfel cuvenită în acele circumstanțe. Suspectam

deja de ceva timp că este posibil să existe o nepotrivire de temperamente între noi. Bărbatul luă și el loc apoi, după ce Catriona se așeză pe un scaun tapițat cu brocart. Eu și unchiul dumitale tocmai discutam despre câte alte interese avem în comun... cum ar fi o afinitate pentru caii pursânge... și iubirea pentru pământ. Privirea lui ca de șoim zăbovi apoi un moment asupra chipului ei. Dar și entuziasmul unei provocări interesante. Ia spune-mi, domnișoară Kincaid, dumneata și unchiul dumitale aveți vreo legătură de rudenie cu clanul Kincaid din Scoția?

– Ba sigur că da! exclamă Catriona, uimită de întrebarea aceea neașteptată.

– Aș spune că nu prea, murmură unchiul ei, chiar în același timp, înăbușindu-i răspunsul. Ramura noastră de familie are rădăcini adânc împământenite în Anglia de câteva decade bune.

Catriona se gândi imediat că abia dacă era vorba de o decadă în cazul ei și luă un biscuit de pe tava de ceai, în speranța că dulceața lui untoasă avea să îi poată îndepărta gustul amărui din gură.

Eddingham sorbi atunci din ceai și zise:

– Eram curios pentru că tocmai ce am achiziționat o fâșie mare de pământ în Scoția, chiar lângă Balquhidder. Consilierii mei financiari îmi spun că se poate face o avere acolo în tranzacții cu oi Cheviot.

Unchiul ei își trecu degetul mare peste legătura de piele a registrului de pe biroul său. Dintr-odată părea să-i fie foarte greu să-i întâlnească privirea lui Eddingham.

– Așa am auzit...

– Am putut cumpăra terenurile de la Coroană pentru o sumă destul de mică, pentru că de ani de zile meleagurile sunt năpăstuite de o bandă nesuferită de tâlhari, condusă de un om care-și spune Marele Kincaid.

Catriona încercă să înghită, dar biscuitul se fărâmițase în gura ei și-n clipa aceea îl simțea pe gât mai degrabă precum rumegușul.

Marchizul îi aruncă atunci un zâmbet îngăduitor.

– Nici nu pot să-ți spun cât de ușurat mă simt că acest tâlhar și semenii săi nu au nici o legătură cu o domnișoară așa minunată ca dumneata.

– Dar l-a văzut cineva vreodată pe acest tâlhar notoriu? întrebă ea pe un ton conversațional, turnându-și o ceașcă de ceai, în speranța că așa putea ascundea tremurul ciudat care-i acaparase mâinile.

Marchizul nu mai părea deloc la fel de atrăgător cu buza de sus subțire curbată într-un rânjet superior și disprețuitor.

– Mă tem că nu. Preferă să rămână ascuns în umbre, precum un laș ticălos ce este. Și în ultimul an a dispărut cu totul din peisaj... cum se întâmplă de altfel de obicei cu oamenii de teapa sa. Dacă nu a murit deja, o să-l găsim noi și o să-l scoatem la lumină... cu tot cu oamenii săi, de îndată ce vom avea dezghețul primăverii de partea noastră. Am la dispoziția mea trupe englezești care sunt mai mult decât dornice să se ocupe de sarcina aceasta.

Zgomotul marșului care răsuna ca un tunet. Siluete înveșmântate în tunici stacojii care ieșeau din întuneric asemenea unor demoni. O explozie de lumină și apoi o orbire paralizantă. Sunetul sacadat de împușcături. Urletul de durere al unui om care se arunca peste trupul neînsuflețit al soției sale. Și apoi nimic altceva decât scârțâitul lugubru al unei funii care atârna și se legăna, ieșită în relief, pe cerul luminat de lună. Teama cu care-și îngropa fața pătată de lacrimi în cămașa fratelui ei, în timp ce încercau să uite imaginea aceea pe vecie întipărită în amintirile lor.

Și apoi Catrionei i se păru că propria voce răsuna de undeva de departe. Parcă din acea noapte scoțiană începețoșată, când părinții ei fuseseră uciși de mâinile nemiloase ale soldaților englezi.

– Ai mai dori niște ceai, milord?

Eddingham îi întinse ceașca.

– Da, aș fi încântat, mulțumesc.

Buzele îi încremeniră într-un zâmbet amorțit, în timp ce Catriona înclină ceainicul de argint cu doi centimetri mai departe de ceașca sa și îi turnă în poală un șuvoi de ceai fierbinte.

Eddingham sări imediat în picioare, înăbușind o înjurătură.

– Catriona! urlă unchiul ei, lovind cu pumnul în birou. Ce naiba te-a apucat, fetițo? M-aș fi așteptat la asta din partea Georginei, dar ție nu-ți stă în fire să fii atât de neîndemânatică!

Zâmbetul grațios al Catrionei nu dispăru nici o clipă în timp ce așeză ceainicul înapoi pe tavă și-i înmână marchizului un șervet de bumbac.

– Mii de scuze, milord, zise ea, cu voce blândă. Promit să fiu mai atentă pe viitor.

– Ar fi un lucru foarte înțelept, domnișoară Kincaid, zise Eddingham printre dinții-i încleștați, străduindu-se să șteargă pata

îngrozitoare care se întindea pe partea din față a pantalonilor săi confecționați din piele de culoare bej.

După aceea aruncă șervetul înapoi pe masă, se strădui să transforme grimasa care-i întuneca trăsăturile într-un zâmbet politicos și făcu o plecăciune în fața unchiului ei.

– Te rog să mă scuzi acum, milord, dar ar fi mai bine să mă întorc la mine acasă, să mă schimb.

Catriona rămase pe canapea, în timp ce unchiul ei îl conducea pe Eddingham până la ușă. Ținea mâinile împreunate în poală cu seninătate și era întruparea perfectă a unei nepoate respectuoase. Dar, de îndată ce ușa se închise în spatele oaspetelui lor, sări în picioare ca să-l înfrunte pe unchiul ei și biroul se transformă numaidecât într-o tranșee înfierbântată, în timpul unei bătălii nesfârșite.

Își puse mâinile în șolduri și se uită urât la el.

– Nu pot să cred că încă îți renegi obârșia! Nu l-ai auzit pe omul acela? Are de gând să-i vâneze pe cei care au mai rămas de îndată ce se dezgheață zăpezile din munți! Dacă acest Mare Kincaid despre care vorbește este fratele meu și propriul tău nepot?

– Atunci am cu atât mai multe motive să-l reneg! Nu ai auzit ce a spus Eddingham? Unchiul ei își caută un refugiu în spatele biroului, pe care-l folosi precum un scut. Omul acela este un bandit... un hoț... un tâlhar la drumul mare, care îi jefuiește pe nevinovați pentru beneficiul său. Nu e nimic altceva decât un infractor de rând, al cărui singur destin posibil este să atârne în ștreang.

Catriona încremeni atunci și-și simți toți mușchii din corp încordându-se.

– La fel ca fratele tău?

Unchiul ei frunzări un teanc de hârtii. Chipul său era la fel de aspru ca mai devreme, dar ochii îi erau îmblânziți de o suferință veche.

– Tatăl tău și-a ales singur soarta.

– Și la fel și al tău, zise ea, amintindu-i astfel că bunicul ei făcuse o înțelegere cu diavolul în clipa când căzuse la învoială cu englezii. O învoială care îi salvase viața, dar care îl costase sufletul și pământurile care aparțineau de drept clanului său. Dar eu nu am același drept, pentru că sunt femeie, nu?!

Unchiul Ross aruncă atunci hârtiile înapoi pe birou.

– Și mai exact ce fel de soartă ți-ai alege tu, Catriona?

Ea se apropie de birou și se aplecă peste el, cu ambele palme ancorate ferm de suprafața lui de mahon.

– Vreau să mă întorc în Scoția ca să-l caut pe fratele meu.

Unchiul ei rămase privind-o îngândurat o clipă îndelungată, după care zise încet:

– Dacă tâlharul despre care se vorbește ar fi Connor, dacă ar fi încă în viață, nu crezi că ar fi încercat să te contacteze cumva până acum? Avea cincisprezece ani când te-a trimis la mine și a avut zece ani lungi la dispoziție ca să-și exerseze caligrafia...

Catriona se așteptase ca unchiul ei să-i contracareze cererea cu furie, cu o izbucnire nervoasă sau poate chiar cu un hohot de râs batjocoritor. Logica aceea rece reprezenta singura armă pe care nu era pregătită să o pareze.

– Poate s-a gândit că mi-ar fi mai bine dacă aș uita de viața noastră din Scoția. Dacă l-aș uita pe el.

– Atunci, probabil a avut dreptate. Dar singurul lucru pe care nu trebuie să-l uiți niciodată este că te-a trimis aici la mine ca să poți avea o viață mai bună.

– M-a trimis la tine pentru că a considerat că era singura cale de a-mi *salva* viața după ce tunicile stacojii[1] au împușcat-o pe mama noastră și l-au spânzurat pe tata.

– Și te aștepți să te trimit înapoi ca să te omoare și pe tine? Nu prea cred! exclamă, după care pufni. Și tatăl tău avea capul în nori și mintea plină de vise. Și el a stat, chiar aici, unde stai tu acum, cu ochii strălucindu-i de indignare și i-a cerut tatălui meu să-i dea voie să se ducă înapoi în Scoția pentru a se reuni cu clanul Kincaid. Și, când tata l-a refuzat, i-a sfidat porunca și a fugit pe ascuns în toiul nopții. A abandonat-o pe logodnica bogată pe care i-o alesese tata și a sfârșit căsătorindu-se cu o fetișcană scoțiană, fără un ban în buzunar. Nu l-am mai văzut niciodată, conchise el, după care clătină din cap ferm. Davey a dat cu piciorul la tot ca să alerge după un vis ridicol. N-o să-ți permit să faci și tu aceeași greșeală.

Catriona se îndreptă de spate.

– Peste trei luni o să împlinesc douăzeci și unu de ani, și atunci o să mă pot duce oriunde vreau, fără aprobarea ta. După aceea permise cadenței ritmate și vesele a vorbirii scoțiene să se strecoare un pic

[1] Soldați în armata engleză din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea care purtau tunici roșii, de unde și denumirea lor popular, dată de coloniști (n.tr.)

înapoi în vocea ei, știind că asta avea să stârnească în sufletul unchiului ei mai multă amărăciune decât ar fi putut orice alte cuvinte pe care le-ar fi rostit: Da, unchiule Roscommon, întări ea, adresându-i-se cu numele pe care nimeni altcineva din familie nu îndrăznea să-l folosească. Atunci voi fi liberă să-mi urmez propriul destin și, dacă va fi nevoie, voi merge pe jos până în Scoția ca să dau de urma lui Connor și să-mi găsesc clanul!

Catriona înțelese mult prea târziu că rebeliunea aceea fățișă fusese o mare greșeală. Chipul lat al unchiului ei deveni imediat roșu ca racul de furie, trădându-i astfel obârșia scoțiană mai eficient decât orice urmă de accent. Flutură ferm dintr-un deget spre ea și exclamă:

– Ba n-ai să faci așa ceva, *fetiță*! Pentru că o să-ți dublez zestrea și o să te căsătoresc cu următorul bărbat care intră pe ușa asta și-mi cere mâna ta! O să se culce cu tine și o să te lase grea, și apoi o să fii prea ocupată cu a-ți crește copilul, cu a exersa cântatul la pian și cu a te hotărî cu ce model să tapetezi pereții casei tale ca să mai continui cu gândurile astea nebunești!

Spre groaza sa, Catriona simți imediat lacrimi fierbinți năpădindu-i ochii ca o mulțime de ace.

– Ți-am fost mereu recunoscătoare pentru mila pe care mi-ai arătat-o, unchiule, și înțeleg de ce ți-ai putea dori să scapi de o povară așa greoaie ca mine. Dar nu mi-am închipuit niciodată că ai putea să mă urăști atât de mult!

Și, chiar dacă nu își dorea nimic mai mult decât să izbucnească în lacrimi și să iasă furtunos din încăpere – așa cum ar fi făcut Alice –, se strădui să se întoarcă încet și să meargă până la ușă calmă și cu capul sus.

Ross Kincaid se cufundă greoi înapoi în scaunul său, în timp ce ușa se închidea în spatele nepoatei lui. După ce fratele lui mai mic nesocotise porunca tatălui lor și fugise în Scoția, tatăl său ordonase ca toate portretele lui să fie date jos de pe pereți și arse. Însă Ross nu avea nevoie de portrete sau de schițe ca să-și amintească de fratele lui. Catriona – cu buclele ei ciufulite blonde-roșcate, de culoarea căpșunelor, cu bărbia ei încăpățânată și cu acei ochi cenușii precum ceața – era o copie fidelă în carne și oase a lui Davey.

Nu avea să poată uita niciodată ziua în care diligența poștală venită din Edinburgh o aruncase la ușa lui... o creatură mică, slabă și răvășită, cu ochi cenușii imenși și cu o claie de bucle de culoarea

căpșunelor umbrindu-i neglijent fața mică. Singurele ei posesiuni de pe lume fuseseră hainele pe care le purtase și un pled zdrențăros și decolorat, pe care-l ținuse înfășurat în jurul umerilor. Dar, în ciuda licăririi flămânde din ochii ei și a noroiului care-i păta obrajii, coborâse din spatele diligenței poștale de parcă ar fi venit la palatul Buckingham pentru a servi ceaiul cu regele.

Amintirea aceea îi făcu buzele să se curbeze într-un zâmbet reticent. La drept vorbind, nu o ura deloc pe nepoata lui. Ci o iubea din tot sufletul său. O iubea suficient de mult cât să o mărite cu un bărbat pe care nu-l iubea deloc, numai pentru a o ține în siguranță în Anglia. Ca să o împiedice să facă aceeași greșeală pe care o făcuse tatăl ei.

Ross scoase apoi o cheie mică de aur din buzunarul redingotei sale și descuie sertarul cel mai de jos al biroului. Și mâna – de obicei sigură și fermă – îi tremură un pic când scoase dinăuntru un teanc îngălbenit de scrisori, legate cu o sfoară zdrențuită... și toate adresate într-un scrijelit masculin stângaci „domnișoarei Catriona Kincaid". Le răsuci în mână și studie cu ochi neliniștiți sigiliile de ceară nedesfăcute.

Ross își spuse sieși că nu o mințise cu nimic pe nepoata lui, ignorând cu stoicism vinovăția care-i pârjolea măruntaiele precum acidul. Scrisorile de la fratele ei încetaseră a mai veni cu trei ani în urmă. Cu siguranță băiatul era mort.

După aceea, băgă teancul de scrisori înapoi în sertar, îl închise ferm și răsuci cheia în broască, încuindu-și acolo secretele laolaltă cu regretele.

Când Catriona ieși din biroul unchiului ei, cu ochii încețoșați și usturători din cauza lacrimilor fierbinți nevărsate, ultima imagine pe care se aștepta să o vadă era cea a marchizului de Eddingham sprijinindu-se leneș de peretele de vizavi.

Omul ridică bastonul frumos ornat cu mâna sa înmănușată în alb și zise:

– Mi-am uitat bastonul.

Strălucirea de amuzament din ochii lui o avertiză imediat că auzise conversația lor, inclusiv amenințarea unchiului ei de a-i dubla zestrea și de a o mărita cu primul bărbat care intra pe ușă cerându-i mâna ei.

Își îndepărtă de pe obraz o lacrimă rătăcită, simțind că nu ar fi fost deloc înțelept din partea ei să trădeze orice fel de slăbiciune în fața acestui om.

– Și ai uitat și drumul până la ușa principală? Să chem un lacheu ca să-ți arate calea? întrebă ea, pe un ton tăios.

El se îndreptă de spate, dominând-o cu statura pe coridorul umbros.

– Asta nu va fi necesar. Cu toate acestea, poate ai vrea să-l informezi pe unchiul dumitale că voi fi plecat cu afaceri în următoarele câteva zile, dar că am toate intențiile de a veni să te vizitez, de îndată ce mă întorc, luni după-amiază. Și poți să-i transmiți și că aș dori să vorbesc ceva cu el atunci. Între patru ochi.

Catriona rămase încremenită în loc, în timp ce Eddingham întinse mâna ca să-și treacă degetul mare înmănușat peste curba obrazului ei. Gestul lui nu reprezenta atât o mângâiere, cât mai degrabă o avertizare, asemenea scoaterii la iveală a limbii veninoase în cazul unei cobre. După aceea se aplecă spre ea. Căldura respirației lui pe urechea ei era o intimitate complet nedorită.

– Poate că nu e prea târziu ca să-i salvezi pe sălbaticii ăia despre care pretinzi că sunt semenii dumitale, domnișoară Kincaid. Cu o mireasă dornică și pasională care să-mi încălzească patul, cu siguranță nu aș mai avea la fel de mult timp pe care să-l dedic exterminării lor.

Și apoi dispăru. Dar ecoul ritmic și vesel al bastonului său care se lovea de podeaua de marmură venea ca o batjocură la adresa spaimei ei. Catriona se prăbuși sprijinindu-se de ușă. Nu conștientizase că-și ținuse respirația până când aerul nu-i ieși din plămâni într-o expirație tremurătoare. Aproape că se sperie de moarte când ceva moale și pufos se frecă de piciorul ei.

Se uită în jos, chiar când Robert the Bruce își gudura capul imens pe lângă glezna ei, aproape dărâmând-o cu totul.

– Aici erai, bandit mic și obraznic! exclamă ea, aplecându-se și luând motanul în brațele sale. Dar vibrația puternică a torsului său îi aminti imediat că nu mai era nimic *mic* la el. Și mai exact pe unde umblai acum câteva minute, când aș fi avut nevoie de un domn curajos care să-mi ia apărarea?

Catriona zări fugar o reflecție a lor în oglinda ovală cu ramă aurită de pe peretele de vizavi. Își odihni bărbia pe capul mare al lui Robert the Bruce, delectându-se cu căldura și cu moliciunea corpului său

și amintindu-și cum îl ținuse cândva la fel, stând în ușa grajdului și uitându-se după un tânăr și chipeș ofițer, care pornea la galop ca să înfrunte bătălia cu lumea. Ochii ei cenușii nu mai erau încețoșați de lacrimi, ci străluceau precum oțelul unor săbii încrucișate.

– Unchiul Ross se înșală, nu-i așa, Robert? Nu avem nevoie de un soț. Ceea ce ne trebuie nouă este un erou. După aceea își privi buzele curbându-se într-un zâmbet hotărât. Și eu știu *exact* unde să găsesc unul.

Capitolul 3

Undeva între zidurile de la Newgate erau adunați tot soiul de bandiți și infractori care năpăstuiseră vreodată bulevardele vaste și aleile înguste ale Londrei. Criminali, violatori, hoți, răpitori, debitori și ticăloși de toate tipurile aglomerau celulele lungi și înguste ale închisorii, contribuind cu toții la miasma de suferință și mizerie care părea să atârne asupra locului.

Spânzurătoarea se înălța falnică în curtea exterioară din afara ferestrelor închisorii, iar umbra ei cumplită venea ca un memento dezolant al faptului că mulți dintre cei care erau întemnițați în spatele zidurilor nu aveau să-și găsească scăparea altfel decât la capătul funiei de execuție.

Catriona îl urmă precaută pe temnicer în josul unui tunel întunecos și umed de cărămidă, străduindu-se să țină tivul dantelat al rochiei sale să nu se atingă de paiele mizerabile care împânzeau podeaua și fără a scăpa din mână batista cu care-și ținea acoperit nasul. Nu putea să nu fie recunoscătoare pentru că mai devreme în dimineața aceea stropise cu apă de levănțică bucata aceea dantelată de muselină. Parfumul floral ajuta să blocheze duhoarea de carne nespălată și alte mirosuri care veneau ca o insultă inimaginabilă la adresa nărilor ei sensibile.

Temnicerul se opri brusc, după care se răsuci spre ea. Felinarul pe care-l ținea strâns în mână arunca un semicerc difuz de lumină peste nasul său spart și dinții lui stricați. Iar de craniul său deformat se agățau mai multe șuvițe rare de păr portocaliu.

– Sunteți sigură că vreți să faceți asta, don'șoară? Newgate nu e tocmai locu' potrivit pentru o doamnă. Dacă ați fi sora mea, aș vrea mai degrab' să vă știu acasă în siguranț', atârnându-mi ciorapii în jurul focului, decât umblând pe aici printre toți sodomiștii și ucigașii ăștia.

Catriona coborî batista de la nas și aruncă o privire agitată peste umăr, temându-se că un sodomist se pregătea să sară dintre umbre și să-i taie gâtul.

– Apreciez grija dumitale, domnule, dar cred că este datoria mea creștinească să-l caut pe fratele meu rătăcitor și să-i oferi orice fel de alinare pot.

Temnicerul pufni când auzi afirmația ei.

– Cum vreți, don'șoară. Da' singura alinare pe care o caută majoritatea netrebnicilor ăstora îi pe fundu' unei sticle de gin sau sub fusta vreunei târfe.

Clătină apoi din cap și continuă în josul tunelului, fluierând o melodie deloc armonioasă prin gaura dintre dinții săi din față. Și poate i s-ar fi alăturat și Catriona în fredonat dacă ar fi crezut că asta ar fi făcut să-i sporească în vreun fel curajul șovăielnic. În curând, tunelul acela se deschise spre un coridor mult mai lat, flancat pe o parte de gratiile unei camere comune, aproape prea mare pentru a fi numită celulă. Și probabil încăperea aceea ar fi părut și mai mare dacă fiecare centimetru de spațiul disponibil nu ar fi fost ocupat cu cei mai dubioși oameni pe care îi văzuse vreodată Catriona.

Unii stăteau întinși pe băncuțe de lemn, în timp ce alții se învârteau de colo-colo agitați sau zăceau prin colțuri, ca niște animale. Și nici măcar o batistă cufundată o noapte întreagă în apă de levănțică nu ar fi putut masca duhoarea aceea.

Apariția ei fu întâmpinată cu un cor de fluierături și șuierături. Catriona rămase cu privirea ațintită în față, prefăcându-se cu înversunare că era surdă și nu auzea nimic.

– Ca să vezi! Ia uită-te acolo, Charlie! strigă unul dintre bărbați. A venit o doamnă în vizită! Sau e soția ta care caută un bărbat *adevărat* care să-i încălzească patu'?

Apoi un alt prizonier își împinse mâna plină de mizerie printre gratii și scutură din deget la adresa ei.

– Poate că-i una dintre misionarele alea. Ia vino-ncoa', iubire, să-ți dau io un motiv să stai în genunchi!

Atât Catriona, cât și prizonierul în cauză tresăriră când temnicerul își izbi tare bastonul de lemn de gratii, la nici un centimetru distanță de degetele omului.

– Ai grijă cum vorbești în fața unei doamne, Jack, altfel va trebui să intru acolo și să te învăț io bunele maniere.

Comentariile vulgare ale omului se transformară imediat în niște bombăneli șoptite, dar Catriona încă le putea simți privirile flămânde aproape arzându-i pielea prin lâna stacojie groasă a redingotei sale. Și aproape că leșină de ușurare când îl urmă în cele din urmă pe temnicer pe ușa din capătul coridorului. Însă ușurarea ei nu avu o viață prea lungă. Pentru că tunelul care se întrezărea printre umbre era mai umed, mai întunecos și mai îngust decât cel pe care mersese mai devreme.

Își drese glasul, ca să-și mascheze tremurul vocii, după care zise:

– Aici îi încuiați pe cei mai incorigibili prizonieri?

Paznicul se uită peste umăr și îi aruncă o privire vicleană.

– S-ar putea spune și așa.

Până când ajunseră la ușa masivă de stejar de la capătul tunelului, Catriona începuse să se îndoiască din nou că misiunea în care pornise era într-adevăr una înțeleaptă. În partea de sus, ușa avea un grilaj de fier, însă se afla la prea mare înălțime ca să poată arunca un ochi înăuntru, chiar dacă s-ar fi ridicat pe vârfuri.

Căută apoi în poșetă cu o mână tremurândă și-i întinse paznicului permisul mototolit.

– Mi s-a promis o oră singură cu fratele meu.

Temnicerul se chiorî câteva clipe la permisul pe care-l ținea cu susul în jos. Mișca buzele, prefăcându-se să citească rândurile. Catriona scoase atunci și o guinee din poșetă și o flutură prin fața ochilor lui, absolut convinsă că acel anume limbaj universal avea să fie înțeles fără probleme.

Omul îi zâmbi imediat strălucitor, băgă moneda în buzunar, după care scoase de la centură inelul de fier cu chei care zornăiau și o strecură în broască pe cea mai mare dintre ele, care avea și cel mai înspăimântător aspect. Catriona inspiră adânc, pregătindu-se pentru ce era mai rău, în timp ce ușa scârțâi sinistru în balamalele masive și se deschise ușor.

Dar icni imediat neîncrezătoare când dădu cu ochii de interiorul celulei. Asta dacă încăperea aceea putea fi numită într-adevăr celulă. Poate că nu avea toate conforturile de acasă, dar cu siguranță oferea

toate conforturile unei case de toleranță decorate lasciv. Sau cel puțin cele pe care își imagina Catriona că le-ar fi avut o casă de toleranță, de vreme ce nu vizitase niciodată un astfel de loc.

Pereții umezi fuseseră acoperiți cu fâșii brodate de muselină stacojie și aurie, care păreau deopotrivă îndrăznețe și delicate. Pardoseala de piatră era încălzită de un covor oriental în nuanțe strălucitoare de smarald și rubin. Două nimfe pe jumătate dezbrăcate îi aruncau Catrionei priviri lascive de pe două piedestale de mărimi diferite, care se aflau în colțurile îndepărtate ale celulei. Poate că statuetele erau ciobite și covorul puțin ponosit, dar trei lampadare cu gaz, agățate pe niște cârlige de lemn din pereți, aruncau o strălucire confortabilă, care crea ambianța cortului unui sultan.

Nu exista nici un pat în încăpere, dar cu siguranță canapeaua supradimensionată își făcea treaba foarte bine. După cum demonstra și actualul ei ocupant. Stând în pragul ușii, Catriona nu putea vedea nimic altceva decât o pereche de cizme negre Hessian, încrucișate la glezne, și un firicel ondulat de fum care se ridica pentru a se alătura norului slab care plutea în apropierea tavanului.

– Tu ești, Barney? întrebă tărăgănat ocupantul canapelei, fără ca măcar să se ostenească să-și descrucișeze picioarele, darămite să se mai și ridice să-și primească invitații. Doamna Terwilliger a trimis-o pe fata pe care am cerut-o? Habar nu ai cât de al naibii de singuratic poți să te simți aici, când n-ai altceva decât imaginația să-ți țină companie.

Paznicul se scărpină în cap, aruncându-i Catrionei o privire stânjenită.

– Mă tem că nu, domnule. Dar v-am adus pe cineva care să vă țină un pic de companie în singurătate. E draga dumneavoastră soră, care o venit să vă ofere un pic de alinare creștinească.

Cizmele nu se clintiră din loc. Dar un pufăit gânditor de fum pluti spre tavan. Și, chiar când Catriona se gândea serios să o ia la fugă și să-și încerce norocul cu oamenii din camera comună, prizonierul se îndreptă de spate și-și aruncă un picior lung și musculos peste marginea canapelei. Iar când apăru cu totul în lumină, Catriona abia își putu înăbuși un icnet.

Simon Wescott nu mai era băiatul frumușel pe care și-l amintea.

Părul lui avea nevoie disperată de un tuns și i se revărsa ca o mătură peste umeri. Și era cu o nuanță mai închis decât culoarea de miere caramelizată pe care și-o amintea – ca și când în ultimii cinci

ani șuvițele acelea mătăsoase cunoscuseră mai degrabă miezul nopții decât lumina soarelui. O barbă veche de o zi îi umbrea maxilarul, accentuându-i liniile puternice și golurile slave de sub pometi.

Desfrâul cu care se delectase de-a lungul anilor își pusese amprenta asupra zonei din jurul ochilor lui, cioplind pe fața lui o plasă de riduri fine, care îi oferea un aspect mai dur decât era probabil în realitate. O cicatrice albă crestată îi spinteca sprânceana stângă, de parcă ar fi fost în cele din urmă pedepsit pentru că îndrăznise să zboare prea aproape de soare de lovitura ca de fulger a pumnului unui zeu gelos.

Își stinse țigareta subțire cu o grijă ostentativă, după care se uită la ea prin ceața persistentă creată de fum. Prudența îi întuneca nuanța ochilor aducând-o până la culoarea străvezie a unui luminiș de pădure, înainte de o furtună năprasnică.

Catriona tocmai se pregătea să deschidă gura și să bălmăjească ceva – orice –, când el își deschise larg brațele și buzele lui luară forma unui zâmbet orbitor, care fără îndoială fermecase nenumărate tinere femei, convingându-le să renunțe la haine și să se arunce în brațele lui.

– O! Dar salutare, dulceață! De ce nu vii încoace să mă lași să te legăn pe genunchi așa cum făceam când erai doar o mână de om?

Catriona știa că nu avea de ales decât să intre în jocul propriei sale șarade, așa că se îndreptă spre el, strângând tare poșeta cu degete deja albe.

– Bună ziua, dragă frate, zise ea încordată. Sper că s-au purtat bine cu tine aici.

– Nu la fel de bine cum obișnuiai să te porți tu cu mine, dovlecel, răspunse el, după care se întinse și îi trase o palmă peste fund, jucăuș.

Dar privirea ei scandalizată nu făcu altceva decât să intensifice strălucirea perversă din ochii lui.

– Mă bucur să te găsesc așa binedispus, ținând cont de circumstanțele sumbre în care te afli, zise ea.

Cu buzele strânse într-un pupic rigid, Catriona se aplecă apoi și-i oferi un sărut scurt și cast pe obraz.

Dar el răsuci capul în ultimul moment, și buzele ei îi atinseră colțul gurii. Ea se îmbujoră de furie, după care se îndreptă de spate și se îndepărtă de el.

Emoționat de reuniunea lor tandră, temnicerul încărunțit își scoase o batistă murdară din buzunar și își șterse ochii umeziți.

– Sora dumneavoastră vrea un pic de timp singură cu 'mneavoastră, domnule, așa că o să vă las să vă reîmprieteniți, cât îmi beau ceaiul.

– Nu!

Înțelegând că făcuse o greșeală îngrozitoare, Catriona se repezi disperată spre ușă. Dar era prea târziu. Paznicul ieșise deja din celulă, și în clipa aceea răsucea cheia în broască, încuind-o în cușca tigrului.

Știa că trebuia să facă tot posibilul să-și recapete stăpânirea de sine dacă nu voia să devină cina lui.

Se întoarse ușor cu fața spre el, și Simon se ridică de pe canapea. Era mai înalt decât își amintea. Cu umerii mai lați și cu șoldurile mai înguste. Nu purta nici haină, nici vestă, ci doar o pereche de pantaloni confecționați din piele de căprioară și o cămașă albă de muselină, descheiată la guler – care dezvăluia un piept musculos, pudrat ușor cu păr auriu. Nici în cele mai îndrăznețe vise ale sale Catriona nu-și închipuise vreodată că farmecul lui ar putea deveni și mai letal odată cu trecerea timpului, șlefuite de alchimia misterioasă a masculinității și a vârstei.

– Sunt o mincinoasă odioasă, mărturisi ea.

– Știu. Probabil tocmai de-asta mama mea m-a iubit pe mine cel mai mult, zise el, după care înclină capul într-o parte când ea îi aruncă o privire plină de reproș. De ce ești aici, dacă nu ești unul dintre copiii bastarzi ai tatălui meu? Ai venit ca să mă asasinezi sau... Dar privirea lui coborî imediat spre talia ei subțire, accentuată de redingota cu croială în stil prințesă pe care o purta... Sau să mă acuzi că sunt tatăl viitorului tău copil?

– Ei bine, eu... eu... Se bâlbâi astfel câteva clipe, dar, în cele din urmă, curiozitatea tot o învinse. Asta chiar se întâmplă atât de des?

El ridică din umeri.

– Cel puțin o dată pe săptămână. Uneori de două ori, marțea. Dar rânjetul lui strâmb o împiedica să-și dea seama dacă o lua pe ea în râs sau propria lui reputație. Dacă ai venit aici să mă asasinezi, atunci mă tem că sunt la mila ta. Ți-aș oferi lavaliera mea ca să mă strangulezi cu ea, dar, din păcate, mi-au luat-o ca nu cumva să mă spânzur cu ea... pentru că nu voiau să-l priveze pe călău de plăcerea aceasta.

– Ultima dată când am verificat, o datorie de aproape șapte mii de lire și seducerea fiicei unui magistrat nu erau tocmai o infracțiune ce se pedepsește prin spânzurare.

– Păi, nu l-ai cunoscut pe magistrat, zise el, după care se prăbuși pe marginea canapelei și întinse mâna sub ea.

Catriona făcu imediat un pas în spate, neliniștită, pe jumătate așteptându-se să scoată vreun soi de armă. Dar, când mâna lui reapăru, ținea strâns o sticlă pe jumătate goală de vin de Porto. Și apoi scoase două pahare de sub canapea cu același aplomb.

– Mă tem că am fost destul de nepoliticos. Ai vrea să bei cu mine?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea, privindu-l cum turnă niște lichid rubiniu într-unul din pahare, după care continuă: Uitasem că te așteptai la un cu totul alt fel de companie. Probabil ești foarte dezamăgit.

El îi aruncă atunci o privire indescifrabilă pe sub genele-i lungi și aurite.

– N-aș spune asta. Surprins, poate... dar nicidecum dezamăgit.

– Ne-am mai întâlnit, deși nu mă aștept deloc să-ți amintești de mine.

La fel cum ea nu s-ar fi putut aștepta niciodată să-l uite pe el.

– Atunci, îmi faci o mare nedreptate... Expresia blândă și mustrătoare care apăru pe chipul lui Simon ar fi putut topi și un aisberg, când continuă cu: ... Domnișoară Kincaid.

Catriona rămase cu gura căscată din pricina șocului.

El ridică paharul într-un toast batjocoritor.

– Nu uit niciodată un chip frumos.

Ea strânse imediat din buze și zise:

– Ai crezut că eram băiat.

Buzele îi zvâcniră de amuzament când aruncă o ocheadă scurtă – dar foarte îndrăzneață și cuprinzătoare – spre umflătura generoasă a pieptului ei.

– O greșeală pe care te asigur că nu o voi repeta. Sorbi apoi din vinul său de Porto și o urmă de tachinare veselă se strecură în vocea lui: Cu siguranță nu credeai că aș putea uita o fetiță scoțiană slăbănoagă, care mirosea a fân proaspăt tăiat și a biscuiți cu scorțișoară

și al cărei singur campion era un pisoi portocaliu, sălbatic pe nume Bonnie Prince Charlie[1].

– Robert the Bruce. Presupun că îți amintești și de verișoara mea, atunci? zise ea, pentru că nu se putu abține să nu-l întrebe.

El clipi imediat, privind-o cu ochi nevinovați.

– Aveai o verișoară?

– Cu siguranță îți amintești de Alice. Erai pe punctul de a o seduce... complet... când am căzut din podul hambarului și am aterizat direct pe spatele tău.

– Ah! Da! Cum aș fi putut uitat de draga și dulcea... Dar se încruntă imediat. Cum ziceai că o cheamă?

– Alice.

– Ah, da, draga și dulcea mea Amelie, afirmă el, după care-și duse mâna la inimă. M-am gândit la ea cu mult drag, în fiecare zi, de când ne-a despărțit mâna crudă a destinului.

Catriona își înăbuși un zâmbet nedorit și întinse mâna ca să netezească partea de jos a uneia dintre fâșiile de material drapate pe perete.

– Ce fel de închisoare îți permite luxul de a avea vin, tutun și femei de moravuri ușoare?

– Urăsc faptul că trebuie să-ți corup sensibilitățile delicate, draga mea, dar prizonierii bogați au onorat mereu tradiția veche de secole de a-i mitui pe temniceri. Ridică apoi paharul într-un alt toast, și asta îi oferi o scuză pentru a-l goli până la ultima picătură. Dumnezeu să-i binecuvânteze sufletul mic și hapsân!

Ea se încruntă atunci.

– Nu înțeleg. Dacă ești bogat, atunci de ce ești întemnițat aici ca debitor?

El tresări atunci.

– Poate că ar fi trebuit să spun... *iluzia* bogăției. Toată lumea de aici știe că ducele de Bolingbroke este tatăl meu. Și cu toții sunt de părere că nici măcar nobilul cu cea mai împietrită inimă nu ar putea fi atât de crud încât să-și lase fiul bastard să putrezească la Newgate. Se așteaptă ca el să apară furtunos la porțile închisorii din clipă în clipă, în careta sa cu patru cai, aruncând monede

[1] Prințul Charles Edward Louis Philip Casimir Stuart (31 decembrie 1720 – 31 ianuarie 1788), cunoscut drept Bonnie Prince Charlie sau „Tânărul Pretendent", a fost al doilea pretendent iacobin la tronul Angliei, Scoției și Irlandei. (n.tr.)

în stânga și-n dreapta sărmanilor ăstora, din sacul său cu bani plin până la refuz.

– Și la asta te aștepți și tu? întreabă ea pe un ton conversațional, încercând să ascundă cât de important era, de fapt, răspunsul lui pentru planurile ei.

Pe buzele lui apăru atunci umbra unui zâmbet amar.

– Eu mă aștept să ofere el sfoara pentru spânzurarea mea. Mă tem că am fost mereu o mare dezamăgire pentru el. Și ultimul meu păcat a fost acela de a supraviețui întâlnirii cu Napoleon, în timp ce fratele meu Richard a avut parte de o moarte dezonorantă, murind de dizenterie pe câmpul de bătălie noroios din Malta și lăsându-l astfel fără nici un moștenitor... legitim.

– Îmi pare rău, zise Catriona, încet.

– Că a murit fratele meu? Sau că eu am supraviețuit? Se lăsă apoi pe spate pe canapea și bătu ușor cu palma pe perna de lângă, transmițându-i să se ducă să se așeze acolo. Dar am vorbit deja destul despre putregaiul din arborele meu genealogic. Ce-ar fi să vii încoace, să-ți odihnești căpșorul ăla frumos pe umărul meu și să-mi spui cum a ajuns vestea păcatelor mele sordide la niște urechi așa frumoase și rafinate ca ale tale?!

Catriona ignoră prudentă invitația lui scandaloasă și luă loc pe un scăunel șubred cu trei picioare, care se afla la câțiva metri mai departe. Obiectul acela de mobilier îngrozitor scârțâi odios, și fu cât pe ce să cadă, dar își recăpătă echilibrul. Căută imediat să-și recapete demnitatea, scoțându-și boneta în grabă și așezând-o pe podea, la picioarele scaunului.

– După cum sunt sigură că știi deja, se vorbește în fiecare salon din Londra despre recenta ta încarcerare. Își scoase apoi mănușile și le așeză deasupra bonetei. Dar chiar nu ar trebui să fii atât de modest cu privire la realizările tale, domnule Wescott. Sau poate ar fi mai bine să-ți spun *Sir Simon*? Nu doar că ai supraviețuit războiului cu Napoleon. După bătălia de la Trafalgar, ai fost ridicat la rangul de cavaler pentru că i-ai salvat viața căpitanului tău la bordul navei *Belleisle*, aruncându-te în fața unui glonț de muschetă care-i era destinat lui. Și, după ce te-ai întors din Spania, ai fost proclamat erou și ridicat în slăvi de întreaga Londră.

El pufni disprețuitor și zise:

– Orașul acesta s-a grăbit mereu să îmbrățișeze orice idiot cu câteva medalii strălucitoare și un pic de minte în cap.

– Oh, dar nu ridicarea ta în glorie a fost ceea ce a capturat imaginația orașului. Ci mai degrabă căderea ta în dizgrație destul de spectaculoasă. Sau să o numesc, mai bine, o aruncare în gol? Pentru că, în loc să accepți promovarea la gradul de comandor, tu ți-ai vândut comisionul și te-ai apucat să preacurvești, să bei și să pariezi la jocuri de noroc fiecare dram de respectabilitate pe care ți l-a câștigat curajul tău în luptă.

El se întinse pe canapea și-și încrucișă mâinile sub cap, adoptând o expresie extrem de plictisită.

– Ai omis încăierările din taverne și duelurile. Încă nu pot să spun că am ucis vreun om, dar am rănit vreo câțiva.

Ea continuă ca și când el nu ar fi zis nimic:

– Și de atunci nu au trecut nici două săptămâni fără să-ți fie menționat numele în paginile de scandal.

– Peste care fără îndoială tu te-ai uitat avid în fiecare noapte, îmbrăcată în cămașa ta de noapte albă virginală, înainte de a te băga sub așternuturile reci ale patului tău singuratic.

Batjocura lui atingea o coardă extrem de sensibilă. Pentru că el nu avea să știe niciodată cât de frecvent îi încălzise amintirea lui atât așternuturile, cât și visele.

Dar ridică bărbia sfidătoare.

– De unde știi că dorm singură?

– Pentru că arăți de parcă ai nevoie disperată de un... Îi întâlni privirea o clipă îndelungară, după care termină propoziția încet: ... De un soț bun.

Catriona se ridică și începu să se plimbe de colo-colo prin celulă, evitându-i privirea.

– Și am mai auzit și alte zvonuri despre tine, de când te-ai întors. Zvonuri care nu erau tipărite în paginile de scandal, ci șușotite prin saloane și pe la colțuri de alei. Se spune că ești dispus să-ți folosești toate abilitățile dobândite în marină ca să oferi anumite servicii celor care au nevoie de ele... servicii de protecție, de transport și de recuperare de bunuri pierdute. Făcu o pauză scurtă în fața uneia dintre statuete, trecându-și ușor un deget de-a lungul gropiței din obrazul unei nimfe. Toate pentru un preț, desigur.

– Da, păi, să te dedici unei vieți pline de desfrâu nu-i deloc ieftin, să știi.

Auzi canapeaua scârțâind în spatele ei când Simon se ridică.

– De asta ai venit astăzi aici, domnișoară Kincaid? Pentru că vrei să mă angajezi?

– Nu, domnule Wescott, răspunse ea cu răceală, întorcându-se cu fața spre el. Am venit aici astăzi pentru că îmi doresc să mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 4

Simon primise multe propuneri în viața lui – multe dintre ele prea bolnăvicioase și scandaloase pentru a fi măcar șoptite când se afla în companie mixtă. Dar nici una din ele la fel de șocantă ca o cerere în căsătorie.

Limba lui iscusită nu-l mai ajută în nici un fel, și rămase încremenit, holbându-se prostește la vizitatoarea lui și întrebându-se dacă era la fel de nebună pe cât era de frumoasă. Promisiunea frumuseții pe care o întrezărise la ea în hambarul acela cu cinci ani în urmă înflorise și se îndeplinise, întrecându-i cu mult cele mai sălbatice așteptări.

Pentru că avea genul acela de frumusețe care nu avea nevoie să fie sporită prin cosmetice sau alte artificii feminine. Nu avea nevoie de un semn de frumusețe care să atragă atenția spre buza ei de jos cărnoasă sau spre îmbujorarea trandafirie care îi acapara obrajii în mod natural. Cu siguranță existau oameni care ar fi considerat că avea nasul un pic prea ascuțit sau maxilarul un pic prea proeminent, dar Simon i-ar fi declarat pe toți nebuni într-o clipită. Pentru că el îi găsea defectele la fel de atractive precum farmecele – mai ales nuanța aceea de căpșună a părului ei și pistruii împrăștiați pe pielea ei precum frișca. Și din punctul lui de vedere orice încercare de a-i îndepărta cu spumă de lapte sau cu loțiune Gowland ar fi trebuit considerată o infracțiune pedepsibilă prin spânzurare.

Glumele lui conținuseră un adevăr trădător. Abia dacă și-o mai putea aminti pe verișoara ei, Alice. Ce să mai, abia dacă își mai putea aminti și chipul acelei tinere contese obraznice, care-l primise în patul ei în noaptea în care acolitul magistratului îl târâse de acolo și-l azvârlise direct în celulă. Dar nu o uitase niciodată pe fata aceasta – sau privirea din ochii ei – din clipa în care îi cuprinsese

obrazul în palmă cu nesăbuință și o sedusese să-i întâlnească privirea.

De-a lungul anilor, își admirase reflexia în ochii a nenumărate femei... dar omul care se uitase înapoi la el din oglinzile acelea cenușii și începețoșate îi fusese complet străin. Un om care chiar ar fi putut fi vrednic de o asemenea admirație. Un om care mai avusese o șansă să-și onoreze țara și să-și facă tatăl mândru de el.

De data acesta, Simon nu se mai obosi cu un pahar. Pur și simplu ridică sticla de vin de Porto la buzele lui și luă o înghițitură mare, primind cu brațele deschise arsura lui familiară și amorțitoare.

– Probabil vizitiul tău a greșit drumul pe undeva, domnișoară Kincaid. Suntem la Newgate, nu la Bedlam.

– Înțeleg cât de nebunească trebuie să ți se pară ideea aceasta a mea.

Ridică apoi mâna ca să-și îndepărteze de pe frunte o buclă rebelă care i se eliberase din cocul atent aranjat, amintindu-i fără voia sa de fetița stângace care fusese cu cinci ani în urmă. Anii petrecuți în Anglia reușiseră în cele din urmă să-i cizeleze vocea și să-i facă să dispară accentul acela scoțian, cadențat și vesel. Simon fu și el surprins de cât de dor îi fusese să-l audă.

– Dar ceea ce îți ofer nu este altceva decât o propunere de afaceri, continuă ea. În fond, nu despre asta e vorba în majoritatea căsătoriilor?

– Oh, domnișoară Kincaid! exclamă el tărăgănat. Habar nu am avut că, sub pieptul acela minunat al dumitale, bate inima unei romantice incurabile.

Și apoi pieptul acela minunat vibră, într-un oftat de frustrare.

– N-ai decât să râzi de mine, dacă vrei, dar știi și tu foarte bine că spun adevărul. O ducesă rămasă la sapă de lemn se căsătorește cu un negustor bogat, ca să salveze averea familiei sale. Doi tineri care au crescut pe moșii învecinate își jură credință veșnică numai ca să își mulțumească familiile și ca să-și unească terenurile. Inimile sunt oferite mult prea adesea ca monedă de schimb într-o negociere, și de obicei în scopuri mult mai puțin nobile.

– Ce-ar fi să-mi spui ce scop ar putea fi atât de nobil încât să facă o femeie ca tine să ia cu asalt zidurile unei închisori, în căutarea unui potențial soț?

Ea se apropie atunci de el, cu o expresie dezarmant de îndârjită întipărită pe chip.

– Vreau să mă însoțești în Scoția, la fratele meu.

Simon avu nevoie de un minut ca să asimileze informația aceea.

– Pare o sarcină destul de simplă. Dar tot nu înțeleg de ce ar fi nevoie ca eu să dau la schimb un set de cătușe pentru altul, de alt fel?

– Pentru că nu am mijloacele necesare să te angajez așa cum se cuvine. Dar am, în schimb, o zestre *foarte* generoasă. Coborî apoi privirea, și genele-i dese aruncară o umbră luxuriantă pe obrajii ei rozalii. O zestre care tocmai a fost dublată de unchiul meu, în disperarea sa de a scăpa de mine.

– Și asta s-a întâmplat înainte sau după ce a aflat că urma să vii la Newgate ca să-ți cauți un soț?

Ea îi aruncă atunci o privire plină de reproș.

– El nu știe că sunt aici. Nimeni nu știe că sunt aici...

Simon rămase cu privirea ațintită asupra ei, observând cum îmbujorarea îi acapară și mai tare obrajii în clipa în care înțelese ce mărturisire periculoasă îi făcuse. Pentru că, permițându-i temnicerului să o încuie în celula aceea cu el, nu își riscase doar reputația... ci și însăși virtutea. Fiindcă adevărul era că nu avea de unde să știe că el nu era genul de ticălos care ar fi putut-o imobiliza sub el pe canapea în doi timpi și trei mișcări, cu o mână sub fusta sa și cu una lipită peste gura ei, înainte ca măcar să apuce să tragă aer în piept pentru un țipăt. Nu că i-ar fi păsat cuiva din văgăuna aceea blestemată chiar dacă ar fi auzit-o țipând. Pentru că era mult mai probabil ca în astfel de circumstanțe oamenii din camera comună să-i strige încurajări și să-și ceară și ei rândul cu ea.

Catriona își smulse apoi privirea de la el cu mare dificultate și începu din nou să se plimbe de colo-colo pe toată lungime celulei. Cu toate acestea, legănatul unduios al șoldurilor ei pe sub redingota de lână stacojie îi atrăgea privirea blazată.

– Sunt dispusă să împart cu tine o jumătate din zestre mea, îl informă ea, exprimându-se de parcă fusese deja suficient de nesăbuit încât să accepte oferta ei. Și, după ce mă însoțești la fratele meu, te poți întoarce în Anglia. Banii ar trebui să fie mai mult decât de-ajuns ca să-ți acoperi datoriile și să-ți mai rămână și un pic de profit.

El ridică atunci dintr-o sprânceană.

– Ca să am pentru jocuri de noroc și preacurvie?

– Dacă așa alegi să-i risipești, da, răspunse ea pe un ton dulce, dar tăios.

– Și cum crezi că o să par dacă-mi abandonez preaiubita mireasă în sălbăticia Scoției și să mă întorc la Londra ca să-mi reiau stilul de viață desfrânat?

Ea pufni când auzi întrebarea lui și Simon să gândi imediat că nu era deloc un sunet vrednic de o doamnă.

– Și totuși... vara trecută nu ți-a păsat deloc de aparențe când te-ai dezbrăcat în pielea goală și te-ai aruncat să faci o baie în iazul de agrement... cu pești... al lui Lady Abercrombie, în timpul seratei ei. Nu-i așa? Dar nu ai de ce să te temi. M-am pregătit pentru toate posibilitățile. Și, odată ce te întorci la Londra, voi cere anularea căsătoriei. Mă îndoiesc că un alt scandal *ți-ar mânji* prea mult reputația. Eu voi fi singura care riscă în vreun fel să fie ruinată.

– Deja riști să fii ruinată, numai pentru că ești aici, îi aminti el cu blândețe. Urăsc că trebuie să-ți subliniez asta, dar singura cale prin care poți obține o anulare a căsătoriei este să demonstrezi că noi doi *chiar suntem* frate și soră – ceea ce este imposibil – sau că am fost incapabil să-mi îndeplinesc datoriile maritale într-un mod satisfăcător pentru tine.

– Ceea ce probabil consideri că e la fel de imposibil, încheie ea, pe un ton sec.

Simon ridică din umeri și lăsă gestul acela să vorbească de la sine.

– Exact asta vreau să spun, domnule Wescott. Iar dacă fac o astfel de cerere de a obține o anulare, *eu voi fi* obiectul batjocurii întregii Londre, nu tu. Tu, pe de altă parte, vei fi liber să îți dedici zilele... și nopțile... pentru a dovedi că sunt o mincinoasă.

În sfârșit se apropiase suficient de mult de el ca să o poată prinde de mână. O trase mai aproape de el, obligând-o să se uite la el și să vadă că strălucirea năzdrăvană dispăruse complet din ochii lui.

– Odată ce vei fi soția mea în ochii legii, de ce ar trebui să mă mulțumesc cu doar o jumătate de zestre? Ce m-ar opri să fug cu fiecare bănuț și să te abandonez în voia sorții, pradă sărăciei?

Ea clipi în sus la el, oarecum mirată.

– Păi, cuvântul tău de onoare, desigur.

Simon nu-și putea aminti ultima dată când cineva își pusese toată credința în cuvântul său. Poate că nu era altceva decât un truc al luminii pâlpâitoare, dar, pentru o clipă înșelătoare, ar fi putut jura că întrezărise o sclipire de adulație pe chipul ei adorabil.

Catriona fu luată prin surprindere când Simon eliberă un hohot de râs viguros și gutural, care semăna mai degrabă cu un lătrat. Și apoi încă unul. Îi dădu apoi drumul la mână și se prăbuși pe pernele canapelei, râzând atât de tare, încât fu obligat să-și șteargă lacrimile de pe obraji.

– Urăsc să te deziluzionez, draga mea, dar cuvântul meu nu merită nici măcar răsuflarea pe care aș irosi-o ca să îl rostesc. Dacă ceea ce cauți e un cavaler în armură strălucitoare care să te ajute în misiunea ta nobilă, atunci mă tem că ai venit în locul greșit, zise el, după care o privi chiorâș. Și crede-mă când îți spun că sunt șanse mai mari ca *acest* anume cavaler să seducă o domniță la ananghie decât să o salveze.

Iar după acea amenințare delicios de păcătoasă, care-i făcea sângele să clocotească în vene, Catriona nu putu face altceva decât să-și forțeze buzele să ia forma unui zâmbet rece.

– Dar nu e nevoie să te străduiești atât de tare ca să mă șochezi. Pot să îți promit că nu mi-a mai rămas nici o iluzie cu privire la caracterul tău... sau la lipsa lui. De ce crezi că te-am ales pe tine?

– Pentru că ți-ai purtat boneta de noapte prea strâns? Asta trebuie să fie, pentru că nu aș vrea să cred că ai nutrit anumite sentimente *tandre* pentru mine în toți anii aceștia...

Batjocura lui blândă îi cam înțepă inima. Și apoi, disperată să împiedice pumnalul acela să se răsucească în rană sau să-i dea sângele și el să observe, Catriona aruncă imediat capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

– Nu te flata singur, domnule Wescott. Te-am ales pe tine pentru că știu că nu poți rezista atracției unui profit câștigat cu minim de efort.

Simon îi aruncă Catrionei o privire oarecum tristă. Oferta ei începea să sune un pic prea tentantă.

– Și mai exact cum ai de gând să mă scoți de la Newgate? Făcu apoi semn din cap spre poșeta ei. Ai cumva vreun pistol ascuns undeva în poșeta aceea micuță a ta?

– Sper că nu va fi necesar. Am de gând să fac o vizită fiecăruia dintre debitorii tăi ca să-i anunț despre logodna noastră secretă și să îi implor să fie discreți și răbdători. Și chiar cred că i-aș putea convinge. La urma urmei, nu vor avea nici o șansă să-și recupereze pierderile atât timp cât tu putrezești în închisoare. Și, dacă au convingerea că îți vei plăti datoriile de îndată ce ne întoarcem din luna noastră

de miere romantică în Scoția, sunt șanse mult mai mari să fie mărinimoși, nu crezi?

– Poate că vei putea flutura din gene ca să-i farmeci pe debitorii mei, dar mai este și problema cu magistratul furios. Și, ultima dată când l-am văzut, urla că îmi vrea capul pe o tavă de argint.

Zâmbetul ei se mări atunci, dezvăluind o gropiță fermecătoare în obrazul stâng.

– Cine crezi că a autorizat vizita asta? Lord Poultney știe că nu are nici o șansă să te vadă spânzurat. Am reușit să-l conving că să fii legat de o singură femeie pentru toată viața ar fi o pedeapsă mult mai potrivită pentru un crai ca tine.

Simon încremeni în clipa aceea. Fusese ofițer de marină suficient timp încât să-și dea seama când era învins, atât din punct de vedere strategic, cât și al arsenalului. În plus, nu prea îi plăcea nici senzația că era pe punctul de a fi recrutat împotriva voinței lui.

Își ridică ușor trupul musculos de pe canapea, înălțându-se la un nivel confortabil deasupra invitatei lui, și se simți mulțumit când o văzu făcând un pas mic în spate.

Nimeni nu îl acuzase niciodată de noblețe. Cu toate acestea, părea că nu avea de ales decât să încerce să o salveze pe copila aceea nechibzuită, înainte să se ducă să-i lanseze o propunere asemănătoare vreunui alt prizonier, care avea mai puține scrupule decât el. Asta dacă exista într-adevăr un astfel de individ.

– Foarte bine, domnișoară Kincaid, zise el, așezându-și mâinile în șolduri. Voi accepta acest pact cu diavolul pe care mi-l oferi.

– Serios? răspunse Catriona, fără a-și putea ascunde cu totul surpriza stârnită de capitularea neașteptat de rapidă.

– Dar cu o mică condiție a mea.

– Și ce fel de condiție, mai exact? întrebă ea, precaută.

Simon făcu atunci un pas spre ea. Catriona se dădu și mai în spate, oprindu-se chiar înainte să se împiedice de scaun și să cadă.

– Chiar dacă perspectiva de a risipi o jumătate din zestrea ta este foarte ispititoare, mă tem că nu este un stimulent suficient ca să-mi satisfacă... *apetitul*. Nu văd nici un motiv pentru care eu ar trebui să sufăr umilințele căsătoriei, fără a mi se permite să mă bucur de nici unul dintre beneficii.

– B... bb... beneficii p... p... precum? se bâlbâi ea.

Zâmbetul lui era la fel de blând și de binevoitor ca al unui preot.

– Tu.

Catriona înghiți apăsat. Și zgomotos.

– Eu? Vrei să te bucuri... *de mine?*

– Cu siguranță ai oglinzi acasă la unchiul tău. Și nu aveai cum să nu observi faptul că ai înflorit într-o adevărată frumusețe. Ridică apoi mâna și o mângâie ușor pe obraz, la fel cum făcuse în ziua aceea de vară de cu mult timp în urmă. Dacă voi juca rolul soțului tău iubitor și devotat, atunci merit o recompensă mai substanțială decât doar zestrea ta. Își alunecă apoi buricele degetului mare pe catifeaua plușată a buzei ei de jos. O simți cutremurându-se delicat, și o notă răgușită și senzuală își făcu imediat loc în vocea lui când continuă: Te vreau. În patul meu. Îndeplinind orice îndatoriri maritale pe care ți le cer.

Simon intenționase să-și arunce vraja de seducător asupra Catrionei, dar în schimb... se pomenise el cel fascinat și hipnotizat de strălucirea nebuloasă a ochilor ei cenușii și de felul ispititor în care întredeschisese buzele, sub presiunea convingătoare a degetului lui mare. Încă îi simțea pielea precum o catifea luxuriantă sub degetele lui. Și era mare păcat că nu urma să aibă niciodată ocazia să descopere dacă pielea ei era la fel de catifelată pe tot corpul...

Era aproape ca și când s-ar fi întors în timp și s-ar fi aflat din nou în hambarul acela, cu mirosul fânului proaspăt tăiat gâdilându-le nările și cu firicele de praf dansând un menuet strălucitor în jurul lor. Aproape ca și când el însuși ar fi fost un bărbat mult mai tânăr, cu mintea și sufletul pline de promisiuni și de vise secrete, pe care numai ea le putea înțelege. Și, înainte să-și dea seama de ceea ce făcea, se pomeni aplecându-se ușor, înclinând capul spre al ei și savurând căldura parfumată a suspinului ei pe buzele lui...

Și apoi se îndreptă imediat, înjurând în șoaptă. Dintr-odată își simțea pantalonii incomod de strâmți, iar trupul său trădător îl îndemna să o tragă în jos pe canapea și să consume de îndată căsătoria aceea falsă, cu care nu avea nici cea mai mică intenție să fie de acord.

Încrucișă brațele la piept și-i aruncă o privire aspră.

– Acestea sunt condițiile mele, domnișoară Kincaid. Poți să le accepți sau nu.

Catriona știa în sinea ei că trebuia să fie nebună ca să fie de acord cu aceste condiții șocante. În fond, îi propusese doar o căsnicie scurtă și sterilă... din interes. Iar el contracarase, cerând să-i pângărească trupul tânăr în orice modalitate garantată să-i ofere cea mai multă plăcere și să-i satisfacă *apetitul* desfrânat. De dragul fratelui ei,

ar fi putut să-și revină după o căsătorie cu Simon. Dar să împartă patul cu el... chiar și pentru un sezon... era foarte posibil să-i bântuie atât trupul, cât și mintea până la sfârșitul zilelor sale.

Înclină ușor capul și îl studie îndeaproape. Purta masca răufăcătorului păcătos cu o ușurință tulburătoare, dar ea nu-și putea permite să uite că era în același timp și un jucător foarte iscusit de jocuri de noroc.

Și se gândi că exista o singură modalitate în care își putea da seama dacă mergea la cacealma sau nu.

Negura confuziei dispăru apoi din privirea Catrionei, lăsându-i ochii tăioși precum niște săbii, și Simon încordă imediat maxilarul, pregătindu-se pentru palma binemeritată care știa că urma.

– Foarte bine, domnule Wescott, zise ea cu fermitate. O să accept condițiile impuse de tine. Te accept pe tine.

Simon rămase cu gura căscată de uimire.

Și nu putu face altceva decât să stea acolo încremenit, în timp ce ea se îndreptă cu nonșalanță spre scaun și-și puse la loc mănușile, de parcă nu tocmai își oferise la schimb prețioasa inocență, unui străin.

– S-ar putea să-mi ia o zi sau două să aranjez eliberarea ta. Și, imediat ce pot, îți voi trimite un set complet de instrucțiuni. Presupun că n-ai uitat cum se ajunge la moșia unchiului meu, care se află chiar la ieșirea din oraș. Sper că vom putea porni spre Gretna Green în voiajul nostru nupțial, cel mai devreme luni dimineață.

Simon o privi apoi legându-și panglicile bonetei într-o fundă mică și atent aranjată și avu nevoie de câteva inspirații tremurătoare ca să identifice emoția necunoscută care i se revărsa prin vene cu același aplomb ca mânia.

Dar Simon Wescott nu se înfuria niciodată. Ci se îmbăta. Și devenea usturător de sarcastic. Și ocazional se mai și răzbuna. Dar nu se înfuria niciodată. Și, la drept vorbind, nu era mânios nici în clipa aceea.

Ci era peste măsură și al naibii de furios și scos din pepeni.

Nu mai fusese dus de nas cu atâta ușurință de când îl prinsese pe Philo Wilcox la masa de faro[1] cu un pachet întreg de cărți îndesat

[1] Faro (sau Faraon) este un joc de cărți apărut în Franța, la sfârșitul secolului al XVII-lea, cu legături cu un alt joc de cărți italian (Basset). Datorită sumelor mari de bani care se puteau câștiga sau pierde, era jucat cu precădere de cei mai bogați din societate. (n.tr.)

pe mânecă. Atunci își satisfăcuse furia provocându-l la duel pe om și apoi împușcându-l în fund, când se întorsese să fugă, în loc să apese pe trăgaci. Dar probabil lumea nu ar fi privit deloc cu ochi buni o pedeapsă asemănătoare aplicată domnișoarei Kincaid.

Dar asta nu însemna că nu existau și alte modalități.

Se îndreptă spre ea și lovi scaunul cu piciorul, ca să-l îndepărteze din drumul său. Și probabil ceva din ochii lui mijiți o sperie. Pentru că făcu ochii mari, alarmată, se împletici înapoi, trădând prima urmă de teamă adevărată de când se lăsase încuiată cu el în celula aceea.

– Dar, domnule Wescott..., murmură ea, cu sufletul la gură. Mai era și altceva ce doreai să vorbim?

– Oh, cred că am discutat suficient pentru moment. O făcu astfel să se dea înapoi, până când spatele i se lipi de perete și nu mai avu unde să se retragă. Dar nu te pot lăsa să pleci de aici crezând că îmi neglijez îndatoririle. Dacă nu mă înșel, se obișnuiește să închei un astfel de pact diavolesc cu un sărut.

Ea duse imediat mâna la gât, alarmată.

– Oh, nu... adică... chiar nu cred că este... adică nu ar fi cuviincios să...

Simon o țintui de perete cu trupul său, o cuprinse de ceafă cu mâna, strivindu-i boneta nepăsător, după care-și pogorî gura pe a ei, oprindu-i protestul chiar în mijlocul țipătului. Dacă voia să facă un pact cu diavolul, atunci era hotărât să n-o lase să plece din celula aceea fără să înțeleagă foarte clar care din ei doi era de fapt diavolul.

Dar nu se așteptase nici o clipă ca moliciunea gurii ei sub a lui să-i permite să guste atât raiul, cât și iadul. Dulceața fierbinte a sărutului ei avea gust de nectar și de ambrozie. Iar focul din ființa lui se înteți când Catriona se agăță cu mâna de ceafa lui, ținându-se de el de parcă ar fi alunecat într-un abis adânc și întunecat și era hotărâtă să-l ia cu ea.

Catriona petrecuse mii de nopți singuratice visând la sărutul pe care i l-ar fi putut oferi Simon în hambarul acela luminat de soare dacă ea nu ar fi fost atât de tânără și el nu ar fi fost așa blazat. Obișnuise să închidă ochii cu un oftat nostalgic și visător, închipuindu-și legătura mentală, sufletească și emoțională care s-ar fi creat între ei în clipa în care și-ar fi atinse buzele de ale ei într-o mângâiere blândă.

Dar ce se întâmpla în clipa aceea nu era un sărut.

Și înțelese imediat că avusese dreptate într-o privință. Chiar nu exista nimic cuviincios în acea atingere de buze. Nu era sărutul tandru al unui pretendent care încerca să-și cucerească mireasa. Ci sărutul unui pirat aprig care-și cerea premiul. Sărutul unui barbar cuceritor, hotărât să seducă și să siluiască prima fecioară din sat care-i ieșea în cale.

Simon prădă fără milă moliciunea buzelor ei, profitând de icnetul ei șocat ca să-și strecoare limba în gura ei caldă.

Și ea îl primi cu o ușurință șocantă. Atingerea pasională a limbii lui amenința să topească tot ce exista în interiorul ei într-o miere moale și dulce.

Simon intenționase să o pedepsească pe Catriona, dar, în clipa aceea, el era cel care suferea... pentru că în ființa lui trepida o foame primordială care îl făcea să-și dorească să devoreze din ea mult mai mult decât acea gură frumoasă și ispititoare.

Iar când i se înmuiară picioarele, amenințând să-i cedeze cu totul, genunchiul lui era acolo, alunecând între coapsele ei și susținând-o. Și, chiar și prin fustele groase pe care le purta, Simon tot putea simți fierbințeala emanată de miezul ei sensibil. Așa că nu se putu abține să nu-și frece ușor genunchiul de locul fierbinte, unde se ascundea esența feminității ei. Și apoi tot trupul îi fu traversat de un val păcătos de satisfacție când ea eliberă în gura lui un geamăt neputincios de plăcere.

Nici unul din ei nu auzise scârțâitul ușii celulei ce se deschise, cu balamalele sale ruginite.

– O! Ce drăguț!

Săriră amândoi ca arși, punând cât mai multă distanță între ei. Apoi Simon acționă pur din instinct și-și așeză un braț protector în jurul taliei ei, împingând-o în spatele scutului apărător al propriului său trup.

Temnicerul stătea în pragul ușii celulei. Cioturile înnegrite pe care le avea în loc de dinți erau dezvăluite în toată splendoarea lor de un rânjet afectuos.

– D-apoi pur și simplu îmi încălzește sufletul să vă văz așa împreună pe voi doi, zise el, după care își mută privirea spre Simon, oftând trist. Ești al naibii de norocos, băiete. Și io mi-am dorit totdeauna să am o soră a mea.

Capitolul 5

El nu mai venea odată.

Catriona se sui în genunchi pe scaunul capitonat de la fereastră, deschise geamul dormitorului ei și se aplecă afară pe jumătate, în noaptea răcoroasă. Cu excepția zăngănitului distant al unei trăsuri și a nechezatului îndepărtat al cailor agitați care răsuna din grajduri, nu exista nimic care să tulbure în vreun fel liniștea bucolică a acelei seri. Și, oricât de disperată ar fi căutat cu privirea peste dealurile domoale sau peste gardurile vii care înconjurau proprietatea unchiului ei, nu era nici un semn de vreun cavaler curtenitor în armură strălucitoare, care să vină la galop peste vârful dealului ca să o salveze... sau ca să o seducă.

Un fior nedorit dansa trădător pe pielea ei. Dacă sărutul pe care i-l dăduse la închisoare oferea vreun indiciu despre ceva, atunci cu siguranță în cazul lui Simon Wescott se aplica mai degrabă a doua variantă.

Aruncă o privire neliniștită peste umăr și în direcția patului. Chiar și Robert the Bruce părea să o fi părăsit. Probabil craidonul acela înfierbântat se dusese să curteze haremul de pisici care își făceau veacul prin grajduri, luptându-se pentru atenția lui.

Se lăsă înapoi pe călcâie și studie nerăbdătoare ceasul delicat confecționat din bronz aurit, care era așezat pe șemineu.

După calculele ei, Simon ar fi trebuit să fie eliberat de la Newgate cu mai bine de cinci ore în urmă. Pe de altă parte, în cele patru zile de când făcuse acel pact cu diavolul, ar fi avut la dispoziție mai mult decât suficient timp să plănuiască cum să scape de ea. Probabil deja fugise din oraș. Sau poate chiar din țară. Și probabil chiar în clipa aceea lâncezea în brațele vreunei curviștine frumoase, sorbind coniac și făcând glume pe seama Catrionei.

Dar, ținând cont de promisiunea nesăbuită pe care i-o făcuse, se gândi că probabil ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru faptul că o părăsea la altarul proverbial. Fusese pură nebunie să accepte cererea lui îndrăzneață. Dar, desigur, aproape că meritase din plin, numai ca să-i vadă gura aceea frumoasă căscându-se din pricina șocului.

O căldură ciudată îi acapară apoi obrajii, în timp ce încerca să-și oprească imaginația rătăcitoare din a evoca imagini șocante ale

îndatoririlor pe care s-ar fi așteptat un bărbat ca Simon Wescott să le *onoreze* soția lui.

Își trecu ușor degetul de-a lungul buzei sale de jos, umflate. Judecând după iscusința devastatoare a sărutului său, fără îndoială acele îndatoriri i-ar fi adus și ei la fel de multă plăcere ca lui... dacă nu poate chiar mai multă.

Ceasul ticăia, semnalizând trecerea unui alt minut. Aparent, nici măcar perspectiva de a se culca cu ea nu fusese pentru el suficient de ispititoare cât să-l facă să onoreze înțelegerea lor. Catriona se agita neliniștită pe scaunul de la fereastră, simțindu-se extrem și neobișnuit de irascibilă.

Apoi ecoul slab al murmurului unei voci masculine îi făcu inima să sară peste o bătaie. Întinse gâtul spre cotețul cu tavan de alamă al porumbeilor, dar descoperi doar că doi dintre lacheii unchiului ei ieșiseră să fumeze o țigară nocturnă înainte de a încuia casa peste noapte.

Răcoarea usturătoare a iernii încă persista în aerul de martie, chiar și în ciuda mugurilor fragili care apăruseră pe crengile teiului. Catriona se ghemui într-un colț al canapelei de la fereastră, ascunzându-și picioarele goale sub tivul cămășii de noapte, după care își strânse și mai tare pledul zdrențuit în jurul umerilor.

Tartanul acela verde cu negru era atât de uzat, încât se rărise aproape complet pe alocuri. Unchiul ei nu-i mai permisese de mai bine de trei ani să țină pledul cu ea când aveau companie. Și chiar fusese nevoită să-l salveze de două ori de la gunoi, după ce el le ordonase servitoarelor să îl ardă. Șalul de cașmir pe care i-l dăduse cadou când împlinise vârsta de douăzeci de ani zăcea aruncat peste paravanul de îmbrăcare din colțul camerei, în timp ce ea continua să se agațe de cârpa aceea.

Știa că era o copilărie, dar pur și simplu nu putea îndura gândul de a se despărți de el. Era singurul obiect care-i mai putea aminti de viața pe care o trăise demult cu fratele și cu părinții ei. Însă trecerea timpului decolora tartanul și-i încețoșa și amintirile.

Și, parcă pentru a sublinia și mai mult acel gând nefericit, ceasul cu pendul de pe coridorul de la etajul al doilea începu să bată și nu se opri până când nu se auziră unsprezece bătăi. Iar în vreme ce ultima bătaie răsuna cu ecou prin casă, Catriona se simți complet descurajată și oropsită.

Era pierdută dacă Simon o trădase. Eddingham avea să se întoarcă a doua zi după-amiază, și știa foarte bine că primul lucru pe lista lui avea să fie să vină acolo ca să-i ceară unchiului său mâna ei în căsătorie.

Catriona aruncă de pe umeri pledul, se dădu jos de pe canapeaua de la fereastră și se duse spre dulapul înalt din lemn de cireș din colțul camerei. Scoase de acolo un geamantan încăpător, tapițat cu brocart, și începu să îndese în el grămezi de ciorapi și de lenjerie intimă.

Unchiul ei Ross avusese dreptate. *Chiar era* cu capul în nori și avea mintea plină de vise. Dacă nu s-ar fi agățat prostește de o reverie romantică, nu și-ar fi lăsat niciodată speranțele – și poate chiar viața fratelui său – în mâinile unui nemernic fără rușine precum Simon Wescott. Ar fi fost mai bine dacă și-ar fi vândut cele câteva bijuterii pe care i le dăruise unchiul ei de-a lungul anilor și și-ar fi cumpărat un loc în diligența poștală spre Edinburgh. Poate că ar fi ajuns în Scoția cu doar un pic mai mult decât plecase de acolo, dar măcar așa nu și-ar fi pierdut orice speranță de a-l găsi pe Connor și de a se reuni cu clanul ei.

Scotocea tot mai adânc în dulap, când mâinile ei se atinseră brusc de o bucată de lemn de trandafir. Uită cu totul de orice grabă, scoase cutia dreptunghiulară din ascunzătoarea sa și ridică ușor capacul. În interiorul tapițat cu mătase era un teanc gros de articole și decupaje, tăiate din ziare.

„Peste care fără îndoială tu te-ai uitat avid în fiecare noapte, îmbrăcată în cămașa ta de noapte albă virginală, înainte de a te băga sub așternuturile reci ale patului tău singuratic."

Ecoul cuvintelor batjocoritoare ale lui Simon era atât de clar și de viu în mintea sa, că era ca și când s-ar fi aflat fix în spatele ei, suficient de aproape ca să-l poată atinge. Și nu ajuta deloc la îmbunătățirea stării ei de spirit nici faptul că purta într-adevăr o cămașă de noapte dantelată, cu volane și guler înalt, care era la fel de *virginală* precum veșmântului unui preot novice.

Catriona închise tare capacul și îndesă caseta de lemn pe fundul geamantanului, sub cele mai intime articole de lenjerie intimă.

Tocmai dădea să scoată din dulap cea mai groasă și simplă rochie de lână pe care o deținea, când se auzi un zăngănit îngrozitor din direcția ferestrei. Se încordă imediat, și inima începu să-i bată nebunește în piept. Zgomotul acela fu urmat de o înjurătură aprigă, rostită de o voce masculină gravă și baritonală.

Fugi la fereastră și se uită afară. Descoperi că Simon Wescott zăcea pe pământul de jos într-o încrengătură îngrozitoare de brațe și picioare lungi, bucăți rupte de spalier și crengi de trandafiri.

Nu era nici pe departe imaginea strălucitoare pe care și-o închipuise în nenumărate vise romantice...

Simon plimbându-se pe sub geamul ei fredonând sau uitându-se în sus la ea, cu mâna lipită în dreptul inimii, în timp ce recita: „Oh! Dar ce lumină întrezăresc acolo oare?/Sunt zorii și Catriona este soare!"[1]

Reprimă pe loc un rânjet de mulțumire, spunându-și că amețeala fericită care se revărsa prin ființa ei nu era altceva decât ușurare dată de faptul că nu-și rupsese gâtul ca un idiot.

– Oh, dar bună seara, domnule Wescott, strigă ea, de la fereastră, într-o șoaptă exagerată. De ce n-ai bătut pur și simplu la ușa principală, ca să-ți anunțe majordomul sosirea? Ar fi fost mult mai discret decât așa...

Simon își desprinse o creangă din păr și se uită urât la ea.

– Și fără îndoială și mai puțin dureros.

– Te-am avertizat în scrisoare că e posibil ca spalierul să nu-ți poată susține greutatea.

El se îndreptă apoi de spate, lovind cu piciorul o bucată jignitoare din structura de lemn.

– Dar nu m-ai avertizat și despre tufa de trandafiri care crește chiar sub el.

– Nu am crezut că e nevoie. O să înflorească abia peste câteva săptămâni.

– Poate că nu a înflorit încă, dar te asigur că are mulți spini! Sau cel puțin avea, până să aterizez eu pe ea. Acum cred că majoritatea dintre ei mi-au intrat în... în carne. Tresări și își desfăcu din jurul gâtului o liană de iederă cățărătoare, după care se ridică, împleticindu-se.

Și, înainte ca ea să apuce să-i sugereze să aștepte să se strecoare jos ca să-i deschidă ușa servitorilor și să-l lase să intre, Simon deja escalada zidul folosindu-se de cărămizile cele mai ieșite în relief din colțul casei pentru a-și menține echilibrul.

Iar când umerii săi ajunseră la nivelul pervazului, Catriona se întinse pe geam și-l apucă de partea din spate a jachetei, ca să-l ajute

[1] Fragment din monologul lui Romeo, din piesa lui Shakespeare *Romeo și Julieta*, doar că în versurile aici menționate numele Julietei a fost înlocuit cu cel al Catrionei (n.tr.)

să se cațăre pe fereastră. Acțiunea aceea îi dădu suficient timp ca să admire felul fascinant în care i se mișcau mușchii pe sub haina sa fină, de calitate superioară. Se întrebă apoi dacă poate cândva, demult, escaladase și calajul[1] fregatei *Belleisle* cu aceeași grație.

Sări peste canapeaua din dreptul ferestrei și aterizâ în picioare cu abilitate. Catriona făcu un pas în spate, simțindu-se destul de intimidată, acum că în dormitorul ei chiar se afla un libertin notoriu. În toate fanteziile ei din trecut, el rămăsese mereu la fereastra din afara camerei sale, admirând-o de la distanță.

– Sunt puțin dezamăgită de lipsa de finețe de care dai dovadă, domnule Wescott. Am presupus că ai destul de multă experiență cu astfel de lucruri.

El își frecă fundul și se uită urât la ea.

– Cu ce fel de lucruri? Cu a-mi scoate spini din...?

– Cu a te strecura pe fereastră în dormitoarele femeilor în toiul nopții, interveni ea cu calm. La urma urmei, nu asta e cea mai eficientă cale de a-i evita pe soții lor?

Simon își scutură părul de culoarea pielii tăbăcite, după care-și netezi vesta de mătase roșie ca sângele.

– Dacă chiar vrei să știi, am încetat cu mulți ani în urmă să-mi mai fac de cap cu femei măritate. Aveau un obicei enervant de a se îndrăgosti de mine și de a insista să divorțeze de soții lor.

– Probabil a fost de-a dreptul istovitor pentru tine. Și pentru soții lor, adăugă ea sec.

– Pot să te asigur că eu am suferit mult mai mult decât ei, domnișoară Kin... Dar se opri brusc și se uită încruntat la ea. Și mai exact care naibii e numele tău creștin?

– Catriona, îl informă ea, hotărându-se că poate nu era chiar cel mai bun moment în care să-l mustre pentru că înjurase.

– Catriona..., repetă el, și numele ei se rostogoli de pe limba lui ca o muzică angelică. Normal că trebuia să te cheme *Catriona*, murmură el în șoaptă. Nu Gladys, sau Gertrude, sau Brunhilda. După care expresia de pe chipul său se înseninâ brusc când adăugă: Pot să-ți spun Kitty?

Ea afișă imediat un zâmbet cald și plăcut.

– Numai dacă vrei să aterizezi imediat înapoi în tufa de trandafiri.

[1] Postament de grinzi de pe cala unei corăbii (încăpere de sub puntea inferioară a unei nave) (n.tr.)

Apoi Simon se îndepărtă de fereastră și făcu o plecăciune elegantă în fața ei.

– Bună seara, frumoasa mea Catriona. Am venit să te compromit, în conformitate cu instrucțiunile pe care mi le-ai trimis în celula de la închisoare.

Judecând după *rânjetul său leneș și seducător și după felul provocator* în care îi stăteau pe coapse pantalonii aceia bej din piele din căprioară, părea mai mult decât capabil să îndeplinească sarcina aceea cu succes.

Catriona înghiți apăsat și simți dintr-odată că i se usucă gura.

– Nu, ai venit să te *prefaci* să mă compromiți. Încă nu suntem căsătoriți, domnule Wescott.

– Dar suntem practic logodiți. Așa că nu crezi că ar trebui să-mi spui Simon? Micșoră apoi distanța dintre ei, îi captură mâna și o ridică la buzele lui. Sau poate „iubitule". Ori „scumpule". Sau poate orice alt nume de alint care să indice afecțiunea pasională și nemuritoare pe care o simți pentru mine...

Intimidată de strălucirea diavolească din ochii lui, Catriona își strânse mâna într-un pumn.

– Mătușa mea este căsătorită cu unchiul meu de peste treizeci de ani și nu am auzit-o niciodată adresându-i-se altfel decât cu apelativul de „milord".

Simon ridică din umeri, dar strălucirea din ochii săi nu făcu decât să se mărească și mai mult.

– Sunt doar un umil cavaler, domnița mea, dar nu am absolut nici o obiecție să mi te adresezi cu „milord", zise el, după care îi înclină cu blândețe pumnul încleștat și-și atinse buzele întredeschise de partea cea mai sensibilă a încheieturii ei. Apoi vocea lui se adânci într-un huruit răgușit când zise: Ba poți chiar adăuga și „stăpân" în momentele noastre de intimitate, dacă asta îți face plăcere.

Străduindu-se din răsputeri să ignore senzația de toropeală care se răspândea prin trupul ei după contactul buzelor lui cu mâna ei, Catriona își smuci mâna și o îndepărtă.

– Ai fost mereu atât de pe deplin nerușinat?

Simon încercă să adopte o expresie de căință, însă eșuă lamentabil.

– Așa mi se spune. Mama mea a fost dansatoare la operă, să știi. În primii nouă ani din viață, am crescut în culisele teatrului. Și celelalte dansatoare roiau mereu în jurul meu, ciufulindu-mi părul și trecându-mă din brațele uneia într-ale alteia. Un zâmbet nostalgic

îi curbă ușor buzele. Mă iubeau la nebunie și eu le adoram! Felul în care pălăvrăgeau între ele... felul în care le mirosea părul. Cum le foșneau jupele atunci când mergeau. Când aveam șase ani, am dispărut într-o noapte, în timp ce se juca spectacolul *Don Giovanni*[1] și mama susține că m-a găsit stând în genunchi în fața uneia dintre cele mai frumoase fete din companie, bălmăjind o cerere în căsătorie.

Catriona nu se putu abține să nu zâmbească atunci când i se contură în minte imaginea unui băiețel cu ochi verzi și păr aurit, îmbrăcat în pantaloni scurți, care încerca să cucerească o dansatoare sofisticată în timpul unei opere dedicate vieții desfrânate a lui Don Juan.

– Și ce s-a întâmplat cu ea? întreabă Catriona încet.

– Păi, m-a refuzat, desigur. A zis că sunt prea scund pentru ea, după care m-a sfătuit să mă întorc să o mai cer o dată peste zece ani, după ce mă fac mai mare. A fost o lovitură devastatoare, atât pentru sufletul, cât și pentru orgoliul meu, dar, după o perioadă scurtă și amară de suferință, am reușit să adun bucățile sfărâmate ale inimii mele și să merg mai departe.

– Nu... mă referem la mama ta.

Și în clipa aceea tot acel farmec neglijent dispăru de pe chipul său, lăsându-i trăsăturile feței încununate de o expresie mai irezistibilă ca niciodată.

– A murit când aveam nouă ani. Și atunci m-am dus să locuiesc cu tata.

Se întoarse apoi de la ea și începu să se plimbe agitat prin dormitor, dându-i foarte clar de înțeles că nu avea să mai audă și alte mărturisiri în noaptea aceea. Se opri o clipă lângă măsuța ei de toaletă și scoase capacul unei sticluțe cu apă de levănțică, ridicând-o apoi la nas. Catriona se înfioră în mod straniu când îi privi mâinile puternice și masculine umblând cu lucrurile ei. Pentru că era aproape ca și când le-ar fi simțit alunecând direct pe pielea ei.

– Ești sigură că planul acesta al tău o să funcționeze? o întrebă apoi și puse sticluța de parfum la locul ei, înainte de a se întoarce cu fața spre ea. Nu ar fi fost mai simplu să te compromit într-unul dintre modurile obișnuite? Ți-aș fi putut trimite o scrisoare

[1] *Don Giovanni* este o operă a cărei muzică a fost compusă de Wolfgang Amadeus Mozart pe un libret scris în limba italiană de Lorenzo da Ponte, care vorbește despre viața și cuceririle lui Don Juan. (n.tr.)

obraznică în care să-ți jur devotamentul meu etern sau să-ți fur un sărut în spatele unui palmier în ghiveci, la Almack's.

– Unchiul meu poate fi foarte șiret. Trebuie să-l convingem că sunt complet ruinată. Poate bănui că pun ceva la cale, dar, dacă servitorii sunt martori la rușinea mea, atunci nu va avea de ales decât să ne lase să ne căsătorim.

– Și dacă se hotărăște să mă împuște în schimb?

Ea îi aruncă atunci un zâmbet mieros.

– Atunci va trebui să-mi găsesc un alt mire, nu-i așa?

– Femeie fără inimă!

Miji ochii, după care traversă încăperea cu pași mari și se aruncă pe patul ei. Părea extrem de masculin tolănit acolo, printre toate pernele ei dantelate și puii de pernă capitonați.

Simon își încrucișă mâinile sub cap și picioarele la nivelul gleznelor și se uită îmbufnat la baldachinul de lemn care acoperea partea de sus a patului.

– Nu pot să cred că sunt pe cale să fiu condamnat pentru un păcat pe care nici măcar n-am avut plăcerea de a îl comite. Îi aruncă o privire provocatoare pe sub gene, după care adăugă: ... Încă...

Pentru a-și ascunde consternarea, Catriona îl apucă de glezne și-i aruncă picioarele peste marginea patului, salvând astfel cuvertura ei de satin de culoare crem de insulta tălpilor murdare ale cizmelor lui.

– Mai bine gândește-te că e pedeapsa pentru toate lucrurile cu care ai scăpat basma curată de-a lungul anilor. Pentru toate inimile frânte... și toate virtuțile furate...

Deloc tulburat de afirmația ei, Simon se ridică în șezut și își scoase cizmele, aruncându-le pe rând de cealaltă parte a patului.

– Și, când o să ne găsească în pat împreună mâine-dimineață, crezi că nu se vor întreba de ce nu am fugit înainte să fiu descoperit?

– Poate o să creadă că am adormit înainte să poți pleca.

El încuviință din cap.

– Asta chiar are logică. Desigur, ai fi absolut extenuată după o noapte în care am făcut dragoste cu tine viguros și sălbatic de inventiv.

Catriona își încrucișă brațele la piept.

– Sau poate că pur și simplu am ațipit de plictiseală.

El ridică dintr-o sprânceană și îi aruncă o privire amuzată, dându-i astfel de înțeles cât de puțin probabil era scenariul acela.

Iar când își scoase haina și începu să-și desfacă și lavaliera, Catriona înțelese fără nici o urmă de îndoială că nu avea nici cea mai mică intenție de a se opri la cizme.

– Ce faci? ceru să știe, în timp ce degetele lui abile descheiau deja nasturii înveliți în material ai vestei.

– Mă dezbrac, desigur, zise el foarte rar, de parcă i-ar fi explicat o problemă dificilă de matematică unui copil destul de încet la minte. Doar nu putem fi prinși *in flagrante delicto* cu toate hainele pe noi, nu?

Își scoase apoi vesta peste umerii aceia minunat de lați și începu să desfacă pe rând nasturii de argint ai cămășii. Catriona se pomeni aproape la fel de hipnotizată de grația intenționată demonstrată de degetele lui, precum era de lățimea impresionantă a pieptului său, care era dezvăluit cu fiecare nasture care aluneca din închizătoare.

La scurt timp după aceea, apărură în fața ochilor ei și mușchii bine definiți ai abdomenului său. O brumă de păr auriu se îngusta într-un V care cobora până mai jos de buricul său, precum săgeata unui heruvim care indica drumul spre rai – sau spre iad. Catriona înghiți apăsat și își smuci privirea înapoi spre chipul lui.

Nu se uita la ce făceau mâinile lui. Se uita la ea. Iar strălucirea păcătoasă din ochii săi umbriți de pleoape grele îi dădea neîndoielnic de înțeles cât de multă plăcere îi făcuse stânjeneala ei.

Se răsuci imediat cu spatele la el, simțindu-și pistruii topindu-se într-un val de căldură mistuitoare. Se străduí să-și păstreze în voce o răceală pe măsura fierbințelii care-i acaparase obrajii și-l întrebă:

– Dacă nu te deranjează, ai putea să mă anunți când termini de dat jos hainele?

Putu auzi amuzamentul din vocea lui când îi răspunse:

– Așadar, ești dornică să tragi cu ochiul, ei?

Catriona închise ochii strâns și numără în gând până la zece.

– Și după ce te învelești bine cu pătura.

Bătu nerăbdătoare cu piciorul gol pe podeaua de lemn de arțar, conștientă că trecuseră deja câteva minute bune.

Putu auzi câteva bubuituri și zdrăngăneli misterioase, urmate de un foșnet curios, înainte ca el să spună în cele din urmă:

– Poți să te întorci acum. Nu mai există nici un pericol de a-ți jigni modestia feciorelnică.

În cele mai îndrăznețe reverii ale sale, Catriona îndrăznise să și-l imagineze pe Simon în brațele ei, dar niciodată în patul ei.

Se întoarse spre el, reticentă și pe jumătate temându-se că avea să-l vadă stând tolănit pe covorul de lângă patul ei, la fel de gol ca în ziua în care se născuse. Dar își respectase cuvântul și era ascuns sub pături. Ei bine... cel puțin pe jumătate.

Stătea sprijinit de tăblia patului, cu pătura trasă până la talie. Fâșiile de lumină aruncate de lampă se jucau iubitoare pe pieptul lui gol, conferindu-i o strălucire aurie care i s-ar fi potrivit perfect arhanghelului Gabriel. Dar, dacă strălucirea aceea diavolească din ochii lui nu o convinsese încă de faptul că nu era un înger, ei bine, următoarele cuvinte pe care le rosti spulberară orice urmă de îndoială:

– Și acum e rândul tău.

Capitolul 6

Simon făcu un semn scurt din cap spre cămașa ei de noapte, și Catriona și-o strânse și mai tare în jurul gâtului, cu o mână albă și tremurândă.

– Pardon?

– Ca să fie totul convingător, nu pot să fiu eu singurul dezbrăcat, zise el.

– N... nn... nu vă de ce nu, se bâlbâi ea. Nu ai putea să... Flutură din mână prin aer vag, căutând un dram de inspirație prin cunoștințele ei destul de limitate pe acel subiect. ... Să te prefaci că mi-ai ridicat cămașa de noapte și apoi... ăăă... că m-ai acoperit la loc după ce am... ăă... după ce am terminat?

El înclină ușor capul și-i aruncă o privire neîncrezătoare.

– Te rog să nu-mi spui că așa face dragoste unchiul tău cu mătușa ta...

Acel simplu gând o făcu pe Catriona să se cutremure.

– Ei nici măcar nu împart același dormitor.

– Ei bine, trebuie să-l fi împărțit măcar o dată sau de două ori, altfel nu i-ar fi dat naștere fermecătoarei Agatha, nu crezi?

– Alice, murmură Catriona încet. Și cel mai probabil s-a întâmplat de două ori, pentru că există și Georgina.

Atent să-și țină cearceaful agățat artistic în jurul șoldurilor, Simon dădu la o parte pătura și bătu ușor salteaua pe locul de lângă el. Pe chipul său își făcuse loc un zâmbet dureros de tandru.

– Nu fi timidă, draga mea. Îți promit că am să fiu un domn desăvârșit.

Catriona se întrebă în sinea ei câte alte femei nu momise în patul său folosind fix aceleași cuvinte și același zâmbet. Poate că vorbele pe care le rostea promiteau ceva... dar era perfect conștientă că în ochii și în zâmbetul său diavolesc de ademenitor se ascundea promisiunea unor plăceri pe care nici o femeie nu le putea refuza – sau regreta, de altfel. Sau cel puțin nu în timp ce le trăia.

Patul acela i se păruse mereu decadent de spațios – mai ales comparativ cu salteluța îngustă și plină cu iarbă pe care dormise în Scoția, când era copilă. Dar trupul mare și masculin al lui Simon făcea întregul baldachin elegant să pară mic și meschin. Și ea nu-și imaginase niciodată că un singur bărbat putea ocupa atât de mult spațiu. Sau că putea consuma atât de mult aer. Privirea ei călători apoi în jos pe umerii lui lați și spre săgeata aceea ademenitoare de păr auriu, care îi dantela planurile musculoase ale abdomenului. Și atunci simți o presiune în piept care o împiedica să respire altfel decât scurt și sacadat.

Temându-se că și-ar fi putut trăda spaima leșinând, traversă camera în grabă și sări în pat, unde își trase pătura până peste cap. Și abia atunci îndrăzni să-și scoată cămașa de noapte și să o arunce la podea. Cu capul încă ascuns sub pături, se trase încordată cât mai la marginea saltelei. Îi era teamă că, dacă s-ar fi mișcat oricât de puțin, vreo parte a corpului ei s-ar fi putut atinge de vreo parte rătăcitoare a trupului lui.

– Catriona?

– Hmm?? răspunse ea, pe jumătate surprinsă că îi reținuse numele.

– Ai de gând să stai ascunsă acolo toată noaptea?

Pufni scurt, încercând să se agațe cu disperare de ultimele vestigii ale demnității – dacă nu și de haine.

– Poate.

Simon trase apoi de pătură, până când îi dezveli ochii și nasul. Ea clipi mirată, uitându-se în sus la el.

– Ai vrea să mai micșorez flacăra lămpii?

– Nu! exclamă ea într-un suflet, și senzația de panică ce pusese stăpânire pe ea se înteți la gândul de a împărți cu el și întunericul, nu doar patul ei. Se ridică în șezut, strângându-și tare cearceaful în jurul sânilor și clătinând din cap ușor, ca să-și îndepărteze părul din ochi. Am o idee mult mai bună.

În câteva secunde, apucase deja toate pernele și toți puii de pernă la care putea ajunge. Le așeză apoi unele peste altele, începând să construiască un zid impenetrabil între ei. Când termină, abia dacă putea vedea pe deasupra lui. Se îndoia că până și însuși Napoleon ar fi putut construi un blocaj mai impresionant ca acesta.

– Mă simt de parcă sunt înapoi la Newgate, zise Simon, și vocea lui suna destul de înăbușită.

– Păi, s-ar putea să te întorci acolo dacă nu funcționează planul meu, îi aminti ea, răsucindu-se pe o parte și așezându-se cu spatele către partea lui de pat.

El oftă greoi și anevoios, după care se făcu comod de partea cealaltă a baricadei.

Catriona închise ochii. Era în continuare extrem de conștientă de prezența lui, în ciuda tuturor eforturilor de a se relaxa și de a-l ignora. În clipa aceea nu i se mai părea că semăna câtuși de puțin cu băiatul pe care-l adorase atâta amar de vreme. Era un străin... La fel de mare și de periculos precum un tigru african care moțăia la soare. Iar pielea lui caldă emana un parfum masculin imposibil de definit, care îi amintea de mirosul dulce de caramel topit, amestecat cu prospețimea brizelor înviorătoare ale mării de la Brighton.

Se întoarse pe spate agitată și se uită încruntată în sus la baldachin. Nu făcuse niciodată nimic atât de scandalos cum era să doarmă fără cămașă de noapte. Și exista ceva delicios de decadent în felul în care îi alunecau membrele pe cearceafurile răcoroase și în care materialul apretat îi gâdila sfârcurile, făcându-le să se întărească. Ceva ce o făcea să își dorească să se întindă și să toarcă precum o pisică.

Se trase înapoi pe partea ei de pat și se uită lung la muntele de perne care-i despărțeau, perfect conștientă de faptul că nici unul din ei nu avea să închidă un ochi toată noaptea.

Și apoi un sforăit înăbușit pluti spre urechile ei.

Strânse la piept cearceaful și se ridică în șezut, ca să se uite peste baricada aceea improvizată. Simon avea ochii închiși și buzele ușor întredeschise și respira adânc și egal. Cu genele-i lungi și aurii odihnindu-i-se pe obraji și cu o șuviță de păr rătăcitoare atârnându-i

pe frunte, părea la fel de candid precum un bebeluș nou-născut. Sau în cazul lui... un bebeluș născut din iad.

Cearceaful îi alunecase până la oasele șoldurilor. Fără voia ei, Catriona își mușcă ușor buza de jos, fascinată de misterele care se ascundeau dedesubt. Din cauza reticenței mătușii sale Margaret, cunoștințele sale despre anatomia bărbătească nu trecuseră niciodată mai departe de ceea ce reușise să afle trăgând cu ochiul la ritualurile de împerechere ale pisicilor și ale cailor din grajdurile unchiului său. Oare ce ar fi făcut Simon dacă s-ar fi trezit și ar fi găsit-o ridicând cearceaful ca să arunce o ocheadă dedesubt?

Dar se așeză imediat înapoi în adăpostul singuratic pe care și-l construise, temându-se în sinea ei că știa *exact* ce ar fi făcut. Probabil dormise de-a lungul vieții sale lângă atât de multe femei goale, încât ea nu reprezenta o distragere a atenției mai mare pentru el decât ar fi fost Robert the Bruce ghemuit lângă piciorul lui.

Oftă apoi, abandonând orice speranță de a se mai odihni în noaptea aceea. Doar că, fără să-și dea seama, ritmul tihnit al respirației lui Simon o ademeni într-un somn dulce și fără vise.

Simon se trezi cu un trup feminin cald lipit de spatele său și cu o erecție de zile mari. Și, deși era încă pe jumătate adormit, știa exact ce să facă în ambele privințe. Dar, înainte să se poată rostogoli pentru a acoperi trupul acela femeiesc cald cu al lui, în căutarea unui abandon mai dulce decât somnul, își aminti exact și *al cui* corp cald și feminin era.

Deschise ochii brusc.

Ridică ușor capul ca să se uite peste umăr, întrebându-se dacă nu cumva visa. Dar nu! Iat-o acolo, dormind liniștită! Însăși domnișoara Catriona Kincaid, cu buclele ei de culoarea căpșunelor răsfirate peste perna lui, cu obrajii îmbujorați de somn și cu respirația ei gâdilându-i ceafa ca o șoaptă ispititoare. Și atunci mădularul i se întări și mai mult... chiar dacă nu ar fi crezut că era ceva omenește posibil. Mârâi în șoaptă și-și afundă capul înapoi în pernă. Chiar dacă toate pernele și toți puii de pernă zăceau pe podea, pe partea *ei* de pat, știa foarte bine că nu ar fi crezut niciodată că nu el fusese de vină. Se uită apoi în jos. Își încolăcise mâna în mod nevinovat pe abdomenul lui încordat, la doar un deget distanță de ruinarea lor – a amândurora.

Cutremurându-se de dorință, Simon se ridică brusc și-i îndepărtă mâna de pe el.

Dar, în loc să se trezească, după cum sperase el, Catriona doar se încruntă în somn și scoase un mic mârâit nemulțumit, înainte de a se cuibări și mai adânc în moliciunea saltelei.

Cearceaful încă îi acoperea părțile cele mai intime ale corpului. Cu toate acestea, Simon descoperi că acea curbă mlădioasă a gâtului și oasele delicate ale claviculei i se păreau aproape la fel de fascinante și de ispititoare precum umbrele întunecate ale sfârcurilor ei, ușor vizibile pe sub cearșaf. Relaxarea somnului făcea ca un parfum cald și feminin amestecat cu unul de mosc să se prelingă de pe trupul ei suplu și să îi inunde nările. Și în clipa aceea se gândi că nici un parfumier francez nu ar fi putut inventa o mireasmă mai erotică sau mai irezistibilă pentru nările unui bărbat.

Poate că părea de necrezut, dar el se mândrise mereu cu stăpânirea de sine de care dădea dovadă... mai ales când venea vorba despre femei. Fiecare vorbă seducătoare care se rostogolea de pe buzele lui, fiecare sărutare prelungă și fiecare atingere abilă a degetelor lui era atent calculată și gândită astfel încât să ducă la pierderea stăpânirii de sine a amantei sale... nu a lui! Și totuși, în clipa aceea se afla pe punctul de a pierde acel avantaj câștigător cu simpla atingere neintenționată a unei fete nevinovate.

Lampa se stinsese pe timpul nopții. Miji ochii ca să poată vedea mai bine prin întuneric, dar tot nu putea distinge prea bine cadranul ceasornicului de pe șemineu. Lumina sidefie care se strecura pe fereastră putea veni și de la lună, și de la răsăritul zorilor. Ar mai fi putut dura doar câteva minute până când să fie deranjați... sau poate chiar ore bune. O studie mai îndeaproape pe Catriona. Buzele ei întredeschise erau la fel de luxuriante și de ispititoare precum două petale de trandafir, sărutate de roua dimineții.

„Îți promit că am să fiu un domn desăvârșit."

Propriile sale cuvinte se întorceau să-l bântuie. Nu-i spusese și cu ani în urmă în hambarul acela că nu avea obiceiul de a face promisiuni pe care nu le putea păstra?

Chiar și să-i fure un unic sărut mic, când era vulnerabilă și fără apărare, doar pentru a-și satisface propriul apetit carnal era ceva de neconceput... ceva imoral și meschin...

Se aplecă ușor și își atinse buzele de ale ei.

De neiertat...

*

Catriona era sărutată de un bărbat care se născuse pentru a aduce asta la rang de artă. Buzele lui erau ferme și totuși moi... și le atingeau iar și iar pe ale ei, folosind exact presiunea de care era nevoie pentru a-i convinge buzele să se deschidă ușor. Rămase cu ochii închiși strâns. Dacă era un vis, atunci nu voia să se mai trezească niciodată.

Cu toate acestea, nu se putu abține să nu tresară când limba lui pătrunse în gura ei. Șoldurile i se arcuiră imediat, aproape ridicându-se de pe pat, mânate de o voință proprie. Ca și când ar fi căutat răspunsul la o întrebare pe care nici măcar nu știa cum să o formuleze. Limba lui se juca cu a ei... mângâind-o, tachinând-o și ispitind-o.

Făcându-i promisiuni mute pe care deja nu le mai putea distinge de minciuni.

Dorința se învolbură imediat în venele ei, vibrând prin locuri secrete ale trupului ei, pe care îndrăznise să le atingă numai la adăpostul întunecat și singuratic al nopții. Sărutul lui era doar o umbră a plăcerii pe care i-o putea oferi. Gura lui făcea dragoste cu a ei, cu aceeași atenție la detalii splendidă pe care înțelegea că ar fi arătat-o întregului ei trup dacă ar fi fost suficient de curajoasă – sau de nesăbuită – să se abandoneze în mâinile lui.

Mâini care chiar în momentul acela îi trasau ușor curba vulnerabilă a gâtului, adâncitura delicată a claviculei sale și umflăturile deja dureroase ale sânilor. Simon îi cuprinse cu blândețe unul din sâni prin materialul subțire al cearceafului, testându-i greutatea în palmă și atingându-i sfârcul întărit cu buricele degetului mare. Și, în timp ce făcea asta, îi sugea ușor vârful limbii, arătându-i cu exactitate ce fel de minuni ar putea face dacă l-ar lăsa. Catriona gemu încet. Mișcarea aceea provocatoare îi trimitea un fior de dorință până în pântece.

Și poate încă s-ar fi mai putut convinge că visa dacă nu s-ar fi simțit cu adevărat vie pentru prima dată în viața ei. Fiecare simț și nerv i se ascuțise la maximum, și devenise de bunăvoie sclava iscusinței tandre a mâinilor și a gurii lui. I-ar fi fost foarte ușor să se prefacă adormită până când termina cu seducția aceea. Să-l lase pe el să poarte vina și rușinea, în timp ce ea juca rolul victimei nevinovate, asaltată de poftele lui carnale incontrolabile.

Dar conștiința nu îi permitea luxul unui asemenea vicleșug. Poate că nu avea curajul să-l privească în ochi și să riște ca el să vadă cu câtă nesăbuință și cu cât devotament îl iubise sau cât de mult așteptase

momentul acesta, dar măcar îi putea șopti numele în potirul cu nectar al gurii lui. Își putea încurca degetele în mătasea aurită a părului lui și putea să-l sărute înapoi cu o ardoare nedisimulată, care trăda de fapt o viață întreagă de dorință.

Răspunsul lui semănă cu ceva între geamăt și mârâit. Un sunet animalic primordial, care îi trimitea fiori fierbinți prin tot corpul. Și atunci conștientiză pentru prima dată că avea și ea propriul ei arsenal de farmece... că avea o putere asupra lui care nu avea nevoie nici de experiență, nici de pricepere.

Acceptând invitația ei nerostită, limba lui se jucă prin gura ei într-un sărut, care era deopotrivă tandru și erotic, în timp ce mâna lui alunecă sub cearșaf și urcă în sus pe mătasea sensibilă a coapsei sale. Catrionei i se tăie respirația. Era pe punctul de a fi compromisă cu adevărat! Și totuși, toată tăria ei morală părea să fi dispărut. Și, în loc să protesteze scandalizată, se găsea în imposibilitatea de a face altceva decât să-și primească ruinarea cu brațele deschise.

Nici măcar nu-și închipuise vreodată că un bărbat putea fi atât tandru și atât de nemilos de convingător în același timp. Simon îi convinse coapsele să se depărteze cu aceeași ușurință cu care îi convinsese și buzele să se întredeschidă, și apoi degetele lui cotropiră cârlionții ascunși cu extraordinară grijă.

Nu știa ce anume descoperise acolo... dar părea să-l mulțumească peste măsură. Trupul lui puternic se încordă și apoi se cutremură când își cufundă un deget între petalele delicate.

Catriona își îngropă fața în umărul lui și gemu adânc și gutural, în timp ce o senzație care nu semăna cu nici o alta pe care o trăise vreodată în viața ei amenința să-i spulbere în mii de bucăți și ultimele inhibiții. „Plăcere" era un cuvânt mult prea banal pentru a descrie ceea ce simțea în clipa aceea. Erau extaz, și agonie, și o dorință disperată... toate întrepătrunse într-o singură senzație ce părea nepământeană. Nu credea că mai putea îndura nici măcar o secundă în plus, și totuși și-ar fi dorit să dureze la infinit.

– Te rog! șopti ea răgușită. Oh, te rog...

Nici măcar nu înțelegea ce anume îi cerea. Știa doar că, dacă nu primea acel ceva, existau toate șansele să moară cu adevărat de dorință.

Dar el știa *exact* ce își dorea ea. Degetele lui diavolesc de abile o deschiseră, o atinseră, o tachinară și o mângâiară, până când se cutremura sub mâna lui. Catriona nu o cunoștea deloc pe străina aceea

ușuratică în care se transformase. Nu știa altceva decât că-și dorea cu disperare atingerea lui și plăcerea înnebunitoare pe care i-o oferea, la fel de mult cum un dependent tânjea după opiu. Avusese dreptate în privința lui de la bun început. Era și înger, și demon și o zorea neobosit spre promisiunea paradisului, în timp ce căuta să-și însușească sufletul ei.

Își trecu apoi degetul peste mugurele încordat cuibărit între cârlionții ei feminini și, pentru o clipă atemporală, se simți suspendată undeva între rai și iad. Și apoi un val cutremurător de extaz se revărsă prin ființa ea, inundându-i fiecare centimetru de carne și aruncând-o într-un abis al plăcerilor păcătoase. Și avea numai brațele lui care-i puteau atenua căderea. Și numai buzele lui îi puteau înăbuși țipătul slab și frânt de extaz.

Încă se agăța de el, pierdută într-o ceață a plăcerii primordiale, când ușa dormitorului ei se deschise tare și o voce stridentă îi luă cu asalt nervii deja sensibilizați.

– Mi-ai văzut pieptenele cu perle, Catriona? Ar fi trebuit să știu că nu trebuia să ți-l împrumut. Nu știi deloc să apreciezi lucrurile cele mai fine din viață. Probabil ai fi fost la fel de fericită cu orice panglică împuțită sau cu...

Dar vocea se opri brusc.

Catriona zăcea acolo încremenită, cu ochii măriți. Simon o înfășură blând cu cearceaful, după care se răsuci cu fața spre intrusă.

Rânjind asemenea unui motan obraznic care tocmai fusese prins cu pene de canar între colți, Simon își încordă toți mușchii și se întinse ca o felină, după care zise:

– Bună dimineața, Agnes. Ai venit să ne aduci micul dejun mie și verișoarei tale?

Capitolul 7

Planul Catrionei avu un succes fulminant. Țipetele scandalizate ale lui Alice treziră toată casa, inclusiv pe un biet ajutor de lacheu, care alergă disperat în sus pe scări, cu un topor de la bucătărie în mână, convins că avea loc o crimă. Până când se împleticiră pe ușa dormitorului și unchiul și mătușa Catrionei, purtând doar cămășile

de noapte șifonate și niște expresii uluite întipărite pe chip, se aflau deja înghesuiți acolo mai bine de doisprezece servitori, care se holbau spre pat cu o uimire tâmpă.

Catriona se gândi imediat că probabil ea și Simon erau o pereche foarte convingătoare. Mai ales de vreme ce ea avea părul ciufulit și obrajii îmbujorați de rușine... dar și de strălucirea plăcerii trepidante și uimitoare pe care Simon tocmai i-o oferise. Și probabil ar fi rămas pe vecie încremenită acolo ca o statuie dacă el nu și-ar fi strecurat brațul în jurul umerilor ei, nu ar fi ridicat-o pe pernă ca pe un manechin de croitorie și nu i-ar fi sărutat părul.

– *Tu!* icni Alice. Rochia sa vaporoasă de culoare crem se roti în valuri ondulate în jurul ei când întinse un deget acuzator către Simon. Te cunosc!

El afișă atunci un zâmbet plăcut și zise:

– Nu atât de bine pe cât ai fi putut dacă nu ne-ar fi întrerupt cineva cu ani în urmă.

Chipul unchiului Ross deveni imediat roșu ca racul și ochii îi ieșiră din orbite, de parcă era pe punctul de cădea din picioare, răpus de un atac de apoplexie, chiar acolo pe podeaua dormitorului Catrionei. Și probabil ar fi părut și mai amenințător dacă ciucurele bonetei sale de noapte nu i s-ar fi legănat în dreptul unui ochi, în timp ce tremura de furie.

– *Ce înseamnă asta, domnișoară?* tună și fulgeră. Cine dracului e bărbatul acesta și ce căută în patul tău?

Catriona nu anticipase cât de mult avea să o usture faptul că unchiul ei avea să creadă ce era mai rău despre ea. Era chiar mai rău decât acuzația lui Alice că nu era altceva decât o scoțiană sălbatică, lipsită de maniere și de bună-cuviință. Mai rău decât oftaturile exasperate ale mătușii Margaret, în timp ce camerista se străduia să îi pieptene părul nesupus. Mai rău decât râsetele pe înfundate ale lacheului ce se auziseră în vreme ce ea încerca să urce boabele de mazăre pe lama cuțitului, în loc să folosească furculița cu doi dinți de lângă farfurie.

Primul ei instinct fu de a-și trage păturile peste cap și de a se lăsa copleșită de rușine.

Dar apoi își aminti ce era în joc și ce avea să se întâmple dacă planul ei avea să eșueze.

Se sustrase din brațele lui Simon, cu cât de multă eleganță și demnitate putu aduna, după care se dădu jos din pat, cu cearceaful

atârnat în jurul trupului precum toga unei zeițe din Grecia antică. Și, din moment ce mătușa Margaret nu leșină pe loc, presupuse că lăsă pe pat suficiente pături care să-i acopere goliciunea lui Simon.

Ridică sfidătoare bărbia, se uită în ochii unchiului ei și afirmă cu îndrăzneală:

– Numele lui este Simon Wescott și este iubitul meu.

Toți servitorii icniră la unison.

– Oh, Doamne! exclamă mătușa ei și se clătină pe picioare.

Din fericire, o slujnică tânără se grăbi imediat să o sprijine.

Catriona nu își dăduse seama că Simon se ridicase și venise în spatele ei până când șoapta lui răgușită nu îi mângâie urechea:

– Asta ar fi fost complet adevărat dacă ar fi mai întârziat câteva secunde, îngeraș.

Și, în timp ce mâinile lui se odihniră pe umerii ei, Catriona nu putu decât să spere că publicul lor avea să confunde îmbujorarea din obrajii ei cu un semn de victorie.

– Plecați de aici! mârâi atunci unchiul ei.

Preț de o clipă uluită, Catriona crezu că ea și Simon aveau să fie izgoniți în dizgrație, precum Adam și Eva, care fuseseră alungați goi din grădina paradisului. Dar apoi înțelese ușurată că unchiul ei li se adresa servitorilor.

Rămaseră cu toții acolo, paralizați de șoc, până când contele urlă furios:

– *Plecați!* Duceți-vă înapoi la treburile voastre, și să nu suflați o vorbă despre ce ați văzut aici în dimineața asta, altfel veți fi concediați fără plată și fără referințe!

Servitorii plecară capetele ca să evite să-i întâlnească privirea stăpânului lor și părăsiră încăperea tăcuți. În ciuda amenințării unchiului ei, Catriona avea încredere că vestea ruinării ei urma a se răspândi prin toată Londra, până la lăsarea serii. Pentru că bârfele de culise, care tindeau mereu să prindă formă și să ia amploare prin bucătăriile gospodăriilor provinciale și apoi să se împrăștie prin tot orașul precum o molimă, erau absolut notorii și aproape imposibil de stârpit.

Unchiul ei mai avea puțin și scotea flăcări pe nări de furie și semăna cu un taur turbat, pe punctul de a ataca. Și îl studia pe Simon din cap până-n picioare. Dar, spre surprinderea ei, Simon părea remarcabil de calm pentru un om care nu purta nimic altceva decât un rânjet leneș și o pătură înfășurată în jurul taliei, precum o acoperitoare de vintre din vremuri de demult. Pe de altă parte, probabil avea foarte

multă experiență cu tați furioși și soți geloși, se gândi Catriona, încercată de un fior nedorit de resentiment.

Apoi unchiul său își mută privirea furibundă spre ea.

– Cum ai putut face așa ceva? După ce te-am primit în casa mea și te-am tratat ca pe propria-mi fată, cum ai putut să ne dezonorezi pe mine și pe mătușa ta strecurându-l pe acest... pe acest... Flutură din mână spre Simon, pomenindu-se dintr-odată în imposibilitatea de a găsi un cuvânt suficient de mizerabil pentru a-l descrie. ... Pe acest *străin* în casa mea și în patul tău?

Simon vorbi înainte ca ea să apuce să deschidă gură, frecându-i ușor umerii cu mâinile sale mari și calde:

– Nu ne putem aștepta ca voi doi să înțelegeți o astfel de pasiune irezistibilă, când nici măcar nu împărțiți același pat.

Chipul unchiului ei deveni aproape violet de furie, în timp ce mătușa ei își duse imediat mâna în dreptul inimii, exclamând indignată:

– N-am pomenit niciodată așa ceva!

Apoi expresia de pe chipul lui Simon se îndulci când se uită la ea și-i făcu cu ochiul.

– Dă-mi voie să te contrazic, milady. Cu siguranță s-a întâmplat de cel puțin două ori, altfel nu ar fi existat Georgina și Alberta, aici de față.

– *Alice!* șuieră verișoara Catrionei, printre dinții-i încleștați. Numele meu e *Alice!* Și nu știu de ce te-ar surprinde ceva din toate astea, tată! În fond, ai zis mereu că mama Catrionei nu era altceva decât o ușuratică scoțiană, care l-a sedus pe unchiul meu Davey și l-a convins să se căsătorească cu ea, după care a și murit din cauza ei. Pufni apoi batjocoritoare și adăugă: Și, cu o astfel de mamă, nu-i deloc de mirare că progenitura ei are asemenea moravuri !

Ochii iubitori și strălucitori ai mamei sale îi apărură imediat în minte, umplându-i sufletul de o nostalgie amară. Animată parcă de o furie străveche, Catriona făcu atunci un pas spre Alice, cu mâinile încleștate în pumni.

– A, serios? Și atunci scuza *ta* care e?

Dar Simon o prinse imediat de partea de sus a brațelor și o trase lângă el. Și, chiar dacă zâmbetul lui rămase neschimbat, vocea lui spintecă aerul precum un bici, suficient de tăios ca să desprindă carnea de pe os.

– Dacă aș fi în locul tău, *Abigail*, m-aș gândi de două ori la cum să mă adresez miresei mele!

Catriona îi aruncă o privire speriată, conștientizând pentru prima oară că Simon ar putea fi un dușman foarte periculos. Poate chiar mai periculos decât Eddingham.

– Miresei tale? repetă Alice, devenind la fel de palidă la față precum rochia pe care o purta.

– *Miresei tale?* urlă unchiul ei.

– Vai mie! exclamă mătușa Margaret, prăbușindu-se pe cel mai apropiat fotoliu și lipindu-și batista pe care o avea mereu cu ea de buzele-i tremurânde.

Simon făcu apoi o plecăciune împăciuitoare în fața unchiului ei.

– Iartă-mi, te rog, îndrăzneala, milord, dar, de când am văzut-o prima dată pe nepoata dumitale în celălalt capăt al unei săli de bal aglomerate, am știut fără urmă de îndoială că este singura fată de pe lume pentru mine. Toate celelalte femei pălesc în comparație și doar cu umbra ei.

Unchiul ei continua să se uite urât la ei, deloc emoționat de declarația lui sentimentală. Apoi Simon o întoarse pe Catriona cu fața spre el și continuă:

– M-am îndrăgostit de curajul ei, de spiritul ei, de frumusețea ei și nu m-am mai putut gândi la nimeni altcineva. Și, dacă aș fi fost un om mai bun, aș fi rezistat tentației de a gusta din farmecele ei. Dar foamea mea de ea a fost atât de puternică, încât nici o putere existentă în rai sau în iad nu m-ar fi putut opri să o fac a mea în toată puterea cuvântului.

Din ochii verzi ai lui Simon dispăruse complet sclipirea diavolească de mai devreme, lăsând loc unei pasiuni înflăcărate.

Alice rămăsese cu gura căscată de șoc și mătușa Margaret își folosea batista ca să-și facă vânt.

Catriona rămase și ea perplexă când Simon căzu într-un genunchi în fața ei și-i sărută mâna scurt, dar plin de ardoare. După aceea se uită în sus la ea cu o expresie sigură și în același timp rugătoare întipărită pe chip.

– Nu pot decât să mă rog din tot sufletul că mă va ierta pentru că am profitat în mod atât de nemilos de inocența ei și că îmi va permite să mă revanșez acordându-mi onoarea de a accepta să împartă cu mine viața și viitorul... și numele meu.

Și atunci rămase și Catriona cu gura căscată de uimire. Visase atât de mult la acel moment, încât în clipa aceea aproape că îi venea să o implore pe Alice să o ciupească, pentru a se asigura că era trează.

În ciuda clopotelor care dădeau alarma în sufletul ei, fu tentată să creadă fiecare cuvințel rostit de Simon.

Dar acela era drumul sigur către pierzanie, nebunie... și suferință.

Ceea ce merita el era un rând de aplauze furtunoase, urmate de un „Bravo!" entuziast.

Aparent, în anii pe care îi petrecuse în culisele teatrului, Simon învățase mai mult decât să jongleze cu farfurii și să se uite pe sub fustele dansatoarelor de operă. De fapt, poate chiar se născuse să calce pe scândurile de la Drury Lane[1] lângă actori precum John Kemble[2] și Sarah Siddons[3]!

Când ea continuă să îl privească precaută în loc să lesine sau să sară în sus de bucurie și recunoștință și direct în brațele lui deschise, Simon miji ochii un pic nedumerit.

– Așadar, ce spui, iubita mea Kitty? O să-mi faci onoarea de a deveni soția mea?

– *Kitty?* pufni Alice și își dădu ochii peste cap. Ultima dată când i-am spus eu așa, mi-a pus în pat un șobolan din hambar.

Luptându-se cu impulsul de a șuiera la amândoi, Catriona zise afectată:

– Ei bine, de vreme ce m-ai rugat așa frumos, domnule, presupun că nu am de ales decât să accept propunerea ta.

Simon sări imediat în picioare, învăluind-o într-o îmbrățișare pasională care amenința să înlăture atât cearceaful care-i apăra ei modestia, cât și pătura care-i ascundea lui *farmecele păcătoase*.

---

[1] Teatrul Regal Drury Lane, cunoscut și simplu ca „Drury Lane", este cel mai vechi teatru din Londra, care activează până în prezent. Timp de aproape două secole, a fost considerat cel mai important teatru londonez. Compania teatrului a fost formată din actori și actrițe deopotrivă, cu merite deosebite în special pentru dramele puse în scenă și a fost considerată una dintre cele mai bune companii teatrale din Anglia. (n.tr.)

[2] John Philip Kemble (1757–1823) a fost un cunoscut actor englez, născut într-o familie de actori. A fost fratele actriței Sarah Siddons și împreună au cunoscut faima pe scena Teatrului Regal Drury Lane. (n.tr.)

[3] Sarah Siddons (1755–1831) a fost o actriță bine-cunoscută în acea perioadă, mai ales pentru rolurile de tragedie pe care le-a jucat. (n.tr.)

Apoi Alice bătu tare din unul din picioarele ei delicate.

– Dar asta nu-i corect, tată! Pe mine m-a compromis prima! Ar fi trebuit să se căsătorească cu mine!

– Aș prefera să atârn de funia spânzurătorii de la Newgate! îi murmură Simon la ureche Catrionei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule! urlă unchiul Ross, încruntându-se la el, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Mai exact pe câte dintre rudele mele de sex feminin le-ai sedus până acum?

– Ei bine, încă nu am cunoscut-o pe frumoasa Georgina. Simon o prinse apoi din nou de mâini pe Catriona și îi aruncă mătușii Margaret un zâmbet ca de lup. Și n-am avut nici plăcerea de a petrece timp singur cu fermecătoarea dumitale soție.

În timp ce mătușa Margaret chicotea în batistă, unchiul Ross explodă într-o altă criză de furie:

– Și nici nu vei petrece, dacă am eu vreun cuvânt de spus în privința asta!

Unchiul Ross îi aruncă apoi o privire tăioasă soției sale și se repezi să smulgă mâna Catrionei din cea a lui Simon. Avea palmele foarte fierbinți și transpirate, în contrast cu mâinile reci și uscate ale lui Simon. Și era prima dată când o atingea cu ceva ce semăna cătuși de puțin cu vreun soi de emoție.

– Chiar asta îți dorești, copilă? Îi cercetă apoi chipul, cu o privire mult mai pătrunzătoare decât s-ar fi așteptat ea. Pentru că, dacă nu e ceea ce îți dorești, te trimit în străinătate până când se domolește scandalul. Înghiți apoi apăsat cu destul de mare dificultate, după care zise: Și dacă apar... complicații... atunci îi putem găsi copilului o casă bună, undeva în provincie. Și nu va mai trebui să-l vezi niciodată și nici să-ți amintești despre noaptea asta îngrozitoare. Și poți rămâne aici sub acoperișul meu, oricât îți dorești. Nu te voi obliga să te căsătorești cu acest... acest... acest derbedeu... sau cu orice alt bărbat, de altfel... dacă nu-ți dorești asta.

Catriona reușise să țină piept condamnării unchiului ei și propriei sale rușini, dar compasiunea aceea neașteptată aproape că o omora. Clipi în sus la el și abia atunci conștientiză pentru prima dată că lacrimile îi năpădiseră ochii și îi încețoșau vederea.

– Asta e ceea ce îmi doresc, unchiule Ross. Aruncă apoi o ocheadă spre Simon. El se uita la ea cu o privire ciudat de detașată, dar în același timp hotărâtă. Rugându-se în sinea ei să pună și el înflăcărarea din vocea ei pe seama unui talent actoricesc ce se asemuia cu al lui,

își adună tot curajul și zise: *Pe el* mi-l doresc mai mult decât orice altceva pe lume.

Încă strângându-i mâinile într-ale sale, unchiul ei îi aruncă lui Simon o privire ucigătoare, după care declamă:

– Atunci, Dumnezeu îmi e martor că *îl vei avea!*

Iar unchiul Ross era genul de om care își respecta mereu cuvântul.

În după-amiaza aceleiași zile, Simon și Catriona se pregăteau să plece la Gretna Green într-una dintre trăsurile modeste ale contelui. Și, desigur, odată ce se pusese în mișcare această nuntă neașteptată, printre servitorii de la conac începuse să zumzăie un nou suflu de entuziasm. Doi lachei fuseseră trimiși ca să-i aducă lui Simon hainele de la casa lui din Piccadilly – ceea ce însemna că veștile scandalului ajunseseră deja la Londra. Dar în clipa de față aveau să fie înfrumusețate de anecdote emoționante despre cât de atent era viitorul mire cu mireasa sa și cu câtă adorație se uita ea la chipul lui frumos.

– Așadar, unde sunt banii mei, iubito? Ai reușit să-l convingi pe unchiul tău să sară cu ei? murmură Simon, ridicând la buze mâna ei înmănușată, în timp ce stăteau unul lângă altul pe aleea cu pietriș, privindu-i pe grăjdari cum înhămau doi armăsari cenușii frumoși la trăsură.

– Banii *noștri*, vrei să spui, replică ea pe un ton mieros, fluturând din gene spre el.

– Foarte bine, atunci... Unde este jumătatea *mea* din banii *noștri?*

– Toate la timpul lor, dragostea mea. Își trase apoi mâna dintr-a lui și-i aruncă un zâmbet strălucitor, după care îi netezi vesta la fel cum ar fi făcut o soție, smulgând zâmbete încântate de la slujnicele care-i priveau. Toate la timpul lor.

Apoi, când el mîji ochii înspre ea, Catriona își mută privirea spre cei doi lachei care încărcau un singur cufăr mare în portbagajul spațios al trăsurii. Știa foarte bine că nu prea le putea porunci slujnicelor să-i împacheteze toate posesiunile lumești, din moment ce toată lumea credea că avea să se întoarcă să le ia, după o lună de miere idilică petrecută în pat, în brațele mirelui ei chipeș. Nici unul din ei nu avea de unde să știe că existau toate șansele să nu o mai vadă vreodată.

Se uită peste umăr la ferestrele cu menouri și la zidurile cenușii de piatră, vitregite de vreme, ale clădirii pe care o numise casă în ultimii zece ani de zile și fu surprinsă de junghiul de regret care-i înțepa

inima. Oare și tatăl ei simțise același junghi de regret în noaptea în care fugise de acasă, știind că părăsea pentru totdeauna conacul acela? El nici măcar nu avusese luxul de a-și lua bun-rămas de la familia lui.

– Dacă mă întrebi pe mine, mamă, ne e mai bine că am scăpat de ușuratica aia mică. Alice apăru apoi de după colțul casei, plimbându-se împreună cu mătușa Margaret. Pe chipul ei era întipărită o expresie atât de acră, încât oricine o vedea ar fi crezut că băuse zeamă de lămâie cu paharul. Își schimbase rochia elegantă cu una de plimbare, de un galben strălucitor, și purta o umbrelă de soare asortată, care-i făcea fața acră să pară și mai palidă. Poate că, odată ce nu ne va mai murdări numele cu obiceiurile ei ordinare, va fi posibil să-mi găsesc și eu o partidă bună.

– Am auzit că marchizul de Sade[1] își caută o nouă mireasă care să-i țină companie la azilul de nebuni, îi murmură Simon la ureche Catrionei, făcând referire la autorul notoriu al operelor *Justine* și *Juliette*[2].

Catriona își reprimă cu greu un zâmbet înainte de a-i șopti:

– Cred că până și el ar fi un pic cam prea potolit pentru gusturile lui Alice.

Se întoarseră apoi la unison când auziră sunetul copitelor de cai. Catriona se așteptase să îi vadă pe lachei întorcându-se de la Londra cu bagajele lui Simon. Sau poate pe Georgina și pe soțul ei apropiindu-se în trăsura lor elegantă, grăbiți să-și ia rămas-bun de la ea. Dar pe aleea de pietriș, străjuită pe ambele părți de stejari vechi, venea la galop un singurul călăreț... ba de fapt zorea spre ei, de parcă toți demonii iadului s-ar fi aflat pe urmele sale.

---

[1] Donatien Alphonse-François, marchiz de Sade (1740–1814) a fost un aristocrat francez care a devenit celebru prin activitatea sa sexuală libertină, perversă și excepțional de violentă, precum și prin scrierile sale apologetice despre acest subiect. *Sadismul* ca perversiune sexuală și parafilie violentă și-a primit numele de la activitățile sale criminale, pentru care marchizul de Sade a fost încarcerat în total 32 de ani din viață, în mai multe închisori și apoi într-un azil. (n.tr.)

[2] Opera sa, anatemizată, interzisă și blamată pentru conținutul imoral, a fost doar recent integrată în seria marilor capodopere, și asta datorită lui Guillaume Apollinaire. Astfel, cel de mulți considerat un geniu al răului devine un scriitor de valoare, în ciuda maniilor, a obsesiilor, a perversiunilor cu care i-a fost creditată opera atâta vreme. Dincolo de aparențele pornografice există un substrat filosofic ce merită analizat. (n.tr.)

Umbrela îi apăra ochii lui Alice de razele puternice ale soarelui strălucitor de după-amiază, așa că ea îl recunoscu prima:

– Uite, mamă! Este Eddingham! Știam eu că o să-și vină în fire și o să mă implore să-l primesc înapoi!

Fără să-și dea seama, Catriona se apropie și mai mult de Simon, în timp ce călărețul trăgea sălbatic de hățuri, oprind brusc castanul[1] uriaș. Bietul cal respira greu și deja era plin de spume la gură.

Eddingham descălecă furtunos, și Alice înaintă imediat spre el, învârtind jucăușă umbrela de soare.

– Știam eu că o să te întorci după mine, iubitule! Probabil te întrebi dacă te voi putea ierta vreodată pentru ce mi-ai făcut... Ei bine, află că, dacă îți pare cu adevărat rău pentru felul absolut condamnabil în care m-ai tratat, atunci cred că voi reuși cu timpul să te...

Dar rămase cu gura căscată de șoc în clipa când el trecu furtunos pe lângă ea.

Se îndreptă glonț spre Catriona și spre Simon, plesnindu-și în palmă biciul într-un ritm ce era în acord perfect cu mușchiul care-i zvâcnea pe maxilar.

Se opri în fața lor și arătă cu degetul acuzator spre Simon. Chipul lui frumos era schimonosit de furie.

– *Tu!*

– Ai observat cât de mulți oameni au tendința să te salute așa? murmură Catriona din colțul gurii.

Simon ridică din umeri.

– Ce pot să spun? Probabil este o consecință a farmecului meu amețitor. Îi rânji apoi marchizului și zise: Salutare, Ed. Te-ai grăbit până aici ca să ne oferi felicitările tale mie și miresei mele?

– *Miresei* tale? șuieră marchizul, arătând de parcă aproape se înecase rostind acel cuvânt. Așadar, zvonurile sunt adevărate, ei? Se întoarse apoi spre Catriona: Credeam că am căzut la o înțelegere când am plecat de aici săptămâna trecută.

Ea răspunse privirii lui furibunde cu una extrem de rece.

– Oh, da, te-am înțeles perfect, milord. Ți-ai exprimat foarte clar intențiile.

Simon duse mâna în dreptul inimii, într-un gest batjocoritor.

---

[1] Specie de cal din rasa Abtenauer (de proveniență germană) – o rasă foarte rară în zilele noastre. Este agil, puternic și sigur. Poate avea diverse culori, dar cu precădere maro și castaniu – de unde și denumirea populară de „castan". (n.tr.)

– O, vai, iubita mea! Dar nu mi-ai spus niciodată că am un rival care luptă pentru inima ta.

– Nu știam că ești gelos din fire, răspunse ea. Dar nu ai de ce să-ți faci griji în privința asta. Lord Eddingham lupta doar pentru averea mea... nu și pentru inima mea.

Simon își trecu brațul în jurul umerilor ei și-i aruncă lui Eddingham un zâmbet strălucitor.

– Sunt sigur că numai modestia feciorelnică a împiedicat-o pe Catriona să-ți spună de atunci că era deja luată. De către mine!

Și, înainte ca nou-venitul să aibă timp să reacționeze în vreun fel, Simon îi ridică bărbia cu un deget și o sărută ușor pe buze. Nu și-ar fi putut marca teritoriul mai bine de atât nici dacă s-ar fi ușurat pe una dintre cizmele ei din piele de căprioară, precum unul dintre câinii enervanți și prost crescuți ai mătușii Margaret.

Timp de o clipă înnebunitoare și amețitoare, Catriona chiar simți că îi aparținea lui Simon.

Pe chipul lui Eddingham apăru imediat o expresie atât de îndurerată, încât probabil i-ar fi fost cu adevărat milă de el dacă ar fi crezut că avea chiar și cele mai mărunte sentimente pentru ea.

– Doar nu poate fi adevărat, nu? îi ceru să știe. Cu siguranță ești conștientă de reputația lui Wescott. D-apoi, a trecut prin paturile a jumătate dintre femeile din Londra! Spune-mi că nu intenționezi cu adevărat să te căsătorești cu... cu... *bastardul* ăsta, rosti el, aruncându-i lui Simon o privire plină de dispreț.

Majoritatea bărbaților ar fi reacționat la insulta aceea ca și când Eddingham i-ar fi plesnit cu biciul peste față. Dar zâmbetul lui Simon doar se mări la cote alarmante.

– Te asigur că draga mea Catriona este perfect conștientă de toate defectele mele de caracter... inclusiv de faptul că am fost copil din flori. Și nu avem nici o intenție de a lăsa aceeași soartă să se abată și asupra copilului nostru, motiv pentru care și plecăm în așa mare grabă la Gretna Green.

La insinuarea ostentativă a lui Simon că deja împărțise patul cu ea și că îi avusese trupul, Eddingham făcu un pas în spate, dintr-odată extrem de palid. Și apoi îi aruncă Catrionei o privire plină de dispreț.

– Voi doi vă meritați unul pe altul. Sper să ardeți amândoi în iad! Dădu să plece, dar se opri și se întoarse spre ei, cu un zâmbet malefic întipărit pe chip. Ah, și domnișoară Kincaid? Dacă se întâmplă

să te întâlnești cu vreunele dintre rubedeniile dumitale în timpul lunii de miere din Scoția, nu uita să le transmiți salutările mele.

Se răsuci apoi arogant pe călcâiele cizmelor sale lustruite și trecu cu pași mari pe lângă mătușa Margaret și bosumflata Alice, ca și când nici nu ar fi fost acolo. Se aruncă înapoi în șa și dădu pinteni calului cu o înflăcărare furibundă și cu o forță care o făcu pe Catriona să tresară de mila bietului animal.

– Încântător individ, murmură Simon. Ba chiar mult mai amabil decât mi-l aminteam eu.

Îl priviră îndepărtându-se într-un galop nebun peste peluza impecabil îngrijită a unchiului ei, copitele calului său lăsând urme adânci în pământ. Catriona oftă și îl întrebă:

– Deci pe cine ai sedus? Pe sora lui? Pe mătușa lui fecioară? Pe verișoara lui de nu știu ce grad?

Expresia lui Simon era neobișnuit și necaracteristic de sumbră.

– Crede că am sedus-o pe logodnica lui. Dar, indiferent dacă mă crezi sau nu, am fost nevinovat – și la fel și ea. Păcatul nostru n-a fost nimic mai mult decât un flirt inofensiv, după ce a scăpat accidental o mănușă în fața mea la Almack's, acum mai bine de trei ani. Era îndrăgostită până peste cap de Eddingham și avea toate intențiile de a se căsători cu el. Dar, la numai câteva zile după ce el a văzut schimbul nostru scurt de replici, ea a căzut de pe cal în timpul unei plimbări prin Hyde Park și și-a frânt gâtul.

Catriona se cutremură. Dintr-odată un fior de gheață părea să umbrească dogoreala soarelui primăvăratic.

– Biata fată! Doar nu crezi că el a avut ceva de-a face cu moartea ei, nu?

– Am avut mereu suspiciunile mele, dar nimic ce să pot dovedi. Era pentru prima dată când vocea lui trăda o notă reală de amărăciune. La urma urmei, cine ar crede acuzațiile nebunești ale unui bastard peste cuvântul unui *domn* integru? Zări apoi cu colțul ochiului încruntarea nedumerită care-și făcuse loc pe chipul ei, așa că o strânse ușor de umeri. Dar tu n-ai de ce să-ți faci griji, iubito, o asigură el.

Și Catriona simți că afecțiunea nepăsătoare care se rostogolea cu atâta ușurință de pe buzele lui o ustura mai tare decât oricare dintre insultele lui Eddingham.

– Nu ne poate răni pe nici unul dintre noi, conchise el, foarte sigur pe sine.

Catriona îl privi pe marchiz îndepărtându-se în galop, cu inima dintr-odată îngreunată de o spaimă cumplită. Dacă i-ar fi spus lui Simon cât de mult se înșela în privința aceea, era posibil să fie nevoită să-l privească și pe el dispărând la orizont.

Capitolul 8

Tovarășii de călătorie ai Catrionei stăteau în colțuri opuse ale trăsurii, aruncându-și priviri răutăcioase peste spațiul gol dintre banchete.

– Nu mi-ai spus niciodată nici despre Eddingham, nici despre *el*, zise Simon, încrucișând brațele la piept și mutându-și privirea încruntată spre Catriona.

Ea stătea pe locul aflat vizavi de el, după ce se aruncase clar și fără remușcări pe terenul rivalului său.

Fără să lase jos cartea cu legătură de piele pe care o scosese din geamantan pentru a suporta mai ușor orele pe care le petreceau străbătând Great North Road, Catriona ridică din umeri:

– Nu am considerat că e necesar să vă fac prezentările formal, de vreme ce nu e prima oară când vă întâlniți.

– Nici nu l-aș fi recunoscut. Cu ce l-ai hrănit? Cu ponei?

Catriona îi aruncă lui Simon o privire dezaprobatoare pe deasupra cărții.

– Nu e prea frumos din partea ta să râzi de silueta lui. Să știi că e destul de sensibil în privința aceasta.

– Și ce o să facă dacă îl jignesc? O să mă mănânce?

Ea închise zgomotos cartea și o aruncă deoparte.

– Vai, domnule Wescott! Ar trebui să-ți fie rușine! Înțeleg că Robert al meu este un domn pe cinste, care îți stârnește la maximum gelozia, dar chiar nu cred că ți potrivește comportamentul acesta.

Încă uitându-se urât la el, Catriona se întinse și luă motanul portocaliu uriaș care stătea ghemuit lângă ea și-l așeză în poala ei. Începu apoi să-i mângâie blana strălucitoare, și un tors gutural de plăcere pluti aproape imediat spre urechile lui. Își ținea capul monstruos odihnit pe lăbuțe și clipea spre Simon, cu ochii aurii strălucindu-i

somnoroși... exact ca un sultan gras care se umfla în pene pentru că revendicase pentru sine ultima virgină din harem.

Simon își dădu ochii peste cap.

– Uiți că ultima dată când ne-am întâlnit s-a repezit să mă muște de deget. Și încă am cicatricea prin care s-o dovedesc!

Catriona pufni scurt.

– Pur și simplu îmi apăra onoarea. Adică, făcea exact ceea ce *ar trebui să facă* un erou!

Privirile li se întâlniră apoi, pentru o clipă încărcată de tensiune. Amândoi își aminteau momentul acela periculos și în același timp îmbătător din patul ei, când Simon îi răpise virtutea în loc de a i-o apăra.

Apoi Simon murmură o replică neinteligibilă și se afundă și mai mult în bancheta sa. În timp ce el privea încruntat peisajul rural care se derula în afara geamului, Catriona își luă înapoi cartea și o ridică pentru a-și ascunde zâmbetul. La drept vorbind, îi cam plăcea ideea că Simon era gelos... chiar dacă doar pe un motan.

Era recunoscătoare pentru distragerea atenției pe care i-o ofereau cartea și motanul. Era prima dată când se găseau complet singuri din dimineața aceea, când se trezise cu gura lui pe a ei și cu mâinile lui... ei bine, dar poate că era mai înțelept să nu gândească unde fuseseră mâinile – sau mai bine zis degetele – sale.

Se aplecă apoi și deschise cea mai apropiată fereastră a trăsurii, câștigând un mârâit nemulțumit din partea lui Robert the Bruce.

– S-a făcut cam năduşeală aici, nu ți se pare? întrebă ea, lăsându-și obrajii îmbujorați să fie răcoriți de aerul proaspăt.

Dar Simon nu făcu decât să ridice dintr-o sprânceană. Aerul devenise din ce în ce mai răcoros pe măsură ce călătoriseră tot mai la nord, spre Scoția.

Făcu apoi un semn scurt din cap spre geamantanul așezat pe podea la picioarele ei.

– Mai ai și alte cărți acolo?

Catriona fu imediat traversată de un fior de panică atunci când își aminti de cutiuța de lemn de trandafir pe care o îndesase în grabă în bagaj, sub lenjeria ei intimă, cu o noapte înainte.

– Nu! exclamă ea și se întinse frenetic spre geamantanul de brocart, exact în același moment în care el apucase mânerul de fildeș de pe partea opusă.

Simon trase ușor de geamantan, intrigat de reacția ei violentă.

– Să știi că aș fi perfect mulțumit și cu un ziar sau cu o gazetă de scandal, care să facă să treacă mai ușor orele pe care le mai avem de mers până ajungem să ne cazăm peste noapte.

– Ei bine, nu am nici una, nici alta, zise Catriona, după care trase și ea tare de geamantan, disperarea oferindu-i puterea de care avea nevoie pentru a smulge bagajul din strânsoarea mâinii lui și așezându-l apoi lângă ea.

Simon se lăsă pe spate și își întinse picioarele lungi. Părea și mai încrezut decât ar fi arătat probabil dacă chiar ar fi câștigat concursul acela umilitor.

– De ce ești așa secretoasă, iubito? Cumva acolo mi-ai ascuns banii?

– Poftim! Poți să iei cartea asta, zise ea și i-o aruncă.

El o prinse fără ca măcar să tresară, după care se încruntă la scrisul auriu ornat de pe cotor.

– *Călătoria pelerinului*[1]? Speram la ceva un pic mai... antrenant.

– Cum ar fi poate *Aventurile lascive ale lui Nell cea Năzdrăvană?*

– O, pe asta am citit-o deja de două ori, răspunse el, și un zâmbet năzdrăvan îi curbă ușor buzele. Zvonurile spun că eu i-am inspirat personajul celui mai fermecător și mai iscusit amant al lui Nell.

Încercând să nu-și aducă aminte cât de *iscusit* se dovedise noaptea trecută în patul ei, Catriona încuviință din cap spre carte.

– Și în cartea asta există un personaj inspirat de tine. I se spune Satana.

Acum, că nu mai avea nimic de citit, era rândul Catrionei să privească pe fereastră încruntată. După câteva minute de tăcere apăsătoare, aruncă o ocheadă spre Simon. Își scosese din buzunarul vestei o pereche de ochelari cu rame metalice și părea să fie complet cufundat în lectură. Și în clipa aceea își simți expresia îndulcindu-se. Cu ochelarii aceia așezați pe nas și cu o șuviță rebelă mângâindu-i fruntea, nu mai arăta aproape deloc ca un libertin, ci mai degrabă ca un profesor de la vreo universitatea titrată. Și nu putea decât să-și imagineze *materiile* la care ar fi excelat ca dascăl – dueluri, jocuri de noroc, flirt, preacurvie...

Și abilitatea de a frânge inimi.

---

[1] Carte a autorului John Bunyan, inițial publicată în 1678, aparținând genului alegoric ficțional. John Bunyan (1628–1688) a fost un scriitor și predicator baptist reformat englez. (n.tr.)

Zâmbetul îi dispăru imediat. Noaptea următoare avea să fie deja soția lui. Și nu putea să nu se gândească la cât de diferită ar fi fost probabil călătoria aceea dacă mariajul lor iminent ar fi fost mai mult decât o înțelegere de afaceri. Probabil chiar în clipa aceea ar fi stat cuibărită în brațele lui, fără să mai aibă nevoie de o carte care să facă orele lungi să treacă mai repede.

Oftă apoi, gândindu-se că nu își mai putea permite să se dedea la astfel de fantezii periculoase. Îi promisese o căsătorie din interes și avea o obligație pe care trebuia să o onoreze, oricât de incomod ar fi fost lucrul acesta pentru inima ei îndrăgostită. Așa că nu avea de ales decât să facă tot ce-i stătea în putere pentru a-și ascunde iubirea aceea de el.

Simon ridică privirea și o surprinse studiindu-l. Ea coborî repede ochii, concentrându-și toată atenția pe a mângâia urechile catifelate ale lui Robert the Bruce.

– Vrei să citesc cu voce tare? se oferi el.

– Dacă dorești, răspunse ea, încercând să pară cât mai neinteresată cu putință, chiar dacă nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-l asculte.

Simon dădu înapoi la prima pagină și începu să citească. Avea o vocea baritonală, suavă și foarte expresivă, șlefuită probabil de numeroșii ani în care observase actorii de la teatru și de la operă. Muzicalitatea luxuriantă a vocii lui aruncă o vrajă irezistibilă asupra ei, și, în scurt timp, Catriona se pomeni captivată de povestea veche a lui Bunyan, ca și când ar fi fost prima dată când o auzea.

Noaptea se apropia cu rapiditate, privând paginile de ultimele crâmpeie de lumină și transformând cuvintele tipărite acolo în niște simple pete de cerneală indescifrabile. Simon ridică ochii de la scena în care Christian și Hopeful se pregăteau să traverseze Râul Morții și o văzu pe Catriona întinsă pe bancheta de vizavi de el și dormind adânc. Începuse a citi cu câteva ore în urmă, după ce se opriseră la un han ca să înhame alți cai la trăsură și să servească cina. Un zâmbet reticent își făcu loc pe buzele lui în timp ce închise cartea și o puse deoparte și-și scoase ochelarii.

Cu boneta înclinată pe o parte și cu o pană atârnându-i pe un ochi, Catriona arăta exact ca o fetiță care împrumutase rufăria mamei sale pentru a face parada modei. O buclă strălucitoare

se eliberase din cocul ei atent aranjat și dansa de-a lungul curbei ca de fildeș a gâtului ei.

Dat fiind comportamentul lui nerușinat din patul ei din dimineața aceea, îl surprindea foarte tare faptul că încă avea suficientă încredere în el ca să se relaxeze și să lase garda jos. Avea tot dreptul să se teamă că, în clipa în care închidea ochii, el avea să se arunce asupra ei ca un libertin ticălos care nu avea nici un control asupra impulsurilor sale primare.

Și ar fi putut jura cu mâna pe inimă în fața membrilor cu perucă ai parlamentului că nu intenționase nimic mai mult decât să-i fure un sărut nevinovat. Dar buzele ei fuseseră atât de moi... atât de calde... și atât de îmbietoare...

Și fusese cu adevărat pierdut în clipa în care-i șoptise numele cu un accent scoțian vesel și fermecător.

Dacă Alice nu ar fi dat buzna în cameră, căutându-și pieptenele acela blestemat, s-ar fi căit pentru un păcat mult mai grav decât un sărut furat. Și tot nu se putea hotărî dacă ceea ce se revărsase prin ființa lui la momentul respectiv fusese ușurare sau regret.

Era mai bine să țină minte că nu era nimic mai mult decât garda de corp plătită a Catrionei. Și ar fi fost imposibil ca ea să mai ceară bisericii anularea căsătoriei pe baza faptului că se dovedise incapabil să-și îndeplinească îndatoririle maritale dacă s-ar fi întors la Londra cu copilul lui crescând deja în pântecele ei. Învățase cum să evite astfel de *neplăceri* de pe vremea când era doar un flăcău... și totuși, în dimineața aceea, când o auzise gemându-i ușor numele și o simțise cutremurându-se de extaz sub degetele lui, orice gând de *coitus interruptus* și alte mijloace de protecție îi dispăruse din minte, împreună cu precauția și cu judecata sănătoasă. Pentru că în clipa aceea nu-și mai dorise altceva decât să se afunde în ea și să o facă a lui.

Disperat să scape de imaginile provocatoare pe care le evocaseră acele gânduri, se uită la geamantanul care se odihnea pe scaunul de lângă ea. Era posibil ca acesta să fie cel mai bun moment pentru el să descopere exact ce anume încercase să ascundă de ochii lui indiscreți. Și totuși, o umbră ciudată de conștiință îi opri mâna. Sau poate că era doar teama de a nu fi prins.

Dacă se trezea și-l surprindea scotocind prin lucrurile ei personale, ca un hoț de rând, probabil nu avea să își mai permită niciodată să adoarmă în prezența lui.

Trăsura trecu apoi peste o denivelare, făcând-o pe Catriona să se lovească cu capul de banchetă. Fata se încruntă imediat, fluturând ușor din genele-i delicate. Simon întoarse atunci capul ca să se uite pe fereastră la luna care se ridica, punându-i la încercare hotărârea. Nu era altceva decât angajatul ei. Confortul ei nu era în nici un fel grija lui.

Următorul obstacol îl făcu să scrâșnească din dinți și smulse un mârâit mic și nemulțumit din gâtul Catrionei. Simon oftă reticent, după care se ridică și se întinse spre bancheta ei. Îl ridică pe Robert the Bruce din poala ei, sperând că nu risca să-și piardă un deget în acel proces. Din fericire, motanul rămase moale și inert în mâinile lui. Dar atârna și ridicol de greu. Îl așeză prudent pe locul pe care tocmai îl eliberase. Fiara îi aruncă o privire criminală înainte de a se strânge într-un ghem de blană și de a închide ochii aceia aurii demonici.

Simon îi scoase boneta Catrionei și apoi o trase în brațele lui, pentru ca pieptul său să-i fie un fel de pernă care să atenueze zdruncinăturile trăsurii. Dar, aparent, vulpița aceea mică și lacomă nu se mulțumea doar să-i folosească pieptul pe post de pernă pentru capul ei. Înainte ca Simon să apuce să-și dea seama ce se întâmpla, Catriona se foi și-și alunecă apoi capul mai jos, direct în poala lui.

El înjură în șoaptă, în timp ce ea își cuibărea obrazul pe el, încercând să găsească cel mai confortabil loc. Simon se gândi că, dacă mai continua mult să se frece așa de el, nu avea să fie nici o diferență între a se lăsa așa pe el și a-și odihni capul pe o piatră.

Catriona își înfășură apoi mâna în jurul coapsei lui și rămase nemișcată, cu buzele-i ca două petale de trandafiri curbându-se într-un zâmbet mulțumit. Nu avea de unde să știe că încântarea ei reprezenta agonia lui. Mângâierea caldă a respirației prin materialul subțire al pantalonilor săi din piele de căprioară era ca o fărâmă de rai și de iad. Își dădu ochii peste cap și-și mută privirea spre plafonul trăsurii. Dacă aceea era pedeapsa lui pentru păcatul pe care-l comisese în acea dimineață, atunci cu siguranță Dumnezeu avea un simț al umorului mult mai malițios decât ar fi crezut el vreodată.

Apoi trăsura trecu peste o altă ridicătură din drum, și se pomeni el cel obligat să strângă din dinți ca să-și reprime un geamăt. În ciuda reputației sale, Simon nu avusese niciodată nici o problemă să-și controleze dorințele împotriva voinței trupului său. Dar poate

că acum pur și simplu suferea de pe urma noutății faptului că nu se atingea cum ar fi vrut de femeia pe care o dorea.

Îndepărtă apoi o buclă răzleață de pe moliciunea obrazului ei. Șuvița aceea mătăsoasă se încolăci în jurul degetului său, de parcă ar fi încercat să-l prindă în mrejele ei.

Și în clipa aceea înțelese exact ce trebuia să facă pentru a putea scăpa de femeia aceea cu inima încă întreagă. Catriona îi promisese să împartă cu el zestrea după ce se căsătoreau. Și, după ce punea mâna pe bani, avea să-i fie suficient de ușor să se facă nevăzut. Poate că avea să-l urască pentru că se dovedise un șarlatan, dar măcar avea să o însoțească până la granița cu Scoția. Iar ea se putea folosi de ce îi mai rămânea din zestre ca să ajungă în Scoția și în brațele iubitoare ale fratelui ei.

Cât despre el... ei bine, el se putea folosi de noua sa avere pentru a uita cu totul de datoriile pe care le avea în Londra și pentru a fugi pe continent, unde vreo contesă italiană cu sânge fierbinte sau vreo grecoaică frumoasă putea să-l primească în brațele și-n patul ei și să-l facă să uite cu totul de Catriona Kincaid, cu ochii ei cenușii neguroși și cu pistruii aceia ridicoli.

Catriona se trezi simțind o mână jucându-se tandru prin părul ei. Rămase cu ochii închiși, desfătându-se cu noutatea acelei senzații luxuriante. Membrii familiei unchiului ei se mândriseră întotdeauna cu reținerea aceea englezească recent dobândită. Așa că se atingeau foarte rar și nici pe ea nu o mângâiau niciodată – desigur, asta dacă nu se puneau la socoteală și ciupiturile dureroase ale lui Alice.

Mâna aceea se încolăcea cu blândețe prin buclele ei lăsate, trezindu-i amintiri de mult uitate despre copilărie. Amintiri în care tatăl ei o înălța deasupra capului lui, de parcă nu ar fi cântărit mai mult decât o pană. Amintiri cu fratele ei ciufulindu-i părul proaspăt împletit, doar ca să o facă să scâncească și să protesteze. Amintiri despre cum stătea în fața vetrei, în timp ce mama sa îi peria buclele nesupuse, până când Catriona ațipea și venea tatăl ei ca să o ia în brațe și să o ducă în pat.

Oftă și se cuibări și mai confortabil pe perna sa, simțindu-se iubită și în siguranță pentru prima dată de când soldații britanici veniseră și o privaseră atât de familia sa, cât și de un viitor confortabil și sigur, lăsând-o doar cu un gol imens în suflet.

Șoapta răgușită a unui bărbat pluti peste urechea ei ca o atingere catifelată.

– Trezește-te, frumoasă adormită. E timpul să-ți găsim un pat corespunzător.

Catriona deschise brusc ochii când își dădu înspăimântată seama că mâna care-i ascundea ușor o buclă răzleață după ureche îi aparținea lui Simon și că perna de sub obrazul ei nu era altceva decât coapsa lui musculoasă.

Oricât de tentant i se păruse mai devreme, în clipa aceea aproape că nu-i venea să creadă că fusese atât de nesăbuită încât să se cuibărească în poala lui. Dacă murmurase în somn vreo prostie incriminatorie precum „Sărută-mă, iubitule!" sau „Cred că te iubesc!"?

Se ridică apoi atât de repede, încât se lovi cu capul de bărbia lui, suficient de tare cât să vadă stele verzi.

– Auuu! exclamă el, frecându-și maxilarul și uitându-se la ea încruntat. N-am mai primit așa o lovitură în maxilar de când am fost ultima dată la box la sala lui Gentleman Jackson.

– Îmi pare foarte rău! Sări apoi ca arsă, disperată să scape de lângă el, și bâjbâi orbește prin întuneric pe banchetele trăsurii, căutându-și boneta.

Apoi mâinile ei atinseră ceva moale, și un „Miaaauuuu!" foarte deranjat și insultat o avertiză ca găsise motanul în loc.

– Cauți asta?

Se îndreptă de spate și-l văzu pe Simon legănând boneta pe unul dintre degetele lui lungi și elegante.

– Mulțumesc foarte mult, zise ea încordată, apucând boneta și îndesând-o pe cap.

– Să mă duc să fac aranjamente de cazare? se oferi el, întinzând mâna și răsucindu-i boneta pe cap astfel încât să întoarcă spre față borul de catifea al bonetei dantelate.

Ea îi îndepărtă mâna, agitată.

– Nu va fi necesar. Mă duc eu să aranjez totul, cât tu te ocupi să ne fie aduse bagajele înăuntru.

El ridică din umeri, ascunzându-se în spatele unui scut de indiferență.

– Cum vrei. Tu ești șefa, la urma urmei.

Catriona deschise apoi ușa trăsurii, fără să mai aștepte ajutorul vizitiului sau al unuia dintre grăjdarii de la han, și coborî din vehicul împleticindu-se, atât de repede, încât i se încurcară picioarele

în poalele rochiei și aproape căzu. Își recăpătă măcar echilibrul, dacă nu și demnitatea, și traversă curtea spre intrarea în han. Ajunsese deja la jumătatea drumului, când se opri brusc, se răsuci pe călcâie și o porni înapoi spre trăsură.

Se întinse înăuntru și smuci tare geamantanul. După o clipă de gândire, se întinse din nou și-l ridică în brațe și pe Robert the Bruce. În timp ce trecea înapoi prin curtea hanului, îndreptându-se spre intrare, aproape că îi putea simți privirea lui Simon arzându-i ceafa. Ridică bărbia sfidătoare, amintindu-și cu asprime că orice refugiu pe care îl găsea în brațele lui nu era altceva decât o iluzie periculoasă.

Un pic mai târziu, Simon se pomeni urmând-o pe logodnica lui în sus pe o scară îngustă și spiralată. Poate că penele bonetei sale erau lăsate și fleșcăite, dar moliciunea apetisantă a fundului ei era precum aerul curat pentru el.

Când ajunse în capătul scărilor, Catriona făcu dreapta pe un coridor și numără în șoaptă, în timp ce treceau pe lângă niște uși destul de înguste, confecționate din lemn de stejar. Se opri apoi în dreptul ultimei uși și strecură în broască cheia subțire. Ușa se deschise, dezvăluind un pat mare cu un baldachin de fier. Simon aproape mârâi de dorință. După atâtea ore petrecute săltând iar și iar în interiorul inconfortabil al trăsurii, salteaua aceea subțire, cu pernele ei insuficient umplute cu pene, și cuvertura cu model decolorat i se păreau la fel de îmbietoare precum un norișor pufos.

Dădu să intre, dar Catriona se răsuci cu fața spre el în cadrul ușii, blocându-i drumul. Clipi în sus la el, cu ochii ei mari ca de căprioară la fel de nevinovați ca ai unui copil.

– Îmi pare rău. Am uitat cumva să-ți spun că am aranjat să avem camere separate? Nu ar fi deloc cuviincios să împărțim aceeași cameră, de vreme ce abia mâine ne vom căsători. Arătă cu degetul spre o ușă din josul coridorului, după care îi întinse o a doua cheie. Patul tău e chiar în josul holului... ultima ușă pe stânga.

Simon luă cheia încet, după care făcu un semn scurt din cap spre motanul din brațele ei.

– Presupun că nu ai nici o problemă cu a-l lăsa pe derbedeul acesta să doarmă în același pat cu tine.

– Sigur că nu. Spre deosebire de tine, în el mă pot încrede că se va comporta ca un domn desăvârșit.

După ce rosti acele cuvinte, îi închise ușor ușa în nas, lăsându-l să stea ca prostul pe coridor.

Ziua nunții la care Catriona visase vreme de cinci ani de zile începu cu niște tunete prevestitoare de rău augur și cu o ploaie mocănească bătând ritmic pe acoperișul hanului. Până când ea și Simon se îmbrăcară și își potoliră foamea cu niște bucăți de pâine veche și cu două castroane călduțe de terci de ovăz, se văzură obligați să țopăie efectiv prin băltoace reci și adânci ca să poată ajunge la trăsură. Vizitiul era deja cocoțat la locul său pe capră, și șiroaie de apă se scurgeau greoi de pe borul pălăriei sale și de pe mantia voluminoasă, pe care o purta peste redingotă. Și, în timp ce desfăcea pelerina udă și-l arunca în trăsură pe Robert the Bruce, nu putea să nu se gândească la faptul că bietul om părea într-o stare chiar mai jalnică decât se simțea ea.

Pe măsură ce-și continuară călătoria, promisiunea primăverii dispăru treptat, lăsând gărduleţele vii și crengile desfrunzite ale copacilor goale de orice muguri și întregul peisaj sumbru și iernatic. Dar cel puțin Catriona nu trebuia să-și facă griji că se va cuibări înapoi în poala lui Simon. Pentru că nervii ei erau la fel de încordați precum firele unui pian și era mult prea tensionată ca să mai doarmă.

Bărbatul care stătea pe locul de vizavi de ea nu era vreun Făt-Frumos din basme, care să se fi mulțumit cu un sărut cast al buzelor ei tremurânde. Era un bărbat în carne și oase, cu pofte și dorințe masculine. Cu pofte pe care ea promisese în mod nesăbuit că avea să i le satisfacă.

Traversară granița scoțiană și intrară în adormitul cătun Gretna Green, chiar când ziua sumbră se topea într-un amurg și mai lugubru. Catriona se întrebă atunci câte alte mirese călătoriseră pe drumul acela înaintea ei – unele în culmea bucuriei, alele încă resimțind efectele secundare usturătoare ale scandalurilor pe care le lăsaseră în urmă, iar altele zorite de părinți frenetici și de iubiți disperați să-și oficieze căsătoria, înainte de a-și consuma prematur mariajul într-unul din hanurile ridicate de-a lungul drumului, probabil chiar cu acel scop în minte. Își așeză ușor mâna în palma întinsă a lui Simon și îl lăsă să o ajute să coboare din trăsură. Și abia în clipa aceea înțelese că nu exista nimeni care să o salveze de propria-i nebunie.

Era pe punctul de a se căsători cu bărbatul visurilor ei, și totuși se simțea de parcă înota prin mocirla unui coșmar făurit de ea însăși.

În loc să stea în fața altarului unei biserici luminate de lumânări și să-i promită iubirea și inima lui, Simon avea să-i ia banii și să-i răpească fecioria. Avea să-și împartă patul cu ea... dar nu și viața.

Cineva îi direcționă apoi spre un hambar fumegând, luminat de strălucirea demonică a unei fierării. În locul unui preot, un fierar vânjos, îmbrăcat într-o salopetă pătată de funingine, înaintă pentru a oficia ceremonia. Omul nici măcar nu avea de unde să știe dacă nu cumva era o moștenitoare răpită, care se afla la câteva minute distanță de a fi siluită de mirele ei lacom. Pe de altă parte, probabil omul ar fi aruncat-o bucuros chiar și în mâinile diavolului însuși câtă vreme în palma sa tuciurie și murdară ajungeau câțiva arginți.

Aruncă o ocheadă rapidă spre chipul lui Simon. Nu mai semăna aproape deloc cu tânărul ofițer fermecător care îi alimentase fanteziile copilărești, nevinovate din ziua în care îl prinsese făcând dragoste cu verișoara ei. Și, dintr-odată, omul acela, cu o cicatrice sinistră pe sprânceană și cu zâmbetul său cinic, nu i se părea altceva decât un străin. Un străin amenințător și periculos. Tresări când fierarul transpirat își izbi ciocanul de nicovală și îi proclamă soț și soție.

Un străin care în clipa acea era soțul ei.

În timp ce fierarul declama sumbru: „Ceea ce Dumnezeu a unit omul să nu despartă", Catriona ridică ochii spre cer, temătoare, pe jumătate așteptându-se ca un fulger să o trăsnească și să o transforme în cenușă. Nu schimbaseră nici jurăminte iubitoare, nici verighete de aur, nici un sărut tandru. Era o căsătorie fără jurăminte sau promisiuni, care i se potrivea mănușă unui om precum Simon Wescott.

– Asta a fost tot? întrebă ea, disperată să amâne inevitabilul.

Chipul lat și aspru al fierarului fu spintecat atunci de un zâmbet neașteptat de amabil.

– Da, domniță, asta o fo' tot. Odat' ce dumneata și tânărul dumitale semnați registru', uniunea aista devine în ochii legii la fel de adevărată precum o căsătorie la biserică. Și la fel și în fața lui Dumnezeu, adăugă el, după care aruncă o ocheadă spre grinzile prăfuite ale hambarului, parcă pentru a da semnalul unui cor de îngeri dornici să se pogoare din ceruri și să binecuvânteze uniunea lor profană.

Simon își mâzgăli repede numele în registrul cu legături de piele, după aceea îi întinse și ei pana de scris, mâna lui caldă atingându-se de a ei. Catriona se străduia din răsputeri să-și potolească tremurul, suficient cât să-și scrie numele, când un alt cuplu dădu buzna pe ușa

hambarului, râzând în hohote și scuturându-se de ploaie. Și, chiar dacă arătau ca doi șobolani înecați, fețele lor erau chiar mai strălucitoare decât vatra de topire a fierăriei.

– Tu ești omul care poate să-mi transforme toate visele în realitate? îl întrebă pe fierar tânărul cu păr de aramă, înfășurându-și strâns brațul în jurul umerilor tovarășei sale cu obrajii rumeni precum două mere.

Fata îi netezi cămașa udă leoarcă și se uită în sus la chipul lui, plină de adorație.

– Tu mi-ai transformat toate visele în realitate în ziua în care l-ai sfidat pe tatăl meu și m-ai implorat să fugim în lume împreună și să ne căsătorim în secret!

Mirele ei nerăbdător îi cuprinse în palme chipul rumen și strălucitor și-și coborî gura spre a ei, sărutând-o cu o ardoare tandră, dar în același timp pasională, care o făcu pe Catriona să simtă o sabie trădătoare de invidie răsucindu-i-se în inimă.

Fierarul își drese glasul.

– Dacă nu vrei să rămână grea înainte să vă pot declara soț și soție, vă sugerez să veniți mai repede încoace la nicovală.

Cei doi se dezlipiră unul de altul, îmbujorați și chicotind veseli. Apoi fata se uită spre masa pe care era așezat registrul și îi observă pentru prima dată pe Simon și pe Catriona.

Le zâmbi timidă, dezvăluind că avea o strungăreață absolut adorabilă.

– Voi doi abia v-ați căsătorit, nu?

Catriona încuviință din cap.

– Chiar înainte să intrați voi.

Fata se năpusti imediat spre Catriona și o cuprinse într-o îmbrățișare impulsivă.

– Oh! Vă doresc să fiți la fel de fericiți ca mine și Jem al meu!

Catriona o bătu pe spate stângace, după care se îndepărtă ușor. Zise apoi, evitând privirea lui Simon:

– Mulțumesc. Sunt sigură că vom fi foarte fericiți.

Și apoi tânărul veni și-i strânse mâna lui Simon, plin de entuziasm.

– Îți doresc să ai o căsnicie binecuvântată, cu mulți fii, domnule. Mulți, mulți fii puternici și frumoși! Aruncă o privire scurtă și plină de apreciere spre șoldurile Catrionei, după care îi făcu cu ochiul lui

Simon și adăugă: Noua dumitale consoartă aici de față pare să fie o mama la fel de rodnică precum Bess a mea.

În timp ce Catriona eliberă un icnet șocat și Bess a lui își înăbuși un chicotit în palmă, Simon îi făcu și el cu ochiul flăcăului și zise într-o șoaptă suficient de răsunătoare cât să fie auzită de toți:

–Ai ochi foarte buni, tinere. Tocmai de-asta m-am căsătorit cu fata.

Extrem de conștientă de faptul că Simon se afla chiar în spatele ei, Catriona porni în sus pe scara spiralată a hanului, îndreptându-se spre camera *lor*. Știa foarte bine că în seara aceea nu-l mai putea lăsa singur pe coridorul din fața ușii. Simon Wescott îi revendicase inima cu cinci ani în urmă, și, în ochii legii, în momentul acela și trupul ei îi aparținea.

În noaptea aceea nu se mai putea bizui nici pe Robert the Bruce să-i apere onoarea. Pentru că, în ciuda tuturor protestelor ei, hangiul insistase ca motanul să doarmă peste noapte în grajd cu vizitiul.

Când ajunseră în capătul scării, umbrele care dansau pe zidurile coridorului îngust amenințau s-o mistuie cu totul. Nici un om din Gretna Green nu-și făcea griji în privința eleganței camerei, deoarece singurul lucru absolut indispensabil dintr-o cameră de han era un pat. Și, judecând după cuplul pasional pe care-l zăriseră în curte, unii dintre proaspeții însurăței erau mai mult decât nerăbdători să renunțe de bunăvoie chiar și la acel lux. Își simți din nou obrajii acaparați de o îmbujorare ardentă când își aminti geamătul mulțumit și plin de apreciere pe care bărbatul îl eliberase în clipa în care sânul dezgolit al femeii se revărsase peste marginea corsajului ei și direct în mâna lui dornică.

–Ah, uite că am ajuns, zise ea, cu o veselie prefăcută, când ajunseră în dreptul ușii camerei care li se alocase pentru noaptea aceea.

Și, după trei încercări eșuate de a descuia ușa, Simon sustrase ușor cheia din mâna ei tremurândă și o strecură lin în broască. Trupurile li se atinseră preț de o fracțiune de secundă, când deschise ușa și o zori să intre, amintindu-i din nou fără cuvinte că fizicul lui era cu mult mai mare și mai impunător decât al ei.

Hangiul le trimisese bagajele în cameră, dar șemineul de piatră era rece, și nu exista nici un foc aprins care să îi întâmpine sau să îndepărteze răcoarea și umezeala din aer. O masă mică, cioplită din lemn, se afla chiar în fața vetrei. Și nu îi aștepta acolo nici vreo cină

nupțială. Nici o plăcintă cu porumbel aburindă, nici o bucată de brânză cu mucegai și nici măcar vreo bucată de pâine învechită.

Catriona se gândi atunci că poate totuși era mai bine așa. Pentru că se îndoia că ar fi putut înghiți chiar și o firimitură de mâncare, având în vedere roiul de fluturași care îi dansa prin stomac.

În încăpere exista o singură lampă, care arunca o strălucire sinistră asupra patului cu cadru de fier din colț. Abia părea suficient de încăpător pentru un singur ocupant... darămite pentru doi. Era o distanță ca de la cer la pământ între acela și patul luxuriant cu baldachin pe care îl împărțise cu Simon acasă la unchiul ei.

Dar Catriona își spuse apoi că nu avea de ce să se teamă. Probabil Simon uitase deja de promisiunea nesăbuită pe care i-o făcuse la închisoare. Jucase la cacealma numai ca să o sperie și să o facă să plece. Își scoase boneta și o așeză pe masă, după care se întoarse cu fața spre el.

O privea. Pe chipul lui era întipărită o expresie care nu ar fi putut fi denumită altfel decât „de prădător". Părea un animal sălbatic care-și urmărea prada nebănuitoare. Se sprijini ușor cu spatele de ușă, parcă pentru a-i alunga orice speranțe de a scăpa, după care își lărgi nodul de la lavalieră și zise:

– Am pierdut deja destul de mult timp, iubito. Hai să terminăm odată cu asta, da?

Capitolul 9

Catriona încremeni. La ce reputație avea Simon, s-ar fi așteptat măcar la o tentativă de seducție... la un zâmbet fermecător, la o atingere tandră sau la câteva cuvinte mieroase prin care să-i complimenteze părul sau aroma îmbătătoare a apei de levănțică cu care se stropise în spatele urechilor. Și aflase pe propria-i piele cât de convingătoare putea fi limba lui. Mai ales atunci când era angrenată în serviciul unui sărut. Dar în clipa aceea se uita la ea de parcă ar fi avut intenția de a o întinde pe masă și de a o necinsti asemenea unui invadator viking.

Își drese glasul cu stângăcie.

– Abia am ajuns. Nu prea avem de ce să ne grăbim, nu crezi?

El se îndreptă de spate, intimidând-o din nou cu înălțimea sa considerabilă și cu lățimea impresionantă a umerilor lui și arătând mult mai amenințător decât i se păruse la fierărie.

– Și de ce nu? Eu mi-am făcut partea, și acum este rândul tău. Vreau să primesc ceea ce mi s-a promis.

Catriona îi privi chipul implacabil o clipă îndelungată, după care încuviință ușor din cap.

– Foarte bine. Cred că e dreptul tău, acum că suntem căsătoriți.

Catriona își scoase mantia udă leoarcă cu mâini tremurânde și o agăță pe spătarul unui scaun șubred, după care se îndreptă spre pat, cu pași cumpătați, ca și când drumul acela o ducea de fapt spre spânzurătoare. Se așeză prudentă pe salteaua subțire, plină cu pene, după care se întinse pe spate și închise ochii strâns. Poate dacă avea să fie nemilos și rece – căutându-și doar propria-i plăcere, fără să-i ofere și ei, avea să-i fie mai ușor să ascundă sentimentele pe care le nutrea pentru el. Pentru că astfel nu ar fi mai existat pericolul ca ea să se topească sub mângâierea lui blândă sau să îi strige numele într-un moment de nebunie extaziată.

– Ce dracului faci?

Catriona deschise ochii și-l găsi pe Simon stând aplecat deasupra patului și încruntându-se în jos la ea, ca și când își pierduse mințile.

Clipi la el nedumerită.

– Mă pregătesc să-mi îndeplinesc îndatoririle maritale.

– Arăți de parcă te pregătești să fii friptă la proțap. O prinse apoi de partea superioară a brațului și o ridică în șezut. Dacă aș fi în locul tău, m-aș ridica de acolo, până nu-ți îndeasă cineva un măr în gură.

Catriona se făcu imediat roșie ca racul și-și smuci brațul din strânsoarea mâinii lui. O îngrozea până în măduva oaselor gândul că o considera atât de stângace.

– După cum ai ghicit probabil după *întâlnirea* noastră precedentă, nu sunt tocmai versată în arta amorului. Se încruntă apoi, considerând felul dureros în care el își drese glasul o aprobare usturătoare. Nu am fost niciodată o libertină de profesie, spre deosebire de tine, care, fără îndoială, ai avut nenumărate ocazii să-ți exersezi perversiunile creative.

– O, da, zeci de ocazii. Una mai creativă decât alta, aprobă el vesel.

– Ceea ce încerc să spun..., continuă ea, scrâșnind din dinți, este că s-ar putea să fie nevoie să mă instruiești un pic în privința asta.

Pentru că nu am nici cea mai vagă idee ce ar putea mulțumi un bărbat ca tine.

Simon se lăsă atunci în genunchi în fața ei și-i cuprinse blând mâinile într-ale sale. În clipa când îi întâlni privirea, Catriona simți o licărire nesăbuită de speranță prinzând contur în inima sa. Poate că îl judecase greșit. Poate că și el spera în secret că acea căsnicie a lor putea fi mai mult decât o uniune din interes. Simon îi mângâie apoi ușor încheieturile degetelor cu degetele mari. Atingerea lui era cu mult mai seducătoare decât visase ea vreodată, iar vocea lui – cu mult mai blândă.

– Pot să-ți spun *cu exactitate* ce anume va mulțumi un bărbat ca mine.

– Serios?

Era hipnotizată de șoapta lui răgușită, și privirea ei rătăci imediat de la adâncimile verzi și strălucitoare ale ochilor lui, spre curba seducătoare a buzelor lui.

El se aplecă mai aproape de ea, și Catriona simți cum respirația lui caldă îi mângâie buclele de la tâmple.

– Nimic nu m-ar mulțumi mai mult decât să...

Catriona închise ochii și-și ținu răsuflarea, promițându-și în sinea ei să rămână calmă, oricât de scandaloasă avea să fie sugestia lui.

– ... Decât să primesc banii care mi se datorează.

Catriona deschise ochii brusc. Își smulse imediat mâinile dintr-ale lui și apoi sări în picioare, atât de repede, că aproape îl făcu să cadă pe spate. Simon își recăpătă echilibrul și se ridică și el ușor, dar ea deja se plimba agitată de colo-colo prin fața vetrei.

Preț de câteva secunde nechibzuite, își permisese să uite exact cu ce fel de om avea de-a face. Un derbedeu. Un mercenar. Un om care și-ar fi vândut și propriul suflet dacă astfel putea obține câțiva arginți pe care să-i risipească după bunul-plac prin bordeluri și la jocuri de noroc. Dar, desigur, și ea însăși își vânduse într-un fel inocența cu și mai multă nechibzuință, așa că se gândi că probabil nu avea nici un drept să-l condamne pentru asta.

Se răsuci imediat cu fața spre el.

– Mă tem că asta nu va fi posibil.

El făcu ochii mari, precaut.

– Și de ce nu?

– Pentru că încă nu ai dus la bun sfârșit misiunea pentru care te-am angajat.

– M-ai angajat ca să mă căsătoresc cu tine.

Pus în cuvintele acelea odioase, motivul ei suna și mai umilitor... de parcă ar fi fost singura modalitate prin care și-ar fi putut asigura un soț.

– Și te-am mai angajat și ca să mă însoțești în Scoția la fratele meu. Și, odată ce vei îndeplini sarcina asta și eu voi fi mulțumită, îți vei primi și toată recompensa. Dar, până atunci, nu pot risca să fugi în toiul nopții și să mă lași în voia sorții.

Se uitară unul la altul în tăcere. Amândoi știau că în clipa aceea Simon avea dreptul să primească nu doar jumătatea din zestre pe care i-o promisese, ci toată suma, care constituia trusoul ei. Pentru că, în ochii legii, fiecare bănuț al ei, fiecare obiect vestimentar pe care-l deținea și fiecare fir de păr de pe capul ei devenise proprietatea lui personală, în clipa în care semnaseră în registrul acela de căsătorii. Avea dreptul să fure de la ea, să o siluiască după bunul-plac și chiar și să o bată, și nici un judecător din Anglia sau din Scoția nu l-ar fi condamnat pentru asta.

– Stai să văd dacă am înțeles corect, zise el încet, aruncând o privire spre pat. Erai dispusă să-mi încredințezi trupul tău, dar nu ai suficientă încredere în mine cât să-mi dai banii care mi se cuvin...

Catriona nu știa ce i-ar fi putut răspunde la asta. Mai cu seamă că îi făcuse dureros de clar că era mai interesat de banii ei decât de corpul său.

– Mă dezamăgești, doamnă Wescott, zise el în cele din urmă. Știu că eu nu sunt un om de onoare, dar credeam că tu ești o doamnă care-și ține cuvântul dat.

Se răsuci apoi și se îndreptă spre ușă.

– Unde te duci?

– Afară, răspunse el tăios, fără a încetini pasul.

Catriona îl privi plecând de lângă ea, și sentimentul de neajutorare atinse cote alarmante în adâncul ei. Chiar dacă acea căsnicie era una din interes și știa foarte bine că trebuia să păstreze aparențele, nu putea îndura gândul că el avea să petreacă noaptea nunții *lor* în brațele unei alte femei.

– Nu! Nu trebuie să pleci!

El se răsuci pe călcâie și se întoarse cu fața spre ea, ridicând dintr-o sprânceană, în semn de provocare.

– Și de ce nu? Poți să-mi dai un motiv bun ca să rămân?

Preț de o clipă plină de disperare, Catriona se gândi să se ducă până la el, să-și arunce brațele în jurul gâtului lui, să-și lipească gura de a lui și să-i ofere acel motiv bun de a rămâne. Dar, dacă ar fi refuzat-o din nou, nu credea că mândria ei rănită ar mai fi putut rezista încă unei asemenea lovituri.

Ridică bărbia sfidătoare și-i întâlni privirea cu fermitate.

– Unchiul meu. Ți-am spus deja că e un om șiret, și nu sunt sigură a fost convins pe de-a-ntregul de șarada noastră. Așa că e foarte posibil să fi angajat un spion, ca să ne urmărească. Ar putea fi chiar vizitiul nostru! John e de ani de zile un servitor devotat al unchiului meu.

Simon mijì ochii, cugetând asupra cuvintelor ei.

– Și, dacă află că noul meu soț nu a petrecut noaptea nunții în dormitorul meu, își va trimite oamenii după noi, ca să ne ducă înapoi acasă. Nu o să-l mai văd niciodată pe fratele meu, și tu nu vei mai vedea nici măcar un penny din zestrea aia.

Simon își trecu mâna prin păr nervos, după care se răsuci din nou spre ușă. Catriona se simți complet descurajată în clipa în care înțelese că nu avea nici cea mai mică intenție să dea ascultare cuvintelor ei.

– Te las să te pregătești de culcare în intimitate, zise el, scurt și tăios. O să mă întorc într-o oră cu cina pentru amândoi.

– Mulțumesc, șopti ea, dar el plecase deja, lăsând ecoul ușii trântite să-i răsune în urechi.

Simon traversă furtunos salonul de mese, mult prea conștient de privirile curioase îndreptate spre el de către puținii oameni împrăștiați pe la mesele de lemn.

Probabil nici unul dintre ei nu se așteptase să vadă un mire fugind din dormitorul miresei sale ca și când însuși diavolul ajunsese acolo înaintea lui.

Deschise cu putere ușa principală și ajunse până la jumătatea curții, înainte să își dea seama că nu avea unde să se ducă. Înăbuși o înjurătură aprigă, după care își întoarse ochii spre cer. O lună sfioasă se uita spre pământ prin vălul zdrențuit al norilor, aruncând o strălucire sidefie asupra curții. Ploaia de mai devreme se topise într-o burniță fină, dar nici măcar mângâierea ei liniștitoare nu putea netezi cu totul încruntarea care-i brăzda fruntea.

Se încruntă și mai mult când privi spre fereastra de la etajul al doilea a camerei pe care avea să o împartă în noaptea aceea

cu mireasa lui virgină. În momentul acela îi veneau în minte o droaie de *perversiuni creative* pe care le-ar fi putut exersa cu ea, începând cu capturarea gurii aceleia frumoase a ei.

Nu-și putea da seama nici el de ce avea o dispoziție atât de întunecată. În fond, nu ar fi putut spune că Catriona îl trăsese pe sfoară cumva. Ci doar îi anticipase următoarea mișcare și-l pusese la punct elegant, învingându-l la propriul joc. Exasperarea lui fu atunci temperată de un sentiment de admirație, care era cu mult mai periculos. Nu i se întâmpla adesea să se confrunte cu un adversar atât de iscusit... nici la masa de cărți, nici pe câmpul de duel.

Cum ar fi putut ști că intenționa să fugă cu jumătatea lui de bani și să o lase de izbeliște în Gretna Green? Oare femeia aceea afurisită îi putea citi gândurile?

Își descleștă ușor pumnii, întrebându-se mirat când anume îi încleștase. Nu fusese niciodată de părere că trebuie să răspunzi cu mânie unei înfrângeri. Pentru că o astfel de reacție nu făcea altceva decât să-i ofere adversarului un avantaj asupra lui. Se eschivase întotdeauna de tachinările și de intimidările tatălui său, dând ochii peste cap exact la momentul oportun sau aruncând o remarcă usturătoare și nerespectuoasă. Iar dacă acea strategie mai dădea rateuri din când în când, câștigându-i o bătaie strașnică cu bastonul de la unul dintre lacheii ducelui, atunci pur și simplu se strecura în bibliotecă după ce se culca toată lumea și fura una dintre sticlele de vin extrem de scumpe ale bătrânului său, ca o modalitate de a-și alina vânătăile și de a-și calma temperamentul periculos.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet leneș. Îi permisese noii doamne Wescott să-l facă să uite una dintre cele mai importante și greu învățate lecții ale copilăriei sale. Și nu-i convenea deloc asta.

Catriona stătea întinsă pe patul îngust cu cadru metalic, cu picioarele încrucișate și strângând în jurul cămășii de noapte pledul ei uzat. Judecând după privirea rece pe care i-o aruncase mirele ei înainte de a trânti ușa dormitorului lor, mai mult ca sigur urma să aibă nevoie de pled.

Făcuse o încercare șovăielnică de a aprinde grămada de surcele subțiri din șemineu, dar flăcările sfrijite se stinseseră deja, transformându-se în cenușă.

Simon era plecat de mai bine de o oră, în ciuda promisiunii sale. Se gândi mohorâtă că probabil se afla deja la jumătatea drumului

spre Edinburgh, după ce se hotărâse că nici ea, nici zestrea ei nu meritau deranjul.

Se încruntă când pluti de dincolo de ușă un fragment vesel dintr-un cântec ce se afla în totală opoziție cu starea ei de spirit:

Mireasa mea-i o fetișcană sfrijită,
Da-i frumoasă ca o nimfă zburdalnică.
Aruncat-a un ochi sub kiltul meu,
Și leșinat-a pe loc, când văzu ce ascund eu.

Catriona făcu ochii mari. Chiar dacă acel cântecel era fredonat cu un accent scoțian mai pronunțat decât căldura primăverii pe un deal din Scoția, vocea aceea joasă și baritonală i se părea alarmant de familiară.

Și, când am întrebat-o ce-a speriat-o atâta,
S-a îmbujorat și s-a ascuns sub pătura sa,
Zicând că nu știa dacă putea accepta
Un armăsar în patul ei, ușor așa.

Catriona rămase cu gura căscată de uimire când ușa fu deschisă cu putere. Dar își reveni repede. Simon stătea în pragul ușii, ținând într-o mână o sticlă de whisky scoțian și în cealaltă un cârnat imens.

Se sprijini apoi de cadrul ușii și-i aruncă un zâmbet strâmb, în timp ce șarmul se prelingea aproape palpabil din toți porii lui.

– Sal'tare, iubito. Ți-a fost dor de mine? o întrebă apoi, cu un accent scoțian pronunțat.

Capitolul 10

Simon părea mult mai vesel și arăta mult mai neîngrijit decât atunci când ieșise furtunos din cameră. Și, undeva de-a lungul călătoriei sale misterioase, reușise să-și piardă haina și vesta. Lavaliera șifonată îi atârna neglijent în jurul gâtului și avea cămașa descheiată la gât și nebăgată în pantaloni. Dar, în mod ciudat, i se potrivea

foarte bine aspectul acela șleampăt și îi oferea un aer șarmant, în general rezervat piraților sau prinților rătăcitori.

Părul său de culoarea pielii tăbăcite stătea ciufulit în toate părțile, de parcă își trecuse mâna prin el în mod repetat. Catriona strânse din buze. De dragul lui, spera ca degetele *lui* să îi fi cauzat dezordinea aceea din păr.

Parcă citindu-i gândurile, Simon flutură imediat sticla prin aer.

– Sper că nu te superi, dar le-am cumpărat câteva runde de băutură oamenilor din salonul de mese. Desigur, va trebuiți să achiți tu nota hangiului mâine. După aceea își duse degetul la buze, ca și când ar fi păzit un secret șocant, și șopti: Punga mi-e un pic cam goală și creditul meu nu-i deloc bun.

– Credeam că te-ai dus să aduci cina.

– Și exact asta am făcut. Iată cina ta, zise el, aruncând cârnatul spre ea.

Catriona îl prinse stângace, nefiind sigură cum să-l manevreze. Avea cam douăzeci și cinci de centimetri lungime și o grosime de vreo șapte centimetri, și i se părea mai degrabă amenințător decât apetisant. Se gândi apoi că, dacă un intrus ar fi pătruns prin efracție în camera lor, probabil l-ar fi putut folosi pentru a-l ciomăgi cu el de să-l lase lat.

– Și aceasta este cina mea, conchise Simon, apropiind de buze sticla de whisky și luând o înghițitură mare din lichidul de culoarea chihlimbarului.

– Aș spune că ai avut parte de o *cină* mai mult decât suficientă pentru o singură noapte, afirmă Catriona.

Parcă pentru a-i confirma spusele, Simon făcu un pas mare spre pat, după care se clătină spre dreapta.

Și se încruntă.

– Mi se pare mie, sau cabina asta e un pic înclinată spre tribord?

Catriona aruncă imediat cârnatul, sări în picioare și se grăbi spre el, împleticindu-se. Își înfășură un braț în jurul spatelui său, poziționându-și umărul sub subrațul lui, ca să-l susțină să nu cadă.

El se lăsă pe ea cu toată greutatea, după care își ascunse fața în buclele ei slobode și inspiră adânc.

– Cu siguranță ești cel mai frumos asistent-camerist[1] pe care l-am văzut vreodată.

[1] Termen folosit în navigație pentru a denumi poziția de ajutor de cabină (n.tr.)

– Ei bine, măcar nu am mustață, răspunse ea sec, smulgându-i din mână sticla de whisky și așezând-o pe masă, înainte de a-l trage spre pat.

Dar apoi buzele lui îi găsiră ceafa, și începu să-și frece nasul de zona aceea sensibilă într-un fel absolut tulburător.

Și, până când reuși să-l dezlipească de pe umărul ei și să-l arunce pe pat neelegant, deja se simțea și ea un pic ametită de aburii îmbibați de alcool ai respirației lui.

Înainte să apuce să se îndepărteze de el, Simon o apucă strâns de încheietură și o trase peste el, oferindu-i o priveliște clară asupra brumei aurii care începuse să-i acopere maxilarul.

– Se învârte nava, zise el, foarte serios. Du-te și spune-i căpitanului că probabil suntem prinși într-un vârtej.

– Nu nava se învârte, ți se învârte ție capul. Închide ochii, și o să dispară senzația.

El se supuse imediat.

– Hmm... ai dreptate. E mult mai bine așa.

Catriona mai avusese dreptate și în altă privință. Patul nu era nici pe departe suficient de încăpător pentru doi ocupanți, așezați unul lângă altul. Dar era suficient de mare ca ea să se întindă deasupra lui Simon, cu coapsele călare peste ale lui și cu umflăturile moi ale sânilor ei lipite de contururile musculoase ale pieptului său. Și poate că ar fi protestat când își încolăci brațul în jurul taliei ei, dar era prima dată când gestul lui nu conținea nici cea mai mică urmă de intenții lascive. Părea perfect mulțumit să stea cuibărit așa cu ea. Catriona șovăi o clipă, după care își odihni precaută obrazul pe pieptul lui, savurând în secret noutatea senzației de a fi strânsă în brațe. Mai ales de către el.

– Când eram mic, șopti el, masându-i zona lombară cu mișcări circulare, mama obișnuia să-mi spună că patul meu era o corabie și că noaptea era marea pe care navigam. Și îmi promitea că, dacă închideam ochii, aveam să plutesc în curând spre tot soiul de aventuri minunate.

Catriona ridică ușor capul, studiindu-i chipul cu mare atenție. Un zâmbet firav își făcuse apariția pe buzele lui, dar încă ținea ochii închiși.

Știa că era greșit din partea ei să profite de faptul că era beat. Dar ce ar fi putut fi rău dacă ar fi inițiat cu el o conversație, pe care probabil nici măcar nu avea a și-o aminti a doua zi?

– Și cum era? întrebă ea încet. Mama ta?

El oftă adânc.

– Bună și frumoasă, cu o inteligență sclipitoare și cu un suflet pe măsură. A avut mai mulți iubiți, desigur. Pentru că e normal să existe bărbați care nu consideră dansatoarele de la operă altceva decât niște curve mai spălate. Și, din păcate, și tatăl meu a fost unul dintre ei. Doar că a subestimat-o. Poate că era o femeie frumoasă, dar era și destul de vicleană. De fapt, suficient de vicleană încât să lase unui avocat inelul cu sigiliu pe care i l-a dăruit într-un moment de pasiune, pentru ca la moartea ei el să nu aibă de ales decât să-i recunoască progenitura.

– Și cum a murit?

Simon ridică din umeri, fără a deschide ochii.

– O tuse persistentă și o noapte furtunoasă... Nu a avut suficienți bani pentru a plăti un doctor, clarifică apoi. Deși a fost o tragedie, moartea ei a cuprins toate elementele caracteristice ale unei farse[1] clasice.

– Probabil ți-a fost îngrozitor de dor de ea.

El încuviință din cap.

– A fost o mamă bună, în ciuda tuturor defectelor ei. Și, indiferent cu câți bărbați s-ar fi culcat, m-a făcut mereu să simt că eu eram iubirea vieții ei. Un zâmbet fermecător apăru apoi în colțul gurii lui. Cred că de la ea mi-am moștenit „pasiunea pentru pasiune".

Catriona cugetă o clipă asupra afirmației lui.

– Chiar crezi că pasiune căuta în brațele tuturor acelor bărbați? Sau poate iubire?

Simon deschise pleoapele. În ochii lui somnoroși de culoarea smaraldului nu se citea nici un pic de haz.

– Păi, nu sunt unul și același lucru?

– Doar dacă ești foarte norocos, șopti Catriona, constatând mult prea târziu că buzele sale se aflau la o distanță milimetrică de ale ei.

Simon își strecură apoi mâna mare și caldă sub buclele ei, cuibărindu-și palma la baza cefei sale. Catriona închise ochii când îi conduse gura mai jos, spre a lui, trimițându-și buzele într-o misiune proprie de descoperire. Limba lui se jucă peste împreunarea buzelor ei, înainte de a se strecura suficient de adânc în gura ei pentru

[1] Gen al operei teatrale. Comedie cu conținut ușor și vesel, comicul provenind din vorbe de duh și din situații, nu din studiul mai adânc al caracterelor personajelor (n.tr.)

a-i topi toate inhibițiile. Sărutul lui avea gustul whisky-ului și al păcatului... și al tuturor farmecelor întunecate ale unui bărbat pe care o femeie le putea experimenta la adăpostul nopții.

Catriona își reaminti atunci că Simon nu avea să-și aducă aminte dimineață nimic din ce se întâmpla în clipa aceea, așa că îl sărută înapoi cu toată iubirea reprimată a sufletului ei. În momentul acela nu-i mai păsa dacă el căuta pasiune, iubire sau doar o încântare trecătoare... Nu atât timp cât ceea ce căuta ea se afla chiar în brațele ei.

Se întinse deasupra lui cu un abandon lipsit de eleganță, călărindu-i nu doar coapsele, ci și umflătura de carne care umplea materialul moale al pantalonilor săi. Simon șopti atunci o înjurătură în gura ei și își arcui șoldurile, ridicându-le de pe saltea și obligând-o să îl călărească într-un ritm care mima alunecarea dulce și lentă a limbii lui în gura ei. Mișcarea aceea îi trimitea o cascadă de fiori fierbinți prin pântece. Iar materialul subțire al cămășii ei de noapte și al pantalonilor lui din piele de căprioară nu făcea altceva decât să sporească senzația delicioasă de frecare a trupurilor lor.

Patul era o corabie înaltă, noaptea era marea pe care navigau și el era aventurierul fermecător care o atrăgea într-un vârtej decadent al senzațiilor, din care nu-și dorea nicicum să scape.

În timp ce vibrațiile de plăcere sporeau, amenințând să se reverse într-un extaz amețitor, Catriona auzi un geamăt înduioșător, care ar fi putut jura că venea de la ea. Cel puțin până când auzi un dângănit ritmic ce făcea întregul perete de lângă pat să se cutremure și auzi un țipăt strident care îi făcu firele de păr să i se ridice la ceafă.

Se săltă în genunchi, rămânând călare pe Simon. Dar spaima îi domolise orice dorință, pentru că se simțea de parcă fusese stropită pe neașteptate cu o găleată de apă rece ca gheața.

– Ce, Doamne iartă-mă, se aude? Crezi că are loc o crimă? Să-l anunțăm pe hangiu?

– Doar dacă incitarea *micuțului mort* constituie o crimă. Simon își încolăci brațul în jurul șoldurilor ei ca să o stabilizeze, după care se ridică în șezut și-și lipi urechea de perete. Dacă nu mă înșel, cred că îi auzim pe prietenii noștri nerăbdători de la fierărie.

– De unde știi?

El îi făcu un semn din cap spre perete.

– Ascultă...

Dar nu mai fu necesar ca ea să-și lipească urechea de perete pentru a auzi un „Oh, Bess!" strigat pasional, apoi un țipăt strident: „Oh, Jem!".

– Oh, la naiba! izbucni atunci Simon. Cum naiba ar trebui să putem dormi cu larma asta toată noaptea?

Însă se dovedi că *toată noaptea* fusese o estimare optimistă. Pentru că, după doar câteva secunde, Jem răcni ca un animal sălbatic, în timp ce vocea lui Bess atinse o notă demnă de o arie de operă. Și apoi se așternu o tăcere binecuvântată. Aparent, proaspeții însurăței muriseră în același timp.

Simon și Catriona abia ce apucară să răsufle ușurați la unison, că zăngănitul și gemetele începură din nou, mult mai viguros decât mai devreme.

Simon se prăbuși pe spate, eliberând și el un geamăt.

– Oh, să ai din nou douăzeci și doi de ani!

Catriona clătină din cap, consternată.

– Nu-mi vine să cred cât de subțiri sunt pereții. Și apoi un gând și mai înspăimântător prinse contur în mintea ei. Deci dacă noi am fi... ei ar fi...?

El încuviință din cap, privind-o pe sub genele-i decadent de lungi.

– Fiecare geamăt. Fiecare suspin. Fiecare silabă în timp ce mi-ai fi strigat numele și m-ai fi implorat să...

Catriona îi puse imediat mâna la gură.

– Ce te face să crezi că *eu* aș fi fost cea care ar fi implorat?

Îl simți zâmbind sub palma ei. După aceea se rostogoli, inversând pozițiile cu dibăcie, astfel încât ea să ajungă captivă sub toată lungimea musculoasă a trupului lui. Apoi își încârligă degetele printr-ale ei și îi imobiliză mâinile de-o parte și de alta a capului.

– Acordă-mi zece minute din timpul tău și o să-ți arăt.

Cu ochii strălucind în jos la ea precum niște smaralde și cu greutatea tare și pofticioasă a trupului lui cuibărit între coapsele ei, îi era aproape imposibil să reziste acelei provocări.

Dar apoi își aminti că Simon băuse destul de mult în seara aceea și că, treaz fiind, plecase de lângă patul ei fără ca măcar să se uite în urmă.

– După cum te-ai grăbit chiar tu să-mi amintești mai devreme..., zise ea încet, te-am angajat ca să te căsătorești cu mine, nu ca să te culci cu mine.

Ochii lui se întunecară imediat, amintindu-i fără echivoc că nu prea era într-o poziție propice ca să-l atâțe. Ar fi putut să o imobilizeze extrem de ușor cu o singură mână, în timp ce-și desfăcea prohabul și-i împingea în sus cămașa de noapte. Și o chinuia fără seamăn să știe că o parte mică, întunecată și păcătoasă a inimii ei aproape că și-ar fi dorit ca el s-o facă. Nici măcar nu ar fi trebuit să fie dur cu ea. Nu era nevoie decât de câteva atingeri pline de măiestrie ale degetelor lui abile, și ar fi cântat și ea o arie de operă, care ar fi făcut-o pe Bess de alături să sune ca o vânzătoare de pește care-și striga marfa la docuri.

– Ai perfectă dreptate, zise el în cele din urmă, slăbind strânsoarea mâinilor ei și rostogolindu-se pe o parte, lângă ea. Se ridică apoi într-un cot și se uită în jos la chipul ei. Și, de vreme ce se pare că nu voi fi răsplătit pentru serviciile mele, n-ar trebui să mai încerc să-mi vând mărfurile unde nu sunt dorite.

Catriona se întoarse dinspre el înainte ca Simon să poată vedea cât de mult îl dorea de fapt. Era complet pregătită să-și petreacă noaptea aceea îngrozitoare înfășurată în pledul ei și cuibărită într-unul din fotoliile șubrede din cameră, ascultându-i pe Jem și pe Bess proclamându-și zgomotos iubirea nemuritoare unul pentru celălalt. Dar, înainte să apuce să se dea jos din pat, brațul lui Simon se încolăci ca un șarpe în jurul taliei ei. O trase apoi mai aproape de el, lipindu-i spatele de pieptul său.

– Noapte bună, doamnă Wescott, șopti el, cu fața ascunsă în părul ei. Sper ca toate visele tale să fie despre mine.

Catriona ceda acelei tentații și se cuibări în scorbura călduroasă a trupului lui. Și descoperi că se înșelase de fapt în tot timpul acela. De fapt, *chiar era* loc pentru două persoane în pat – câtă vreme se cuibăreau ca două linguri înghesuite într-un sertar. Încă putea simți erecția rigidă a lui Simon lipită de moliciunea fundului ei și încă îi putea auzi pe Jem și pe Bess împerechindu-se ca niște animale în camera alăturată. Dar faptul că stătea acolo, învăluită în îmbrățișarea caldă a lui Simon, părea să-i alunge orice tensiune din corp, lăsând-o astfel să doarmă.

Și să-l viseze pe el.

A doua zi dimineață, Simon se trezi cu brațele goale și cu o durere de cap înfiorătoare. Migrena aceea nu-i era deloc străină. Și de obicei

se simțea ușurat să își găsească brațele singuratice și patul gol după o noapte de desfrâu la beție. Pentru că asta excludea din start sărutările de despărțire și cererile bosumflate de promisiuni deșarte, pe care oricum nu avea nici o intenție de a le face sau de a le onora. Dar în dimineața aceasta își simțea brațele mai singuratice decât de obicei... ca și când i se furase ceva prețios, fără ca el să aibă vreo vină.

Își aruncă picioarele peste marginea patului și deschide ochii, mârâind zgomotos când strălucirea orbitoare a soarelui îi arse retina. Își duse imediat mâinile la tâmplele-i dureroase și închise la loc pleoapele, după care așteptă câteva minute înainte de a încerca din nou. Și de data aceea lumina soarelui care se revărsa pe fereastra din partea de est a dormitorului se reflectă de pe sticlă de whisky deschisă, așezată pe masă. Mai era doar un strop de alcool în ea, ceea ce cu siguranță explica durerea aceea de cap îngrozitoare care-l chinuia. Dar nu și faptul că era singur.

Se uită în jos. Hainele lui erau mult prea șifonate pentru a mai putea fi purtate, dar încă era îmbrăcat cu cămașa și cu pantalonii... și chiar și încălțat cu cizmele. Examină apoi patul, pe jumătate îngrozit de ceea ce ar fi putut descoperi acolo. Cearceafurile erau într-adevăr mototolite, dar nu exista nici o pată arămie și nu plutea în aer nici un miros persistent de mosc, specific sexului.

Coborî privirea spre mâinile sale când începură să-i apară în minte frânturi de imagini de cu o noapte înainte. De obicei, alcoolul îi întuneca mintea, făcându-i amintirile încețoșate și incerte, dar imaginile acelea prindeau contur în mintea sa, precum ecoul distant al unui cântec iubit – obsesiv și de neuitat. *Catriona în brațele lui... lângă el, deasupra lui... sub el.*

Și apoi își aminti de un moment întunecat, în care se apropiase periculos de mult de a seduce o femeie – mai mult decât ajunsese vreodată în întreaga sa carieră de libertin.

Și nu orice femeie, ci pe soția lui.

Simon ridică ușor capul și clipi în mod repetat pentru a îndepărta vălul de ceață care încă îi împânzea ochii. Și apoi putu avea în sfârșit o priveliște clară asupra întregii încăperi. Brațele lui și patul nu erau singurele lucruri goale.

Catriona nu mai era acolo. Și dispăruseră și toate lucrurile ei.

Capitolul 11

Diavolița aceea isteață și împielițată îl trăsese pe sfoară.

Simon coborî scările hanului câte două odată, legându-și neglijent nodul lavalierei. Fusese atât de preocupat de plănuirea propriei sale trădări, încât nici măcar nu-i trecuse prin minte posibilitatea că mireasa sa l-ar fi putut trăda pe el. D-apoi nici nu mai era de mirare că anticipase planul lui. Pentru că nu fusese altceva decât un fel de ecou al uneltirilor ei infame.

El măcar ar fi avut decența de a-i lăsa o jumătate din zestrea sa. Dar se părea că ea fugise cu întreaga sumă, lăsându-l la mila îndoielnică a creditorilor săi. Și, de vreme ce nu avea bani să fugă pe continent, era doar o chestiune de timp până când aceștia aveau să-l prindă din urmă. Asta dacă nu îi venea de hac hangiul mai întâi, chemând poliția locală să-l arunce în închisoare pentru că nu își onorase datoriile. Se întrebă apoi dacă ea avea să plângă drăgălaș, cu nasul ascuns în batistă, când urma să ajungă la urechile ei vestea că fusese aruncat în închisoarea debitorilor sau chiar condus la spânzurătoare de același magistrat răzbunător pe a cărui fiică o sedusese.

Dar ironia acelei situații căpăta proporții aproape fanteziste. De obicei, mireasa era cea care se trezea a doua zi în lumina aspră a zorilor ca să descopere că mirele ei mult iubit o părăsise. Ba, de fapt, multe viitoare mirese dornice nici nu mai ajungeau până la Gretna Green, ci erau abandonate pe drum, după ce vreun nemernic – care nu avea nici cea mai mică intenție de a se căsători cu ele – le priva atât de virtute, cât și de stima de sine.

Și Simon se simțea de două ori folosit. Catriona nici măcar nu se obosise să-i fure și lui „virtutea". Ci doar banii și mândria. Fu apoi copleșit de un regret nemăsurat, când își aminti că nu profitase de oferta ei de a consuma căsătoria. Cel puțin așa ar fi avut ceva prin care să-și aducă aminte de el, chiar dacă era doar o...

Dar, imediat ce coti după colțul de la baza scărilor, dădu nas în nas cu Jem.

Cum nu avea habar de proasta sa dispoziție, tânărul făcu un pas mai în spate ca să evite coliziunea, după care îi adresă un rânjet larg.

– Bună dimineața, domnule. Sper că dumneata și frumoasa dumitale soție ați avut parte de o noapte la fel de frumoasă ca mine și Bess a mea.

Simon îl apucă imediat de guler și-l trase mai aproape de el.

– Ar fi trebuit să fii complet surd ca să nu-ți dai seama ce noapte plăcută ați avut tu și scumpa ta Bess. Cred că vi s-au auzit gemetele și țipetele de aici și până în Edinburgh.

Dar Jem nu făcu decât să rânjească mai tare.

– Chiar crezi, domnule?

Simon îi dădu apoi drumul, clătinând din cap dezgustat. Și, în timp ce el porni cu pași mari spre ușă, Jem continuă în sus pe scări, fluierând o melodie veselă și țopăind exagerat de vioi.

Întâlnirea aceea nu-i îmbunătăți deloc dispoziția lui Simon. Se simțea trădat și abandonat, în timp ce Jem se întorcea în patul miresei sale adoratoare, pentru încă o tură gălăgioasă de zbenguială între așternuturi. „Cum îndrăznește Catriona?" gândi el. Femeile nu-l părăseau pe el! Femeile nu-l părăseau *niciodată* pe el. Pur și simplu nu se făcea așa ceva. Și dacă cineva pleca, ei bine, atunci *el* era cel care o făcea. Ea era cea care trebuia să-și petreacă restul zilelor tânjind după atingerea lui și plângând din cauza pierderii marii pasiuni a vieții ei. Și totuși, iată-l acolo! Lăsat de izbeliște la un han dărăpănat dintr-un cătun abject din Scoția, în timp ce ea și pisica ei ridicol de obeză goneau nebunește spre Ținuturile Înalte cu tot cu jumătatea *lui* de zestre.

Deschise ușa principală a hanului, aproape doborând un biet băiat de la grajduri. Era nebună dacă chiar credea că putea scăpa de el atât de ușor! Dacă era nevoie, avea să fure un cal și să pornească după ea, chiar și cu riscul de a fi spânzurat! Da, avea să o găsească și să o oblige să-i plătească fiecare bănuț pe care i-l datora. Avea să o vâneze chiar și până la porțile iadului ca să o facă să-i pară rău că îl trădase...

Dar Simon încremeni în loc, cu inima bubuindu-i în piept. Mireasa lui stătea în mijlocul curții hanului, lângă o căruță șubredă de țară. De parcă i-ar fi ghicit prezența printr-un simț dincolo de văz și auz, se întoarse și-l privi. Își puse mâna pe cap, ca să-și păzească pălăria cu boruri largi de o adiere de vânt mai puternică, și îi aruncă un zâmbet la fel de strălucitor cum îi arunca probabil Bess lui Jem chiar în clipa aceea.

Ușurarea și furia se revărsară prin ființa lui în egală măsură. Nu știa dacă să o strângă în brațe sau să o stranguleze cu lavaliera lui.

Fără să știe nimic despre emoțiile necunoscute care îl amețeau și îi apăsau inima, Catriona se îndreptă spre el cu pași mari. Tivul dantelat al rochiei ei verzi, plisate, de muselină i se încrețea în jurul gleznelor precum spuma mării, în timp ce mergea.

Dădu să spună ceva, dar, înainte să apuce să îl salute, Simon izbucni:

– Unde naiba ai fost?

Ea fu luată prin surprindere de reacția lui, însă își reveni repede.

– Oh, am avut un scurt rendez-vous cu tânărul Jem în grajduri, îl informă ea veselă. După noaptea trecută, eram curioasă să văd de ce atâtea țipete.

Simon mîji ochii, enervat. Pornirile sale de mai devreme erau rapid înlocuite de un impuls absolut inacceptabil – acela de a o lua în brațe și de a o săruta până nu mai știa de ea.

Încrucișă brațele la piept, ca să poată rezista mai bine acelei tentanții.

– Și ți-a putut *satisface* curiozitatea?

Ea ridică din umeri într-un gest larg.

– Am avut și mai buni.

– Nu încă, răspunse el calm. Dar vei avea, adăugă apoi, continuând să se uite încruntat la ea și în același timp admirându-i în secret îmbujorarea trandafirie din obraji. Oricum, nu poți să mă învinovățești pentru că m-am alarmant când m-am rostogolit pe partea cealaltă ca să-i urez bună dimineața miresei mele și am descoperit că a dispărut fără urmă.

Catriona pufni imediat.

– O după-amiază bună, poate vrei să spui.

Simon mîji ochii și-și îndreptă privirea încă destul de încețoșată spre cerul de un albastru cobalt. Și descoperi că avea dreptate. Soarele atinsese deja punctul cel mai înalt al rotației sale și în clipa aceea începea să alunece ușor spre linia orizontului.

– Am încercat să te trezesc mai devreme, dar fără succes, zise ea. Și, când mi-am dat seama că o să lâncezești în pat o jumătate de zi, m-am hotărât să mă ocup eu de toate pregătirile de plecare.

Simon se uită în jur prin curte, dar singurul vehicul care se afla prin apropiere era căruța aceea. Era plină ochi cu lucruri, și lemnul șubred părea că mai avea un pic și ceda de tot sub greutatea lor.

– Păi, și unde e trăsura noastră?

Catriona puse repede mâna pe cap când o altă rafală de vânt amenință să-i zboare pălăria, după care îi aruncă un zâmbet agitat.

– Mă tem că e deja înapoi în drum spre Londra.

– Poftim? întrebă el, sperând în sinea sa că, pe lângă faptul că îi începeau vederea, efectele secundare ale alcoolului îi slăbeau și auzul.

– Ei bine, când i-am spus lui John că astăzi o să continuăm spre Ținuturile Înalte, a insistat că ordinele lui au fost doar să ne aducă până la Gretna Green. A zis că știa că unchiul meu nu ar fi de acord cu o astfel de aventură și că probabil l-ar concedia de îndată ce avea a se înapoia la Londra... mă rog, asta dacă nu i-ar fi tăiat mai întâi gâtul niște tâlhari la drumul mare sau niște sălbatici scoțieni.

– Și l-ai lăsat să plece, așa, pur și simplu? o întrebă Simon, neîncrezător, revizuindu-și decizia de a nu o strangula.

– Păi, nu prea am avut de ales. E cu cel puțin vreo cincizeci de kilograme mai greu decât mine, zise ea, după care îi aruncă un zâmbet strălucitor. Dar nu trebuie să-ți faci griji pentru călătoria noastră. M-am ocupat eu de tot.

– Tocmai de asta mi-e frică, șopti el.

Catriona îi făcu apoi un semn spre căruță, cu titlu de prezentare, ca și când i-ar fi arătat o trăsură luxuriantă, incrustată cu blazonul regal și trasă de doi armăsari albi, pursânge.

– Speram să pot procura un vehicul un pic mai *primitor*, dar sunt destul de mulțumită că am găsit căruța asta, așa de din scurt.

Simon se roti în jurul acelei monstruozități, studiind-o cu ochi critic. La ea erau înhămați doi căluți spetiți. Și, judecând după starea jalnică în care se aflau, se gândi imediat că probabil până și două capre ar fi fost mai bune... și mai vânjoase.

– Ți-au dat caii ăștia gratis sau te-au plătit ca să-i scapi de ei? Dar presupun că măcar o să avem ceva de mâncare dacă se dărâmă căruța sub noi.

Catriona mângâie cu blândețe coama zdrențăroasă a unuia din cai.

– Fierarul m-a asigurat că sunt mai vânjoși decât par.

– Sper sincer să fie așa. Altfel n-o să apuce nici măcar să iasă din curte. Se fâțâi apoi la spatele căruței. Sub mușamaua menită să joace rol de apărătoare de ploaie, se observau mai multe cocoloașe, ridicături și curbe misterioase. Și astea ce mai sunt? Alte pălării?

Catriona își mușcă buza de jos, cu un aer vinovat, ceea ce trase câteva semnale de alarmă în mintea lui.

– Ei bine, cât dormeai, mi-am luat libertatea de a cumpăra câteva cadouri pentru fratele meu. Simon ridică imediat dintr-o sprânceană, așa că ea își dădu ochii peste cap și adăugă: Nu ai de ce să-ți faci griji. Am cumpărat totul din banii *mei*, nu din ai tăi.

El ridică atunci un colț al mușamalei ca să arunce un ochi dedesubt, dar ea se repezi în fața lui, blocându-i vederea.

– Am împachetat totul exact așa cum îmi doream. Aș prefera să nu umbli la nimic.

Simon oftă atunci.

– Și unde anume ar trebui să ne întâlnim cu fratele acesta drag și sfânt al tău?

Ea se întoarse imediat ca să îndese colțul mușamalei la loc sub funiile care asigurau încărcătura, evitându-i astfel privirea.

– Lângă Balquhidder. Și am mai cumpărat și o hartă și suficientă mâncare cât să ne ajungă aproximativ o săptămână.

– Atunci, din câte văd, nu ne mai trebuie decât un vizitiu. Ți-a recomandat fierarul pe cineva?

– Nu, cu asta m-am descurcat singură. De fapt, mă gândeam că ai putea să faci tu onorurile.

– *Eu?*

– Păi, da, doar știi să conduci, nu? Nu e asta una dintre abilitățile atât de apreciate de libertini, crai și tineri destrăbălați?

– Să călărești un cal premiat la Newmarket sau să conduci un faeton pe Rotten Row într-o duminică după-amiază, ca să poți flirta cu frumusețile orașului și cu mamele lor, e un pic diferit de a convinge doi cai de tracțiune pribegiți să urce pe un drum de munte, cu o prăpastie pe o parte și o stâncă abruptă pe cealaltă.

– Sunt sigură că o să te descurci, zise ea, după care flutură din genele-i mătăsoase. La urma urmei, ai destul de multă experiență în a-i convinge pe alții să facă ce vrei tu.

– Mda, mare păcat că asta nu funcționează și cu tine. Simon aruncă apoi o privire chinuită spre locul șubred pe care ar fi trebuit să stea ca vizitiu și-și imagină cât de tare urma să-l doară fundul după câteva ore de mers legănat. Constată apoi că mai mult de o treime din scaun era ocupat de o cutie compusă din stinghii de lemn. Se încruntă imediat și întrebă: Și tâmpenia aia ce mai e?

– O ladă pentru găini.

Simon se aplecă ușor și aruncă un ochi înăuntru. Ocupantul cuștii eliberă imediat un mârâit jos.

– Îmi pare rău că trebuie să fiu tocmai eu cel care-ți spune asta, dar aceea nu o găină.

– Sigur că nu e o găină! Doar nu îl puteam lăsa pe Robert the Bruce să se perinde liber, cum a făcut în trăsură. Nu l-am mai găsi niciodată dacă s-ar hotărî să se năpustească în pădure după vreun jder sau după vreo potârniche.

Simon murmură ceva ce îi atrase o privire plină de reproș din partea Catrionei. Se îndreptă apoi de spate.

– Presupun că acum nu trebuie să mai știu decât un singur lucru...

– Da?

– Când plecăm?

După trei zile lungi și istovitoare petrecute pe drum, Simon începuse deja să-și dorească *să fi fost* genul acela de nemernic care să stranguleze o femeie cu lavaliera sa, să-i lase trupul neînsuflețit să putrezească în pădure și apoi să-și continue drumul, nestingherit, cu toți banii ei. Privirile pe care i le arunca Catrionei erau tot mai furioase cu fiecare rostogolire zdruncinătoare și chinuită a roților căruței pe drumurile pietruite.

Și, parcă pentru a spori calvarul prin care trecea, părea că fiecare smucitură și legănare a căruței îi făcea câte o parte a corpului să se lipească chinuitor de una de a ei. Genunchii și coapsele li se loveau la fiecare ridicătură din drum, și de fiecare dată când pocnea din hățuri cotul i se freca de umflăturile moi și apetisante ale sânilor ei.

Și, ca un fel de ironie la adresa dispoziției sale, Catriona devenea din ce în ce mai veselă cu fiecare kilometru parcurs. Majoritatea femeilor pe care le cunoștea el ar fi cedat de mult în fața condițiilor acelora primitive de călătorie și ar fi izbucnit într-o criză de plâns sau într-un atac de apoplexie. Dar nu și Catriona. Nu. Ea pălăvrăgea veselă și în amănunt despre fiecare pasăre cântătoare pestriță sau cu creastă, despre fiecare veveriță roșcată și despre fiecare petic de măcriș înflorit timpuriu pe care îl întâlneau în drumul lor. Era atât de încântată de tot ce vedea, încât orice om ar fi crezut că Dumnezeu le crease pe toate pentru pura ei bucurie. Și, pe măsură ce pășunile line din zona de șes dispăreau, făcând loc vârfurilor abrupte și mlaștinilor clocite ale Ținuturilor Înalte, cadența aceea ritmică și vioaie a accentului scoțian pe care și-l amintea atât de bine începea să se strecoare înapoi în vorbirea ei.

– Mă simt de parcă pot să respir din nou pentru prima dată în zece ani, zise ea, în timp ce căruța își croia anevoie drum pe o potecă îngustă și șerpuită, care ar fi fost mai potrivită pentru oi decât pentru oameni. Cred că nici măcar nu mi-am dat seama până acum câtă cenușă am strâns în plămâni. Închise apoi ochii și inspiră adânc aerul rece și proaspăt de munte, și pe chipul ei se întipări o expresie de încântare care-l făcea pe Simon să-și dorească din tot sufletul ca el să fi fost cauza ei. Nu te face să te simți aproape amețit de încântare?

– Nu. Dar cred că o să mă ajute asta, răspunse el scurt și tăios, scoțând o sticlă nouă de whisky de sub băncuța de lemn și desfăcând dopul cu dinții.

Hanul dărăpănat la care stătuseră în noaptea precedentă le oferise prea puțin confort, dar cazanul pe care-l găsiseră fierbând în spatele clădirii aproape compensase pentru tot. Dacă scoțienii știau cum să facă un lucru... ei bine, acela era whisky-ul. Simon o convinsese pe o Catriona foarte reticentă să cumpere trei sticle din licoarea aceea, sperând că avea să facă atât drumul, cât și compania ei mai ușor de tolerat.

Căruța se zdruncină din nou când trecu peste o groapă deosebit de adâncă, și Simon mârâi nemulțumit.

– Și nu pot să-mi dau seama ce mă doare mai tare... capul sau fundul.

Catriona aruncă imediat o privire dezaprobatoare spre sticlă.

– Poate te-ar durea mai puțin capul dacă nu ai mai bea așa de mult.

– Poate nu m-ar mai durea atât și dacă ai vorbi tu mai puțin. Se uită apoi la ea sfidător, ridică sticla la gură și luă o înghițitură mare de whisky.

Ea își trase atunci pledul în jurul umerilor și se întoarse cu fața înainte, ca să se uite la drum. Din păcate, chiar și profilul ei dezvăluia o bosumflare mică și ispititoare a buzelor. Dar menirea lui Simon nu era să se bucure în liniște și pace de bosumflarea ei. Când căruța trecu de o curbă, ieșind pe un platou stâncos de pe care se vedea valea de jos, un țipăt ascuțit se rupse de pe buzele ei.

Simon smuci imediat hățurile, temându-se că erau pe punctul de a fi atacați de o hoardă de tâlhari scoțieni. Doar că, înainte ca vehiculul să se oprească de tot, Catriona sărise deja jos și alerga spre marginea râpei.

Silueta ei suplă era frumos înrămată de niște creste muntoase înzăpezite din depărtare. Vântul le biciuia piscurile maiestoase, aruncând valuri proaspete de zăpadă moale peste valea tăcută. Din vest se revărsau raze aurii de lumină solară, care făceau bucățile de gheață să strălucească precum niște fulgi de aur ce valsau domol pe aripile vântului, învârtindu-se precum niște amanți pe acordurile unei simfonii, prea slabe ca să fie auzită de urechile umane.

Era o privește spectaculoasă, chiar și pentru ochii blazați ai lui Simon. Dar nu mai hipnotizantă decât imaginea Catrionei care stătea pe marginea râpei, cu chipul ridicat spre cer, pentru a saluta căderea fulgilor de nea, și cu o expresie de încântare desăvârșită întipărită pe față. Degetele pofticioase ale vântului nu avură nevoie de mult timp pentru a-i slăbi cocul. Fiecare adiere îi smulgea acele din păr și făcea ca șuvițe ondulate și strălucitoare să-i danseze languros în jurul feței și al umerilor. Dar până și vântul puternic părea neputincios în fața ținutei regale a trupului ei și a felului mândru în care își ținea umerii. Era ca și când prințesa lui celtică mică și răvășită din hambarul acela de cu ani în urmă își găsise în cele din urmă un regat vrednic de ea.

Catriona își strânse în jurul umerilor pledul acela mâncat de molii, de parcă ar fi fost o capă confecționată din blană de hermină, după care se întoarse spre el cu un zâmbet înduioșător de strălucitor.

– Oh, Simon! Nu este cea mai glorioasă priveliște pe care ai văzut-o vreodată?

– Nu, șopti el, prea încet ca ea să-l audă.

Dar lipsa lui de entuziasm nu o descurajă câtuși de puțin. Izbucni într-un hohot de râs fericit și se întoarse din nou spre râpă și întinse brațele larg, de parcă ar fi încercat să îmbrățișeze întreaga lume și pe toți oamenii din ea.

Mai puțin pe el.

Și, în ciuda aerului rece și proaspăt de munte care îi inunda plămânii, Simon simți dintr-odată că nu mai putea să respire. Și se temea că nu altitudinea la care se aflau era lucrul care îl făcea să se simtă amețit, ci o schimbare profundă a echilibrului fragil dintre pământ, cer și inima lui.

– Dacă ai terminat cu admirarea privelиștii, eu, personal, m-am cam săturat să stau aici să înghețe, îi strigă el, părând mai ursuz decât intenționase.

Catriona mai aruncă o ultimă privire spre cerul pictat de zăpadă și de soare, după care se întoarse spre trăsură, fără tragere de inimă. Se sui cu greu înapoi pe capră, aruncându-i o privire piezișă când nici măcar nu întinse mâna ca să o ajute să urce. În timp ce se așeza la loc lângă el – cu trupul ei suplu radiind o căldură încântătoare –, Simon rămase privind drept în față. După aceea apucă strâns gâtul sticlei, înspăimântat de gândul că se pomenea într-un final copleșit de o sete pe care nu i-o putea potoli nici cel mai bun whisky din lume.

Până la lăsarea serii ninsoarea aceea primăvăratică se înteți, dantelându-i părul Catrionei cu fulgi mici ce semănau cu pene albe și pufoase. Dispoziția inexplicabil de sumbră a lui Simon îi înghețа sufletul mai mult decât i-ar fi putut înfrigura vreodată trupul vântul năprasnic ce șuiera în jurul lor. Așa că își trase peste cap pledul uzat și se dădu cât mai departe cu putință de el. Dar, lipsită de căldura corpului său și de farmecul lui nonșalant, se pomeni în foarte scurt timp cuprinsă de un tremur incontrolabil.

Întunericul se adâncea tot mai mult, dar încă nu se vedea în zare vreun han, vreo căsuță sau măcar vreun hambar unde să se poată adăposti. Simon aruncă o ocheadă spre ea, după care înjură în șoaptă și pocni din hățuri pentru a zori caii și conduse căruța în afara drumului și într-un luminiș din pădure.

Fără a rupe tăcerea aceea apăsătoare care se instalase între ei, adună un braț de surcele și aprinse un foc pâlpâitor. În timp ce el lega caii de un copac din apropiere, ca să poată paște prin stratul subțire de zăpadă, Catriona fripse niște cartofi în coajă, până când căpătară o crustă aurie, și îl hrăni pe Robert the Bruce cu câteva fâșii subțiri de carne de vită uscată.

În vreme ce mâncau cartofii aceia aburinzi, Simon vorbi în cele din urmă:

– Vorbește-mi despre fratele acesta sfânt al tău.

În ființa ei se dădea o luptă aprigă între ușurarea faptului că el vorbea cu ea din nou și neliniștea cauzată de subiectul pe care îl alesese. Catriona râse agitată, pentru a masca tumultul de emoții care-i chinuia sufletul.

– Oh, crede-mă când îți spun, Connor nu e deloc un sfânt. Sau cel puțin nu era în copilărie. Era cu cinci ani mai mare ca mine și nu a ratat niciodată o ocazie de a mă trage de codițe, de a-mi folosi

păpușile pe post de țintă când exersa trasul cu arcul sau de a-mi pune un șoarece în pat.

– Așadar, l-ai adorat, ei?

– Din tot sufletul meu, recunoscu ea și zâmbi cu tristețe. Poate că mă tachina fără milă, dar, dacă oricine altcineva îndrăznea fie și doar să se uite la mine urât, se trezea imediat un nasul plin de sânge sau cu un ochi vânăt.

Simon întinse picioarele și se sprijini într-un cot. În ochii lui umbriți de pleoape grele era o expresie indescifrabilă.

– Probabil i-a fost foarte greu să-ți dea drumul.

– Cred că a considerat că nu avea de ales. După ce părinții noștri au fost... uciși de tunicile stacojii, am plâns necontenit și l-am implorat să nu mă gonească de lângă el. Dar el mi-a șters lacrimile și mi-a zis că trebuia să fiu curajoasă. Că cei din clanul Kincaid nu plâng niciodată atât timp cât încă pot lupta. A promis că avea să vină după mine, de îndată ce avea să fie sigur să mă întorc, și că avea să mă ia înapoi acasă.

Simon se încruntă.

– Și totuși, a trimis vorbă să te duci tu la el, în loc să vină să te ia, așa cum a promis?

Dintr-odată, Catriona se arăta extrem de preocupată scoțând ultima bucățică de cartof din coaja lui arsă.

– Și fratele *tău* cum era?

Simon ridică din umeri.

– Absolut insuportabil. Tatăl nostru abia suporta să se uite la mine, dar cred că Richard tot mă vedea ca pe un soi de rival pentru afecțiunea bătrânului. Nu a ratat nici o ocazie de a-mi aminti că el era moștenitorul de drept și că eu nu eram altceva decât un bastard. Richard avea doisprezece ani când m-a adoptat tata. Și, când am ajuns prima dată la moșia ducală, jocul lui favorit era să mă ducă într-un colț izolat al conacului și să mă lase acolo, știind că nu mă descurcam să mă întorc singur.

Catrionei i se strânse inima când și-l imagină pe Simon ca pe un băiețel firav și fără apărare, care rătăcea printr-un labirint năucitor de coridoare, în timp ce fratele său îl batjocorea.

– Probabil l-ai urât, zise ea încet.

– Aproape la fel de mult pe cât l-am idolatrizat. Simon își folosi apoi vârful cuțitului pentru a arunca în foc coaja cartofului. Dar presupun că până la urmă eu am ieșit câștigător din toată treaba asta,

de vreme ce el e mort și eu sunt sigurul fiu al tatălui nostru. Scoase apoi sticla de whisky pe jumătate goală de sub sacul său de dormit și o ridică într-un toast: În cinstea fraților absenți de pretutindeni!

– În cinstea fraților absenți, repetă Catriona. Oriunde s-ar afla, adăugă apoi mai mult pentru sine, coborând privirea în pământ.

Simon întinse un picior și înclină capul pe spate pentru a studia cerul.

Ninsoarea se oprise și vălul de nori se împrăștiase, dezvăluind o puzderie de stele pe cerul nopții. Marginile lor strălucitoare păreau suficient de ascuțite pentru a înjunghia pe cineva până la sânge.

Terminase deja prima sticlă de whisky și o începuse pe a doua, dar amorțeala familiară provocată de aburii alcoolului nu reușea să-i domolească deloc durerea proaspătă din inimă. Trupul lui era beat, dar mintea îi era dureros de trează.

Își mută privirea spre Catriona. Se retrăsese în cuibul ei de pături pe partea cealaltă a focului și adormise aproape imediat. Poate că nu era prea târziu să se convingă pe sine că ceea ce simțea pentru ea nu era altceva decât poftă trupească... o farsă crudă pe care inima lui o juca corpului său pentru a protesta fiindcă i se negase ceea ce își dorea cu disperare.

Clătină apoi din cap. Ar fi trebuit să știe că nu trebuia să-și ia o soție. Chiar și una falsă. Cu siguranță i-ar fi fost mult mai bine să-și risipească farmecele pe soțiile altor bărbați.

Catriona se rostogoli atunci pe o parte și aruncă un braț peste geamantanul său de brocart pe care-l proteja mai ceva ca pe propria virtute – sau ca pe propria inimă.

Simon lăsă deoparte sticla de whisky, după care se ridică la fel de tăcut ca un asasin și se furișă în jurul focului, pentru a se duce lângă ea. În ciuda flăcărilor dogoritoare, nasul ei mic și delicat era încă rozaliu de la frig. Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-și dea jos toate hainele, să se strecoare sub pături și să o încălzească cu căldura propriului corp. Tânjea să o vadă îmbujorată de pasiune, de plăcere, de dorință. Aproape că putea simți dulceața și veșnicia dansului lor de sub pături, alipirea trupurilor lor și apropierea inimilor...

Își trecu mâna tremurândă peste maxilar, simțindu-se aproape febril, în ciuda vântului rece.

Îngenunche apoi lângă ea și îi trase ușor geamantanul de sub mână. Șovăi o clipă, după care își scoase haina și o acoperi cu ea, adăugând un strat în plus de căldură cuibului ei.

Catriona inspiră parfumul acela masculin îmbătător de caramel topit și de mare, după care oftă de plăcere. Deschise ochii și-l găsi pe Simon stând ghemuit de partea cealaltă a focului și îmbrăcat doar în cămașă. Părul lui strălucea precum aurul în lumina flăcărilor.

Se uită în jos și descoperi că haina lui de lână era strânsă în jurul trupului ei.

Un zâmbet somnoros apăru imediat pe buzele ei. Deși știa foarte bine că ar fi negat asta până la ultima sa suflare îmbibată de whisky, undeva bine ascunsă în trupul acela atletic și musculos de crai bătea inima nobilă a unui domn desăvârșit. Clipi amețită, mutându-și privirea înapoi spre el.

Un domn care stătea ghemuit deasupra geamantanului ei deschis. Un domn care scotocea prin conținutul său cu eficiența nemiloasă a unui hoț de buzunare din Covent Garden. Un domn care ridica lasciv dintr-o sprânceană, în timp ce studia în lumina focului cea mai intimă dintre toate piesele ei de lenjerie intimă. Un domn care arunca deoparte neglijent lenjeria aceea ca să poată ridica în mâinile sale șirete și lacome de hoț de rând cea mai importantă și intimă posesiune a ei.

Capitolul 12

Catriona sări din cuibul ei de pături de parcă o scânteie rătăcitoare din flăcări își găsise loc pe materialul moale, aprinzându-l.

– Nu! strigă ea, spulberând liniștea domoală care se așternuse asupra pădurii.

Simon încremeni, cu mâna pe capacul cutiuței delicate din lemn de trandafir. Așeză prudent fundul cutiei în cealaltă palmă a sa și se ridică încet, privind-o precaut.

– Nu, repetă ea, dar de data asta mai încet. Te rog.

El o studie o clipă printre pleoape întredeschise, care-i dădeau clar de înțeles că cina lui fusese compusă mai mult din băutură decât din mâncare.

– Mai exact ce ascunzi de mine, pisicuța mea mică și isteață? Un colier cu safire, care valorează mai mult decât zestrea ta? Scrisori de dragoste de la un admirator? Cel care te așteaptă la capătul acestei călătorii este într-adevăr fratele tău? Sau altcineva? Un iubit, poate?

Catriona făcu un pas spre el și apoi încă unul, apropiindu-se cu aceeași precauție pe care ar fi folosit-o pentru a încolți un animal sălbatic în bârlogul lui.

– Dă-mi-o, te rog. E a mea.

Și apoi se aruncă brusc să i-o smulgă din mână, însă el o ridică destul de ușor, îndepărtând-o de ea.

– Nu în clipa asta. Pentru că în momentul acesta este, de fapt, a mea.

Înțelegând că nu avea nici o șansă să se lupte cu el pentru a-și recupera cutiuța prețioasă – avantaj oferit de faptul că era mult mai înalt și mai puternic decât ea –, Catriona își încrucișă brațele la piept și îl săgetă cu privirea.

– Nu ai nici un drept.

– Ei bine, aici te înșeli, draga mea, zise el, după care îi aruncă un rânjet strâmb, pe care probabil ea l-ar fi considerat absolut fermecător dacă prețioasa ei cutie nu s-ar fi aflat în mâinile lui mari și neîndemânatice. Se face că am tot dreptul. Sau ai uitat cumva că suntem căsătoriți acum? Tot ce este al tău *este* al meu.

Privi cu o spaimă neputincioasă cum Simon începu să deschidă capacul cutiei centimetru după centimetru, urmărindu-i fiecare reacție pe sub genele acelea decadent de lungi.

Înțelese mult prea târziu că doar o necăjea. Așa că, până când el trânti la loc capacul și îi oferi înapoi cutiuța, ea mai făcu o ultimă încercare disperată de a se arunca după ea. Doar că podul palmei ei atinse marginea cutiei, înclinând-o într-o parte și făcând-o să se izbească de pământ. Capacul se deschise în contact cu solul și tot conținutul ei prețios se revărsă pe jos – nu bijuterii, teancuri de bancnote ori scrisori de dragoste. Ci bucăți fragile decupate din ziare, decolorate și îngălbenite de trecerea anilor.

Înainte ca ea să aibă timp să reacționeze în vreun fel, Simon se aplecă și o ridică pe cea mai apropiată. O despături, fără să fie prea

grijuliu cu îndoiturile atente pe care ea le crease când pusese la păstrare bucata de ziar.

În timp ce el studia bucata aceea decolorată de ziar, Catriona plecă privirea în pământ rușinată, știind deja ce avea să descopere el acolo. Era o schiță făcută de un artist cu o mână sigură și talentată. Portretul unui tânăr care stătea cocoțat pe prova unei corăbii uriașe. Ținea capul ușor ridicat, pentru a saluta mulțimea de spectatori care se adunase la docuri ca să-i ureze bun venit acasă eroului lor triumfător. Un zâmbet blând se juca pe buzele lui, și nu exista nici cea mai mică urmă de batjocură sau de cinism în ochii săi deschiși la culoare.

Simon studie cu mare atenție schița aceea și articolul alăturat, timp de câteva secunde, după care se întinse după alte bucăți de ziar împrăștiate. Le cercetă pe rând, pe fiecare în parte. Ochii lui deveneau și mai indescifrabili ca mai devreme și maxilarul său se încorda tot mai mult.

Acelea nu erau paginile sordide ale gazetelor de scandal care descriau aruncarea lui spre depravare.

Erau articole respectabile din ziarele *Times* și *Morning Post*, a căror scriitură exuberantă îi lăuda acțiunile eroice din Bătălia de la Trafalgar. Catriona le-ar fi putut recita pe dinafară pe majoritatea dintre ele.

Simon se îndreptă apoi, lăsând ultima pagină de ziar să-i alunece din mână. Aproape că putea simți greutatea privirii lui acuzatoare.

– M-ai mințit, nu-i așa? zise el încet. Cuvintele lui nu conțineau aproape nici o urmă de întrebare. Mi-ai spus că m-ai căutat pentru că sunt un ticălos, un mercenar care „nu ar putea rezista atracției unui profit câștigat cu minim de efort".

Ea ridică sfidătoare bărbia, obligându-se să-i întâlnească privirea.

– Păi, și ce-i cu asta? Doar e adevărat, nu-i așa? contracară ea.

– Da, e adevărat. Dar nu de asta ai venit în celula mea în ziua aceea. Ai venit acolo căutându-l pe bărbatul acesta. Arătă apoi acuzator cu degetul spre schița propriului său chip frumos, care în clipa aceea zăcea abandonată pe pământul rece. Pe... pe... impostorul acesta!

– Nu a fost un impostor! strigă atunci Catriona. Ai fost tu!

Simon clătină din cap.

– Oh, nu. Nu am fost eu. Omul acesta nici măcar nu există.

– Dar a existat. Cândva. Catriona simțea că atât mâinile, cât și vocea începeau să îi tremure de înflăcărare. A fost omul care și-a

riscat viața și siguranța personală pentru a-și apăra țara împotriva francezilor. S-a îmbarcat pe fregata *Belleisle*, știind că era posibil să nu se mai întoarcă viu pe țărmurile Angliei. Și, când și-a dat seama că ofițerul său comandant se afla în pericol de moarte de la glonțul muschetei unui lunetist, s-a aruncat în fața lui fără să-i pese de propria persoană. Pentru că era dispus să se sacrifice pe sine pentru a salva viața unui camarad de...

– *M-am împiedicat!*

Strigătul lui Simon spintecă luminișul din pădure la fel de eficient ca o împușcătură. Iar când ecoul cuvintelor lui se stinse în cele din urmă, nu se mai auzea altceva decât sunetul surcelelor care trosneau în foc.

– Poftim? șopti Catriona, uluită.

– M-am împiedicat, repetă Simon, și buza lui de sus se curbă, luând forma unui rânjet disprețuitor. Nu încercam să mă sacrific onorabil pentru a salva viața căpitanului meu. Încercam să fug dracului de-acolo, înainte ca un tun să-mi spulbere capul ăsta idiot. Faptul că m-am aruncat ca să mă ascund exact în clipa în care un lunetist a tras în căpitanul meu de la bordul unei fregate franceze n-a fost altceva decât un mare ghinion – sau poate o glumă crudă a sorții. Își frecă apoi cicatricea care-i spinteca sprânceana, de parcă încă l-ar mai fi durut. Dacă nu m-aș fi împiedicat de un capăt de parâmă și nu m-aș fi împleticit în fața glonțului muschetei, el ar fi fost mort acum, și eu n-aș fi fost niciodată ridicat în slăvi ca erou.

– Te-ai împiedicat? repetă Catriona, prostește.

– Da, exact. Mi-am recăpătat cunoștința abia la o săptămână după bătălie, și, până când m-am trezit, vestea despre așa-zisul meu *sacrificiu* se răspândise deja prin toată flota britanică. Când m-am trezit, căpitanul stătea la picioarele patului meu, rânjind cu gura până la urechi. A zis că, dacă n-aș fi fost eu, ar fi avut aceeași soartă pe care a avut-o Nelson de pe fregata *Victory*. El a fost cel care m-a informat că însuși regele aștepta să mă ridice la rang de cavaler pentru curaj, de îndată ce puneam piciorul pe pământ englezesc.

– Am fost acolo..., șopti Catriona mai mult pentru sine decât pentru urechile lui. Am fost acolo în ziua aceea, la docuri. L-am implorat pe unchiul Ross să facă o ieșire cu toată familia, ca să putem privi fregata *Belleisle* sosind în port. Georgina a moțăit tot timpul și Alice nu a făcut altceva decât să se plângă, pentru că ura să stea înghesuită

în trăsură cu noi toți. M-a acuzat că i-am murdărit tivul jupei cu picioarele mele mari și împiedicate. Dar nu mi-a păsat...

Simon se uita la ea, de parcă mărturisirea aceea îl durea mai mult decât confesiunea lui rușinoasă.

Și apoi umbra unui zâmbet îi curbă buzele și continuă:

– N-o să uit niciodată cât de chipeș erai când ai coborât... ca un tânăr prinț care tocmai își salvase regatul de niște invadatori ticăloși. Mulțimea îți striga numele și toate fetele aruncau trandafiri în calea ta. Unchiul Ross a încercat să mă oprească, dar am fugit din trăsură și am prins un trandafir de pe faleză. Când ai trecut pe lângă mine, ți l-am întins, și tu l-ai luat. Și mi-ai zâmbit, dar am știut încă de atunci că nu te-ai uitat de fapt la mine. Nu cu adevărat. Eram doar o altă față din mulțime...

– Altă nătăroaică, vrei să spui, zise el cu asprime. Au fost o sută de eroi în bătălia aia, majoritatea eroi adevărați. De ce dracului a trebuit să mă alegi tocmai pe mine?

– Nu știu! Arătai atât de chipeș și de nobil în ziua aceea în hambar... mai ales când mi-ai luat apărarea în fața lui Alice... Cred că m-am convins singură că, dacă aș fi avut de partea mea un campion ca tine și cu cinci ani în urmă, atunci poate că...

Dar se opri, neputându-și mărturisi cea mai secretă dintre credințe.

– Poate că ce? izbucni el, fără pic de milă. Părinții tăi n-ar fi mai fost măcelăriți? Fratele tău nu ar mai fi fost nevoit să te trimită de acasă? Chiar crezi că m-aș fi luptat cu tunicile stacojii pentru tine? Că aș fi venit în galop călare pe calul meu alb și că te-aș fi luat de acolo și te-aș fi dus într-un loc unde nimeni nu ar fi mai putut să-ți facă rău, sau să te desconsidere, sau să-ți frângă inima? Își sprijini apoi umărul de trunchiul unui copac. Arăta mai frumos și mai nemilos decât îl văzuse ea vreodată. Nu înțelegi, scumpo? Nu sunt vreun erou nobil din vreun basm scoțian ridicol și nici n-am fost vreodată. Nu sunt vreun Robert the Bruce sau vreun Bonnie Prince Charlie. Sunt doar un laș de cea mai joasă speță, și acum, că știi asta, poți să încetezi să mai dormi sub pernă cu cutia aia idioată plină cu articole din ziare, când de fapt nu ai nevoie decât de un bărbat.

Neputând îndura strălucirea cinică din ochii lui, Catriona se prăbuși în genunchi și se apucă să adune febril bucățile de ziar împrăștiate pe jos. Mâinile ei manevrau hârtiile fragile cu foarte multă atenție și blândețe.

Simon parcurse distanța dintre ei din doi pași mari, după care o apucă de umeri și o smuci în picioare. Nu mai exista nici o urmă de batjocură în ochii lui. Ci doar o înflăcărare mistuitoare.

– La naiba cu tot, Catriona! Nu contează ce spun articolele alea ridicole! Nu sunt un erou! Se răsuci apoi, luând-o cu el, și o conduse spre copac, lipindu-i spatele de trunchiul său gros și imobilizând-o cu mărimea impozantă a trupului său. Mirosul de pericol i se revărsa prin toți porii, mai pregnant decât cel de pe whisky impregnat în respirația sa.

– Ce ai de gând să faci, Simon? șopti ea, întâlnindu-i privirea provocatoare cu sfidare. O să îți siluiești propria soție, doar ca să demonstrezi că ești un nemernic?

Catriona avu la dispoziție doar o clipită, o fracțiune dintr-o bătaie de inimă ca să privească în adâncimile ochilor lui, înainte ca gura lui să se pogoare peste a ei. Simon Wescott pe care-l știa ea... amantul legendar, seducătorul cu limbă de aur al tuturor femeilor... dispăruse complet, lăsând în urmă doar un barbar, mai degrabă potrivit sălbăticiei decât saloanelor londoneze.

Dacă spera să o sperie cu sărutul acela și să o facă să fugă, era condamnat să trăiască o mare dezamăgire.

Pentru că nici ea nu mai era copila visătoare care ascunsese articolele acelea în cutiuța de lemn de trandafir. Și, în loc să-l împingă și să-l îndepărteze cu un țipăt feciorelnic, ea își încolăci degetele prin șuvițele mătăsoase de la baza cefei lui și primi cu brațele deschise invazia flămândă a limbii lui și mai adânc în gura ei. Contracară acel asalt cumplit al simțurilor cu tandrețe, oferindu-i gura ei, inima ei și punându-i pe tavă chiar sufletul ei, ca să-l ia și să-l folosească după bunul-plac.

El răspunse invitației ei cu un mârâit sugrumat. O sărută iar și iar, înfruptându-se din pocalul gurii ei, de parcă ar fi fost Parsifal[1] și ea Sfântul Graal din care sorbea.

Fără a se opri nici o clipă din a o săruta, Simon își strecură o mână sub șoldurile ei, ridicând-o și depărtându-i coapsele, până când se putu cuibări între picioarele ei desfăcute. După aceea își alipi fierbințeala rigidă dintre picioare de miezul sensibil al feminității ei.

[1] În mitologia celtă, erou legendar al epocii regelui Arthur. Faptele sale de vitejie sunt legate de găsirea Sfântului Graal. (n.tr.)

Catriona gemu sub atingerea gurii lui. Presiunea aceea provocatoare – atât de străină și totuși atât de ispititoare – o avertiza fără nici o urmă de îndoială că își dorea mai mult de la ea decât doar un sărut. Mult mai mult, de fapt. Știuse întotdeauna că era mai puternic decât ea. Numai că nu înțelesese niciodată că era suficient de puternic pentru a-i susține greutatea cu un singur braț, în timp ce cu cealaltă mână îi ridica fusta, ca să-și strecoare degetele dedesubt. Fierbințeala usturătoare a palmei lui alunecă în sus pe satinul rece al coapsei sale, dar nu zăbovi deloc. Pentru că în noaptea aceea nu căuta să-i producă ei plăcere, ci să o revendice pentru sine. Și nu se mai aflau în dormitorul îngust din conacul unchiului ei și nici măcar în patul mic de la Gretna Green. Nu venise ca să ofere plăcere, ci pentru a lua.

Când degetele lui ajunseră la destinație, se simțea deja umflată de pasiune, deschisă și udă de dorință. Tentația era pur și simplu prea mare pentru a-i putea rezista. Fără nici o urmă din eleganța și finețea care îi câștigaseră reputația pe care o avea, Simon își afundă două degete în interiorul ei. Iar când o auzi icnind cu sufletul la gură și-i simți carnea mătăsoasă pulsând în jurul degetelor lui, fu la fel de șocat ca ea.

Înjură în șoaptă scurt, după care o eliberă atât de brusc, încât Catriona fu nevoită să se agațe de trunchiul copacului din spatele ei ca să nu se prăbușească precum un sac dărâmat.

Se îndepărtă apoi cu pași grăbiți, de parcă ea ar fi fost cea care încercase să-l atragă într-o capcană, folosindu-se de o momeală acoperită în miere. Respira cu dificultate.

– Ce trebuie să fac, Catriona? Cât de departe trebuie să merg ca să-ți demonstrez că nu mă poți transforma într-un om mai bun doar fiindcă mă consideri tu așa?

Se aplecă apoi și luă o mână de decupaje de ziar, pe care le aruncă în foc, plin de ură, chiar sub ochii ei.

– Nu! strigă Catriona și se grăbi spre el, eliberând un țipăt îndurerat.

Dar era prea târziu. Articolele și schițele, pe care le păstrase și le păzise cu atâta grijă timp de ani buni, prinseseră scânteie și începuseră să ardă pe la colțuri.

Catriona rămase mult timp acolo încremenită, uitându-se în flăcări. Privind cum toate visele copilăriei ei se mistuiau sub atingerea

limbii de foc. Iar când ridică în cele din urmă capul și îi întâlni privirea, avea ochii năpădiți de valuri de lacrimi amare.

–Ai dreptate, Simon. Ești un laș de cea mai joasă speță. Și nu pot să-mi dau seama de cine îți e mai frică: de tine... sau de mine...

Își înăbuși un suspin sugrumat, după care se răsuci pe călcâie și fugi în pădure.

Simon stătea acolo cu mâinile încleștate în pumni, ascultând cum se stingeau încet zgomotele goanei nebune a Catrionei prin pădure. Știa că ar fi trebuit să se ducă după ea. Asta ar fi făcut orice bărbat bun și onorabil.

Dar se prăbuși jos lângă foc și ridică la buze sticla de whisky pe jumătate goală.

Cu puțin noroc, dacă bea suficient din whisky-ul acela, poate nu avea să-și mai aducă aminte nimic din evenimentele din noaptea aceea. Poate avea să poată uita privirea îndurerată din ochii Catrionei și lacrimile fierbinți care i se revărsaseră pe obraji când îl privise distrugându-i comorile sentimentale.

Dar nu credea că vreo cantitate de alcool ar putea înăbuși ecoul icnetului primordial pe care-l eliberase în gura lui când se cutremurase din toate încheieturile sub atingerea mâinii sale. Sau acel moment orbitor și amețitor de nebunie divină, când nu meritase altceva decât condamnarea și disprețul ei.

Întinse apoi mâna în flăcări și scoase o bucată de ziar carbonizată. Simți cum focul îi arse buricele degetelor, dar nu-i păsa. În mâna lui se afla o altă schiță a tânărului și chipeșului ofițer, care acostase cu ani în urmă în docurile din Londra. Un bandaj îi acoperea fruntea, precum cununa de lauri a unui războinic cuceritor.

În ziua aceea, Catriona nu fusese singura femeie care-l așteptase la docuri ca să-i ureze bun venit acasă. Nu spusese niciodată nimănui nimic despre fantoma din trecutul său pe care o zărise acolo. Și poate că ar fi recunoscut-o și el atunci pe Catriona dacă nu ar fi fost deja amorțit din cauza șocului îngrozitor care-i împietrise buzele într-un zâmbet amabil și orb, pe care-l resimțise mai degrabă ca pe un rictus al morții.

Oricât de mult sau cât de în detaliu și-ar fi studiat propriul chip din ilustrație, omul care se uita înapoi la el nu era altceva decât un străin pentru el. În cele din urmă, Simon mototoli bucățica de ziar

și o aruncă înapoi în foc. După aceea mai luă o înghițitură mare de whisky și privi cum portretul lui se transforma în cenușă.

Nu fusese complet sincer cu Catriona. Și el își dorise să creadă minciunile acelea pe care le tipăriseră ziarele despre el – de fapt, își dorise asta aproape la fel de mult ca ea. Își dorise să creadă că putea fi un om de onoare. Genul acela de ofițer care și-ar fi dat viața cu bucurie pentru a-și proteja comandantul. Genul de fiu care îl putea face mândru pe tatăl său. Genul de om care merita să-i fie aruncate în cale fire de trandafiri de către domnițe tinere și frumoase, care visau la prinți nobili și la eroi încununați de glorie.

Iar când se întorsese pentru prima dată în Londra, chiar se străduise din răsputeri să se convingă pe sine că propria memorie îl înșelase în legătură cu evenimentele din acea zi. Că poate undeva pe puntea încărcată de groază a acelei fregate, cu duhoarea înăbușitoare a prafului de pușcă arzându-i nările și cu bubuiturile tunurilor răsunându-i în urechi, luase o decizie fulgerătoare alegând între a-și salva propria viață și pe cea a căpitanului său. Dar, când încercase să se ridice la înălțimea reputației sale de proporții legendare, descoperise că singura persoană pe care nu o putea înșela era el însuși.

Nu era un erou. Era un bastard și un laș, care nu ar fi fost niciodată vrednic să primească nici măcar o petală de trandafir de la o femeie precum Catriona.

Se lăsă pe spate și se sprijini în cot, hotărât să bea până când nu mai putea vedea, nu mai putea gândi și nu-și mai putea aminti de ce anume se îneca în alcool.

Catriona nu putea fugi suficient de repede sau de departe pentru a scăpa de propria-i nebunie. Un plânset sugrumat i se bloca în gât. Nici măcar nu îi păsa unde anume se ducea, câtă vreme se îndepărta cât de mult posibil de *el*.

Își irosise cinci ani din viață iubind din tot sufletul fantoma unui bărbat care nici măcar nu existase vreodată cu adevărat. Se îndrăgostise de un băiat frumușel, îmbrăcat într-o uniformă imaculată, dar acum descoperise că prințul la care visase nu fusese altceva decât o iluzie și că uniforma aceea ar fi putut sta la fel de bine agățată și pe un manechin de croitorie. Se lăsase orbită de scânteile strălucitoare din ochii lui de smarald și de părul lucios care-i atârna în jurul umerilor. Și în clipa de față se pomenea din nou orbită, doar că acum de lacrimi amare.

Și se simțea absolut înspăimântată când își amintea cum își permisese nenumărate reverii și fantezii care implicau să-i oblojească fruntea rănită cu o cârpă umedă și rece și să-l hrănească cu lingura, în timp ce se recupera de pe urma rănilor și se îndrăgostea de ea nebunește. Și cum își irosise toate orele acelea chinuitoare sărutându-și mâna și prefăcându-se că erau buzele lui sau exersându-și caligrafia scriind iar și iar „Catriona Wescott" sau „doamna Simon Wescott" în paginile jurnalului ei...

L-ar fi putut ierta cu destul de mare ușurință pentru că nu-i salvase intenționat viața căpitanului său de glonțul acelei muschete. Dar nu credea că îl putea ierta vreodată pentru că încercase în mod voit să-i frângă inima. Pentru că negase adevărul pe care-l gustase pe buzele lui de fiecare dată când o sărutase.

Crengi răzlețe îi atacau dureros obrajii, în timp ce gonea prin pădure, și stratul subțire de zăpadă trosnea sub tălpile ghetelor ei. Se feri de ghearele întinse amenințător ale unui alun și se repezi să coboare panta abruptă și stâncoasă a unui deal, acoperit din loc în loc cu mușchi verde și cu licheni. Și probabil ar fi alergat așa până pe piscul cel mai înalt dacă nu ar fi trebuit să se oprească pentru a-și trage sufletul.

Se agăță de trunchiul neted al unui plop, ca să se stabilizeze, și inspiră de câteva ori adânc și anevoios, pentru a-și umple plămânii flămânzi cu aerul rece de munte. Undeva în depărtare putea auzi susurul ritmic al unor ape repezi, care traversau albia stâncoasă a unui pârâu. După numai câteva secunde de inactivitate, începu să tremure din toate încheieturile de frig și de epuizare. Și în clipa aceea îi era mult prea ușor să-și dorească să fi avut haina lui Simon înfășurată în jurul umerilor. Și chiar și mai ușor să-și dorească brațele lui calde și puternice strânse în jurul trupului ei înfrigurat.

Apoi o luă la goană din nou și urcă împleticindu-se panta unui deal abrupt. Înfipse unghiile în rădăcinile expuse, ieșite din solul stâncos, ca să se ajute să înainteze.

Urcă în grabă până în vârful dealului, dar apoi se pomeni clătinându-se pe marginea unei prăpăstii. Flutură brațele prin aer cu sălbăticie, încercând să se prindă de crengile copacilor, care erau însă un pic prea departe. Și apoi un țipăt ascuțit i se desprinse de pe buze, când inerția goanei sale nebune o împinse dincolo de marginea prăpastiei, făcând-o să se prăbușească drept în apele de gheață ale pârâului de dedesubt.

Răceala apei își înfipse ghearele ascuțite precum niște cuțite în carnea ei, cu o putere sălbatică. Și, preț de câteva clipe absolut înspăimântătoare, nu mai putu nici să țipe, nici să respire, nici să gândească.

Probabil pe timpul verii apele râului se micșorau într-un șuvoi domol. Dar în clipa aceea malurile sale erau îngreunate de zăpezile în curs de topire, care se prăvăleau de pe crestele munților. Și, până când reuși să iasă la suprafață, Catriona deja tușea și se înneca și se chinuia să respire. Și descoperea că alunecase deja destul de mult în josul apei.

Clătinându-se și înaintând în derivă precum o plută rătăcită în marea învolburată, Catriona își dădu disperată capul pe spate și strigă:

– Simon!

Poate că el nu-și dorea să fie eroul ei, dar în clipa aceea nu-l avea decât pe el. Și, în fond, nu o strânsese în brațe, când se simțise singură? Nu o acoperise cu haina lui când îi fusese frig? Nu-i înfruntase pentru ea pe unchiul ei, pe Eddingham și pe Alice?

Dădu să țipe din nou, dar nu reuși altceva decât să ia disperată o gură de aer, înainte ca greutatea fustelor ei s-o târască înapoi sub apă și direct în brațele nemiloase ale curentului.

Capitolul 13

„Simon! Ajută-mă, Simon! Te rog!"

Simon se ridică imediat în șezut, cu inima bubuindu-i în piept ca un tun și cu acel țipăt disperat răsunându-i în urechi. Înclină ușor capul ca să asculte mai atent, dar nu putea auzi nimic altceva decât chițăitul vesel al unei veverițe roșcate și propriul său gâfâit răgușit. Își trecu o mână tremurândă peste maxilar, bântuit de ecoul frânt al țipătului sfâșietor.

Probabil visa cu ochii deschiși.

Dar oh, Doamne, Dumnezeule! Cât de vii și de reale i se păruseră visele! Se făcea că bântuia prin labirintul năucitor al casei tatălui său... la început ca băiețel și apoi ca bărbat în toată firea. Întrezărea o frântură de rochie strălucitoare pe coridorul întunecos și auzea ecoul

obsesiv al râsului mamei sale. Dar, când încerca să se ducă după ea, picioarele îi deveneau tot mai scurte cu fiecare pas pe care-l făcea și la scurt timp se pomenea din nou singur și speriat.

Și, cândva înainte de răsăritul zorilor, reușise în cele din urmă să cotească pe după colțul unde dispăruse mama sa, doar pentru a se trezi față în față cu o fantomă a Catrionei, care întindea brațele spre el rugător, în timp ce din palmele ei se revărsau petale de trandafiri, precum niște șuvoaie de sânge.

Îndepărtă fiorul straniu care-i făcea tot corpul să se cutremure și se ridică încet. Membrele sale erau atât de rigide de la frig, încât se mira și el că nu-i scârțâiau din toate încheieturile. Focul se stinsese cândva pe parcursul nopții și simțea pe limbă un gust pregnant și nisipos de cenușă. Sticla goală de whisky zăcea pe pământ la câțiva metri mai departe, ca și când o aruncase acolo într-o criză de furie. Strălucirea fluidă a luminii solare îl izbi drept în față și își dădu atunci seama că bubuitul îngrozitor al inimii sale era întrecut numai de o durere de cap înfiorătoare, care-i făcea tâmplele să pulseze dureros.

Își îngropă fața în palme și gemu.

Un mieunat tânguios răsună imediat ca răspuns.

Simon ridică ușor capul și-l zări pe Robert the Bruce, captiv încă în lada pentru găini și așezat lângă un cuib gol de păturI. Un fior rece îi îngheță imediat șira spinării. Poate Catriona l-ar fi abandonat pe el fără să arunce măcar o privire în urmă, dar nu și-ar fi abandonat niciodată pisica aceea blestemată. Și, dacă ar fi avut mintea limpede cu o noapte înainte, nu ar fi lăsat-o niciodată să fugă singură în pădure.

Se răsuci imediat și cercetă desișul cu ochi încă destul de încețoșați.

– Catriona! strigă el. Unde ești, scumpo?

Vântul șușotea prin crengile unduitoare ale pinilor, dar secretele sale nu erau menite pentru urechile lui umane. Porni în direcția în care își amintea vag că dispăruse Catriona, dar un mieunat jalnic îl făcu să se oprească în loc.

Înjură aprig, dar totuși se întoarse din drum, știind că ea și-ar fi dorit să o facă. La scurt timp după aceea, Robert the Bruce era legat de un copac cu o lesă foarte lungă de piele, gândită special pentru a-i permite să aibă parte de un pic de libertate pe parcursul călătoriei. O lesă suficient de lungă încât să-i permită să se cațăre în cel mai

apropiat copac, dacă apărea cumva vreun animal de pradă care dorea să-l transforme în micul lui dejun. Motanul se uita la el acuzator, rontăind o bucată de carne de vită.

– Nu te uita așa la mine, îi porunci Simon, încruntându-se la el. În curând o s-o găsesc pe stăpâna ta și o să poată continua să te răsfețe ca pe un răzgâiat mic și gras ce ești.

Simon lăsă apoi motanul să-și savureze micul dejun și se avântă în pădure. Chiar dacă își simțea capul pe punctul de a exploda din clipă din clipă, tot se oprea la fiecare câțiva pași ca să-i strige numele Catrionei. Dar probabil ea îl ignora ca să-l pedepsească. Și nu era ca și când nu ar meritat asta din plin. Pentru un bărbat care se mândrise mereu că trata sexul frumos cu cea mai tandră considerație, cu siguranță se comportase ca un nemernic desăvârșit în noaptea trecută.

Parcă pentru a-și spăla păcatele de a fi flirtat cu iarna cu o zi înainte, vremea din dimineața aducea odată cu ea promisiunea ispititoare a primăverii. O briză caldă bătea dinspre vest, mângâind mugurii proaspăt apăruți pe crengi și ciufulindu-i părul lui Simon. Șovăi o clipă când ajunse în vârful unui deal abrupt și simți fiori pe șira spinării. Îl chinuia un presentiment straniu că era privit de niște ochi mult mai străvechi chiar și decât pădurea veșnic verde care se înălța precum o fortăreață în jurul său. Așa că se uită peste umăr. În ciuda acelei senzații bizare că era urmărit, nu se mai simțise niciodată atât de singur.

Deja începea să creadă că acel coșmar chinuitor îl urmase și în starea de veghe. Aproape că se aștepta că întrezărească o frântură de fustă înflorată în depărtare sau să audă ecoul obsesiv și chinuitor al râsului unei femei. Se temea din ce în ce mai mult că drumul pe care mergea îl purta tot mai departe de Catriona, în loc să-l ducă mai aproape de ea, așa că făcu brusc cale întoarsă și se îndreptă spre tabăra lor. Dar murmurul slab al apei care lipăia pe stânci îl ademenea aproape ca o vrajă păgână spre luminișul ocupat de un lac adânc și întunecat. Apele sale liniștite erau alimentate neîncetat de o cascadă care se învolbura peste un prag de stâncă aflat de partea cealaltă a lacului.

Simon se lăsă în genunchi și se aplecă ușor pe marginea prăpăstioasă, promițându-și că avea să zăbovească acolo doar cât să-și clătească gura și să își ude un pic capul, ca să-și limpezească mintea.

Își stropi fața cu câțiva pumni de apă, savurând usturimea înțepătoare a apei reci ca gheața. Bărbatul care se uita înapoi la el de pe suprafața lacului avea maxilarul întunecat de barbă, obrajii trași și disperați și ochii roșii, injectați. Și i se părea la fel de străin precum ofițerul tânăr și chipeș din decupajele din ziare ale Catrionei.

Își scufundă apoi tot capul sub apă, nimicind reflecția necunoscută și nemiloasă de la suprafața lacului, după care îl smuci afară și-și îndepărtă din ochi părul ud leoarcă. Și abia atunci observă stânca mare și plată care se ascundea în umbrele de pe cealaltă parte a lacului.

Și apoi șuvițele de păr roșcate-aurii care pluteau lenețe la suprafața apei.

Iar în clipa aceea i se opri inima în piept. Și, preț de un moment chinuitor, nu mai putea fi sigur că avea să-și reia vreodată bătăile.

Dar apoi văzu mâna mică și pală ghemuită pe marginea stâncii și constată că șuvițele acelea de păr cădeau ca o cascadă peste stâncă și în apă.

– Sfinte Sisoe! șopti el cu sufletul la gură.

Dar cuvintele lui păreau mai degrabă o rugăciune decât o înjurătură.

Fără să se gândească de două ori la hainele sale sau la confortul lui, Simon se aruncă în apă și înotă până la stâncă. Se cocoță pe ea și o găsi pe Catriona întinsă acolo pe spate, cu ochii închiși și încă palidă și nemișcată. Și, timp de o clipă înfiorătoare, se temu că avea să fie nevoie de mai mult decât un sărut din partea unui prinț fermecat ca s-o trezească la viață.

Dar corsajul ud leoarcă al rochiei sale stătea lipit de trunchiul ei, și îi putea vedea pieptul cum se ridica și se cobora în ritmul unei respirații slabe. Simon o ridică în brațe și se cutremură când se gândi ce s-ar fi putut întâmpla dacă ea nu ar fi găsit puterea să se târască din apa rece ca gheața pe stânca aceea. Avea pielea rece, udă și încrețită de la stat în apă, dar el putea simți căldura binecuvântată emanată de trupul ei.

Se uită în jos la chipul ei și simți cum îl traversă un fior chinuitor de dor... dor de îmbujorarea trandafirie care acapara de obicei obrajii ei.

– Catriona? Scumpo? Mă auzi?

– Sigur că te aud, șopti ea. Vocea ei era slabă, dar se auzea destul de clar. Nu sunt surdă, spre deosebire de *alți* oameni. Deschise apoi

ochii încet și se uită încruntată la el. Părea și mai nemulțumită decât Robert the Bruce. Te strig de ore întregi. Ce ți-a luat atât să vii să mă salvezi? Cumva te-ai *împiedicat?*

Simon izbucni atunci într-un hohot de râs răgușit, în timp ce o strânse în brațe și își îngropă fața în părul ei ud. Se simțea de-a dreptul umilit de bunătatea aceea a ei... pe care nu o merita deloc, de altfel.

– Exact, îngeraș. M-am împiedicat. Și nu cred că am mai căzut vreodată atât de tare, sau de adânc, sau de departe până acum.

Catriona se gândi confuză că probabil era moartă. Era singura explicație plauzibilă pentru ceea ce văzu când reuși în cele din urmă să-și revină din amorțeală și din epuizare și deschise ochii.

Oftă apoi, simțindu-se dintr-odată cuprinsă de un fior de dezamăgire. Se luptase din răsputeri ca să supraviețuiască acelei căderi în lac. Scuipase apa și bolborosise și se străduise din toate puterile să se prindă de crengile pe lângă care o purtase cursul rapid al apei și nu visase niciodată că mântuirea ei avea să vină sub forma unei căderi într-o cascadă. Iar când apele reci și line al lacului încercaseră să o ademenească în îmbrățișarea lor seducătoare, izbutise chiar și să se târască din apă și să se suie pe stânca aceea. Dar aparent toate eforturile ei fuseseră în zadar.

Pentru că, dacă nu era moartă, atunci cum se făcea că fantoma tuturor fanteziilor și a pasiunilor ei copilărești stătea în genunchi la câțiva metri distanță de ea, turnând conținutul unei sticle de whisky pe pământul stâncos?

Obrajii și maxilarul său păreau proaspăt bărbieriți, părul lui de culoarea pielii tăbăcite era strâns într-o coadă ordonată la spate, iar profilul său chipeș părea de o perfecțiune desăvârșită, care-i câștiga dreptul de a-și avea portretul tipărit pe o monedă romană.

Încă purta cizmele acelea Hessian strălucitoare și cămașa albă imaculată. Nu îi mai lipseau decât vestonul albastru de gală și pantalonii albi, specifici uniformei unui ofițer al Marinei Regale, și nu s-ar fi aflat decât la un rânjet diavolesc distanță de a o seduce pe verișoara ei și de a-i fura inima.

Lumina soarelui se reflecta sclipitoare de pe sticla pe care o ridica și o scutura, ca să scurgă și ultimele picături rămase înăuntru.

Catriona se încruntă, gemând, tot mai tulburată. Dacă nu era moartă, atunci fără îndoială delira din cauza febrei... pentru că știa

foarte bine că Simon Wescott nu ar fi irosit niciodată astfel un whisky scoțian fin. Ci și l-ar fi turnat pe gât!

Simon aruncă deoparte sticla goală, după care întoarse capul în direcția ei și-i întâlni privirea. Și atunci Catriona observă cicatricea alburie care-i traversa sprânceana stângă, oferind o notă masculină aspră și fermă aspectului său fizic de copilandru nevinovat.

Și apoi pierdu și mai mult simțul realității când Robert the Bruce își frecă ușor capul blănos de coapsa lui Simon, eliberând un tors adorator, care răsuna prin tot luminișul pădurii.

– Trădătorule, șopti ea, întorcând chipul de la ei și închizând ochii.

Iar când îi deschise din nou, descoperi să Simon stătea aplecat deasupra ei, cu părul său auriu-roșcat înconjurat de soare, ca și când ar fi fost o aură de înger.

– Dacă ești un înger, zise ea pe un ton tăios, atunci Dumnezeu are un simț al umorului foarte păcătos.

– O, nu sunt un înger, scumpo. Îngenunche apoi lângă ea și-și mută rânjetul diavolesc mai aproape. Sunt locotenentul Simon Wescott. La dispoziția ta, domnișoară.

Ea își lipi atunci podul palmei de frunte, străduindu-se din răsputeri să fie curajoasă, dar eșuând lamentabil.

– Știam eu! Sunt pe moarte, nu-i așa? Probabil delirez de la febră.

El îi trase cu blândețe mâna într-a lui, obligând-o să se uite la el.

– Ba dimpotrivă. Nu există nici urmă de febră, de îngheț sau de congestie a plămânilor tăi. Ai dormit bușteau toată dimineața, dar cred că ai toate șansele să supraviețuiești, zise el, după care scânteia năzdrăvană din ochii săi se transformă într-o strălucire sobră. Trebuie să mărturisesc că, atunci când te-am văzut prima dată zăcând pe stâncă, am crezut că...

– Că vei avea nevoie de un nou plan de a te îmbogăți. Și de o nouă soție, conchise ea, încet, însă acel ultim cuvânt trădător pe care-l rosti îi trimise un fior ridicol de plăcere pe șira spinării. O, dar ar fi fost și o parte bună în asta. Atunci, toată zestrea mea ar fi fost a ta. Catriona se încruntă apoi când Robert the Bruce își făcu loc între ei și se gudură pe lângă Simon, în timp ce ei îi aruncă o privire plină de dispreț. Precum și afecțiunea îndoielnică a motanului meu.

Simon împinse atunci delicat motanul, dar Robert refuză să se clintească și doar toarse și mai tare ca răspuns.

– Te asigur că nu am comis nici un act viclean ca să-i câștig afecțiunea acestui bandit. Dar s-a ținut după mine necontenit de când am prăjit un pește proaspăt pe care l-am prins la lac ca să ai ceva de mâncare când te trezești.

Catriona oftă atunci.

– Dacă ar fi fost *Roberta* the Bruce, jur că i-aș fi înțeles mai ușor capitularea.

Dădu apoi să se ridice în șezut, și Simon își strecură ușor brațul în jurul umerilor ei, ca să o ajute. Catriona nu-și dorea nimic mai mult decât să se piardă în îmbrățișarea lui, dar totuși se forță să se tragă mai departe, până când ea își susținu singură propria greutate. Și abia atunci observă că rochia și cămașa de corp pe care le purtase cu o noapte înainte stăteau atârnate pe creanga unui copac din apropiere. Se uită în jos, pe jumătate temându-se de ceea ce ar fi putut descoperi, dar era îmbrăcată într-una dintre cămășile imaculate – și aparent foarte confortabile – ale lui Simon.

În timp ce ea trăgea de poalele cămășii ca să-și acopere o porțiune alarmant de mare de coapsă pală, Simon ridică o mână ca să înăbușe din față o mustrare.

– Știu la ce te gândești și nu pot să spun că te învinovățesc, dar pot să te asigur că am fost un...

– Un domn desăvârșit, termină ea în locul lui. Exact de asta mă temeam. Se uită apoi la el gânditoare și îl întrebă: Ai spus că ești la dispoziția mea, nu-i așa, locotenente? Și mai exact ce fel servicii îmi oferi?

Simon dădu să spună ceva, dar se opri și zâmbi.

– Scuze. Un obicei vechi, zise el, după care își șterse de pe chip zâmbetul acela timid. M-ai angajat ca să am grijă de tine, dar mă tem că am fost extrem de delăsător cu îndatoririle mele.

Ea ridică din umeri și zise:

– Nu tu m-ai împins în lac.

– Nu, dar nici nu te-am scos din apă la timp. Dacă nu aș fi fost atât de beat, poate ți-aș fi auzit țipetele de ajutor mult mai devreme.

– Și ai fi venit să mă salvezi, precum eroul visurilor mele? întrebă ea, batjocorindu-se atât pe sine, cât și pe el.

El ridică atunci dintr-o sprânceană.

– Ei bine, cred că aș fi putut măcar să-ți arunc o frânghie de care să te ajuți pentru a ieși din apă, în timp ce terminam ultima picătură de whisky.

Catriona se uită apoi în colțul îndepărtat al luminișului, unde sticla goală zăcea pe pământ, strălucind în lumina soarelui.

– Păi, dacă nu mă înșel, chiar ai terminat ultima picătură de whisky. Se uită apoi încruntată la el, nedumerită. De ce l-ai vărsat? Era ceva în neregulă cu el? Era rău?

Simon își odihni atunci cotul pe genunchiul îndoit și privi în depărtare, ca și când s-ar fi uitat la ceva ce numai el putea vedea.

– Nu. Dar mă făcea... un om rău.

Observând pentru prima oară că îi tremurau mâinile, Catriona nu se putu abține să nu-i ia una dintre mâini între ale sale.

– Nu ai fost niciodată un om cu adevărat rău. Doar un pic obraznic uneori și alteori vicios.

Simon ridică atunci mâna și îi cuprinse obrazul. Degetele lui se mulară cu blândețe în jurul maxilarului ei, în timp ce degetul lui mare îi atinse ușor buzele, convingându-le să se depărteze din proprie inițiativă. Catriona se uită apoi în adâncimile infinite ale ochilor lui verzi, și un fior dulce și cald i se revărsă prin tot corpul ca o cascadă.

Se înșelase. Chiar suferea de febră. De o febră care se răspândea cu viteza luminii prin venele ei, mistuind și ultimele vestigii ale judecății sănătoase și lăsând în urmă doar o dorință neasemuită pentru bărbatul din fața ei.

Închise ochii strâns, anticipând deja mângâierea ispititoare a buzelor lui pe ale ei.

Iar asta o făcu să se simtă absolut ridicol când nu urmă nici o atingere de buze. Deschise ochii și îl văzu stând la câțiva metri distanță, cu mâinile proptite în șolduri și cu spatele la ea. Ceva din atitudinea lui o făcu să se ridice imediat.

– M-ai angajat ca să te conduc la fratele tău, zise el. Nu ca să te seduc.

– Ce e asta? O izbucnire bruscă a conștiinței? Sunt sigură că o să-ți treacă repede dacă te întinzi un pic și-ți pui o cârpă rece pe frunte.

El se răsuci atunci spre ea, cu o expresie sumbră întipărită pe chip.

– Lipsa mea de scrupule aproape că te-a costat viața noaptea trecută. Printre alte lucruri, adăugă apoi, pe un ton tăios.

– Da, de fapt, de-aia m-am și aruncat și lac, zise ea veselă. Jucam rolul Ofeliei, pentru că nu puteam îndura rușinea de a fi sedusă de propriul soț.

El ridică atunci un deget, amenințător.

– Nu-mi spune așa.

– Păi, și atunci cum ar trebui să-ți spun? întrebă ea, făcând un pas către el. Și apoi încă unul. Picioarele ei lungi savurau senzația aceea de libertate dată de faptul că nu purta ciorapi, jupe sau fuste voluminoase. Iubitule? Dragule? Domnul și stăpânul meu?

Simon făcu un pas în spate.

– Ești o femeie absolut exasperantă! Nici măcar nu mai știu cine sunt... m-ai făcut să-mi fiu străin până și mie.

– O, dar eu știu exact cine ești. Ești Simon Wescott... Un libertin notoriu!

– Cu asta ai al naibii de mare dreptate! Poate că nu sunt un gentleman, dar eu nu obișnuiesc să-mi pierd cumpătul, nu devin rău când beau și nu seduc femei... sau, mă rog, nu le siluiesc. Clătină apoi din cap neajutorat. Și vocea lui se îndulci și deveni și mai gravă când zise: Și n-am atins niciodată o femeie așa cum te-am atins pe tine aseară.

Ea mai făcu atunci un pas către el.

– De parcă ai fi așteptat toată viața să-i guști sărutul? De parcă ai fi murit dacă nu o atingeai?

– În caz că ai uitat, tu ai fost cea care s-a aflat la un pas de moarte.

– Asta s-a întâmplat numai pentru că am uitat ce mi-a spus fratele meu cu mulți ani în urmă. Că cei din clanul Kincaid nu plâng niciodată atât timp cât mai pot lupta. Nu ar fi trebuit să dau bir cu fugiții aseară... ar fi trebuit să stau aici și să lupt pentru ceea ce-mi doream.

– Adică pentru ce, mai exact?

– Pentru tine. Nu pentru Simon Wescott eroul legendar, ci pentru Simon Wescott muritorul de rând. Pentru Simon Wescott bărbatul...

Simon își ținu respirația o vreme îndelungată și, când răsuflă în cele din urmă, expirația lui era la fel de aprigă precum expresia întipărită pe chipul lui.

– Dacă știi ce fel de om sunt, atunci știi și că sunt mai mult decât capabil să fac dragoste cu tine fără să te iubesc cu adevărat.

Încă un pas și Catriona s-ar fi aflat suficient de aproape de el, ca să îl poată atinge.

– Nu-ți cer să mă iubești.

Și atunci el fu cel care anulă distanța dintre ei, o trase în brațele lui și-și lipi căldura moale și fermă a gurii de buzele ei, de parcă

ar fi dorit să le savureze pe îndelete dulceața, înainte de a-și afunda limba pofticioasă în gura ei.

Iar dacă sărutul de cu o noapte înainte căutase numai să ia, cel din clipa de față voia numai să ofere. Să ofere plăcere, încântare și o mostră ispititoare a *serviciilor* pe care era mai mult decât capabil să i le asigure.

Și, în timp ce limba lui se unea cu a ei într-un dans seducător, Catriona aproape că simțea că se îneca încă o dată. Doar că de data aceasta nu era sigură dacă putea supraviețui fără a mai simți în gură respirația lui dulce și dătătoare de viață.

Și *viața* în sine aproape că fu curmată de săgeata care zbură neîndurător pe lângă ei, îngropându-se apoi adânc și zgomotos în trunchiul unui mesteacăn din apropiere.

Catriona țipă speriată și își aruncă brațele în jurul gâtului lui Simon.

– Ce-a fost asta?

Brațele lui se strânseră imediat în jurul taliei ei, lipind-o de trupul lui, ca de un scut protector.

– Dacă îmi amintesc corect învățăturile din marină, șopti el, cu gura ascunsă în părul ei, cred că a fost un foc de avertizare tras cu arcul în loc de cu pistolul.

Cuvintele lui Simon se dovediră profetice, pentru că, într-o fracțiune de secundă, peste douăsprezece siluete învesmântate în gri și verde apărură ca prin farmec din pădure, cu arcurile pregătite.

Simon încercă să o ascundă în spatele lui, însă nu era deloc o sarcină ușoară, de vreme ce erau înconjurați din toate părțile. Și, în timp ce el se rotea prudent executând un cerc complet, Catriona țopăia pe vârfuri în spatele său, încercând să se uite peste umărul lui.

Dar șuvițele negre și soioase de păr care atârnau în jurul fețelor atacatorilor le mascau aproape complet trăsăturile. Iar obrajii lor erau pictați cu un soi de nămol uscat, care făcea un contrast puternic cu ochii lor mijiți. Însă aveau niște ochi cenușii și încadrați de gene negre, care păreau de culoarea cetii matinale ce atârna asupra mlaștinilor.

Catriona ieși imediat din spatele lui Simon, și un zâmbet larg și uimit îi animă chipul mic.

– Oh, dar știu cine sunteți! Trebuie să fiți banda de oameni veseli ai fratelui meu!

Simon o trase din nou la pieptul său, printr-o mișcare scurtă și fermă, și-și încolăci strâns brațele în jurul taliei ei.

– Urăsc că trebuie să fiu eu cel care îți spune asta, scumpo, îi șopti el, cu privirea ațintită spre vârfurile mortale ale săgeților îndreptate spre inimile lor, dar nu par deloc veseli în clipa asta...

Capitolul 14

Catriona putea doar să-și imagineze ce priveliște șocantă trebuia să fie purtând doar cămașa lui Simon, cu picioarele-i lungi expuse și cu părul lung și ondulat atârnându-i în șuvițe încurcate în jurul feței.

Dar, chiar și așa, tot nu putea suporta gândul de a se face mică de spaimă în fața acelor oameni. Ținea fruntea sus sfidătoare în timp ce le cerceta chipurile amenințătoare, cu brațul lui Simon strâns ca o chingă în jurul taliei ei.

– Voi sunteți banda de oameni condusă de tâlharul care-și spune Marele Kincaid? le strigă ea, curajoasă. Îi era imposibil să-și ascundă nerăbdarea, așa că studie pe rând chipul fiecăruia în parte, întărind: El e aici? Se află printre voi?

Oamenii făcură schimbi de priviri nesigure. Unul dintre ei – care era cu un cap mai înalt decât toți ceilalți – făcu apoi un pas în față, fără ca mâna să-i tremure deloc pe arcul acela letal. Și poate chipul său cu trăsături aspre chiar ar fi părut chipeș dacă nu ar fi fost lipsit de orice urmă de umor sau speranță.

– Ce-ar fi să discutăm despre asta dup' ce ne dai toți banii și toate bijuteriile tale, fetiță? zise omul, pe un accent scoțian pronunțat.

Catriona se străduí atunci să-și reprime un hohot de râs, însă eșuă lamentabil.

– Nu fi ridicol. Nu aveți de ce să ne jefuiți. V-am adus cadouri tuturor!

Unul dintre ceilalți bărbați pufni disprețuitor când auzi afirmația ei.

– Ai auzit, Kieran? Fătuca ne-a adus cadouri la toți. Ce crede că e asta? Dimineața de Crăciun?

– Io mi-am dorit întotdeaun' un titirez și un set de soldăței de jucărie, glumi unul dintre tovarășii săi, smulgând un hohot de râs din partea celorlalți bărbați.

– Gura! izbucni atunci Kieran, stârpindu-le râsul numaidecât. Nu trebuie să vă bateți joc! Biata fătucă e clar scrântită.

– Așa e, domnule, interveni Simon lin. Biata fătucă e absolut scrântită, și, dacă ne dați voie să plecăm, vă promit că o duc direct înapoi la Bedlam, unde-i e locul.

Catriona îl călcă atunci tare pe picior, atrăgând din partea lui un mârâit îndurerat.

– Nu plec nicăieri până când nu găsesc ceea ce caut – și anume, pe omul care-și spune Marele Kincaid. Dar s-ar putea ca voi să-l știți drept Connor Kincaid – fratele meu!

Oamenii aceia îi aruncară din nou priviri neîncrezătoare, și Catriona simți cum începea să i se formeze un nod în stomac.

– Connor n-o pomenit niciodat' nimic cum c-ar avea o soră.

Catriona ridică din umeri, mimând nepăsarea și încercând să nu arate cât de tare o usturau cuvintele acelea.

– Asta nu mă miră deloc. După ce m-a trimis la Londra ca să mă salveze de tunicile stacojii, probabil s-a gândit că voi fi mai în siguranță dacă toată lumea va uita de existența mea.

Omul acela pe nume Kieran, care părea să fie conducătorul lor, coborî atunci arcul și înaintă spre ei, făcând un semn scurt din cap spre Simon.

– Dac' tu ești sora lui Connor, atunci el cine-i?

Catriona și Simon răspunseră exact în același timp:

– E soțul meu.

– Sunt garda ei de corp.

Catriona îl simți pe Simon încordându-se, în timp ce Kieran o studia din cap până-n picioare, privirea lui intrigată și insinuantă luându-și timp ca să cerceteze pe îndelete fiecare centimetru al corpului ei... de la creștetul capului ei ciufulit până la degetele de la picioare mici și rozalii.

– Soț sau gardă de corp, se pare că și-a îndeplinit sarcina cu tare mult entuziasm!

Și dintr-odată nu mai era Catriona cea care se afla în strânsoarea brațului lui Simon. Ci scoțianul acela insolent. Omul scoase un sunet gâtuit când arcul său se prăbuși la pământ, și Simon îl izbi în maxilar cu gura unui pistol mic, dar posibil letal.

Catriona rămase acolo încremenită, holbându-se la el cu gura căscată și minunându-se de eleganța și de rapiditatea mișcărilor sale. Nici măcar nu știuse că *avea* un pistol, darămite că îl ținea asupra lui.

Folosind trupul prizonierului său pe post de scut, Simon se roti apoi în loc, asigurându-se că fiecare om prezent acolo în luminiș vedea clar arma lipită de mărul lui Adam al conducătorului lor.

– Pistolul acesta are un singur glonț, dar vă asigur că nu am nevoie de mai multe. Acum aruncați arcurile pe pământ, altfel o să vă treziți că sunteți cu un om în minus. Tonul ferm al vocii lui le dădea clar de înțeles că nu avea să accepte nici o nesupunere. Sau poate ar trebui să spun... cu un *cap* în minus.

După mai multe șoapte ostile și câteva privi încruntate, scoțienii se supuseră fără tragere de inimă.

– Și cuțitele, ceru Simon, privind cu o satisfacție sumbră cum o groază de cuțite apărură de sub mâneci murdare și din buzunare secrete și apoi se adăugară zgomotos la grămada de arme de foc de pe pământ.

– Bun! Foarte frumos! Și acum, dacă vreunul dintre voi e într-adevăr Connor Kincaid, fă bine și vino în față ca să-i ceri scuze surorii tale că ai lăsat adunătura asta de huligani s-o insulte.

Oamenii se agitară un pic în loc, uitându-se neliniștiți de la unul la altul, timp de un minut sau două, înainte ca un individ mic și îndesat, cu urechi clăpăuge și doi dinți lipsă, să facă un pas în față. Simon se încruntă imediat. Cu siguranță nu putea vedea nici o asemănare cu Catriona.

Omul pocni pământul cu unul din picioarele sale încălțate în cizme zdrențuite. Noroiul care îi păta obrajii îi făcea chipul lat și simplu să pară absolut amărât.

– Connor nu se mai află printre noi.

Tot sângele se scurse atunci din obrajii Catrionei, lăsându-i chipul la fel de palid ca o mască de alabastru. Începu apoi să se clatine pe picioare. Simon înjură în șoaptă, întrebându-se în sinea sa dacă avea să fie nevoit să-i dea drumul lui Kieran ca să o prindă când leșina.

Dar apoi ea își mușcă tare buza de jos, într-o încercare fățișă de a-și recăpăta stăpânirea de sine.

– De când?

Dar, înainte ca omul să apuce să-i răspundă la întrebare, Kieran izbucni, printre dinții-i încleștați:

– Nemernicu' ăla a fugit înainte să dea prima zăpadă. O zis că s-a săturat de băutul, de curvia și de tâlhăriile noastre. O zis că n-aveam decât să ajungem atârnați într-un ștreang la spânzurătoare dacă asta vrem, da' că el s-o săturat de viața asta și de blestemații de Kincaid...

Catriona nu zise nimic. Pur și simplu se răsuci pe călcâie, se duse în dosul căruței și rămase acolo o clipă, cu spatele întors spre ei.

Kieran se zbătea violent în strânsoarea lui Simon. Simțind că omul nu mai reprezenta nici un pericol pentru ei, Simon îl obligă să se așeze în genunchi, după care strecură pistolul la centura pantalonilor.

Se duse apoi spre căruță. Catriona stătea cu umerii cocârjați. Mâinile ei mici și delicate strângeau tare treapta de lemn a căruței, de parcă s-ar fi ținut cu prețul vieții de o șalupă care se scufunda cu rapiditate.

Simon își odihni mâna pe umărul ei, șoptindu-i:

– Îmi pare rău, scumpo.

Ea răsuci imediat cu fața spre el. Dar, în loc de amărăciune, pe chipul ei era întipărită o expresie de bucurie înverșunată.

– De ce îți pare rău? Nu înțelegi? Fratele meu e încă în viață!

Simon rămase încremenit o clipă, holbându-se la ea și așteptând ca vorbele ei să capete sens în mintea lui. Și, când înțelese însemnătatea lor, aproape că îi păru și mai rău.

– Vrei să spui că m-ai târât până-n sălbăticia asta blestemată și uitată de Dumnezeu fără să știi măcar dacă fratele ăsta al tău era viu sau mort?

– Unchiul Ross a încercat să mă convingă că era mort. Nu am primit nici măcar un bilețel de la el în ultimii zece ani. Când Eddingham a venit la conacul unchiului meu, ne-a spus că tâlharul numit Marele Kincaid dispăruse fără urmă cu câteva luni în urmă. Și, desigur, m-am temut de ce era mai rău.

– Eddingham? Dar ce legătură are Eddingham cu toată povestea asta?

Catriona oftă atunci.

– Mă tem că marchizul tocmai ce a cumpărat parcela asta de pământ de la coroană. Plănuiește să se folosească de soldații englezi ca să-i vâneze pe ultimii membri rămași în viață ai clanului Kincaid, ca apoi să folosească terenul acesta pentru a crește oi Cheviot.

Simon simțea că începeau să-i ardă urechile curios de tare.

– Și mai exact când aveai de gând să-mi spui și mie toate astea? Înainte sau după ce tunicile stacojii mă înjunghiau cu o baionetă?

– Mă temeam că o să dai înapoi de la înțelegerea noastră. Știu că nu-ți place când... Înclină ușor capul, și pe trăsăturile ei delicate apăru o umbră de vinovăție. ... Când apar complicații.

– Oh, viața mea a devenit într-adevăr extrem de complicată din clipa aia nefericită în care ai intrat în celula mea. Se îndepărtă de ea câțiva pași, după care se apropie din nou, trecându-și mâna prin păr, nervos. Și mai exact când are de gând Eddingham să-și pună în aplicare planul?

Catriona înghiți apăsat.

– De îndată ce se dezgheață ultima zăpadă a iernii.

Simon coborî privirea în pământ. Stăteau amândoi într-o băltoacă de noroi. Soarele strălucitor de primăvară și briza caldă care bătea dinspre vest topiseră deja orice urmă a zăpezii care se așternuse cu o noapte înainte. O apucă apoi de brat pe Catriona și o smuci cu forță spre partea din față a căruței.

– Ce naiba faci? strigă ea, împleticindu-se după el.

– Te duc înapoi la unchiul tău, la Londra. Kieran ăla a avut dreptate. Ești doar o biată fătucă scrântită, și ar trebui să fii închisă undeva pentru propria siguranță.

Catriona își înfipse picioarele în noroi, dar nu părea să se poată împotrivi inerției mișcării lui.

– Nu putem pleca! Uite-te și tu la creaturile astea nefericite! exclamă ea, făcându-i semn spre adunătura amenințătoare de tâlhari din spatele lor. Oamenii își adunau armele, bălmăjind între ei și aruncându-le ei și lui Simon priviri criminale. Sunt ultimii rămași din clanul Kincaid. Și până și Connor i-a părăsit! Au nevoie de mine acum mai mult decât oricând.

– Dacă ai fi stat lângă ei, pe direcția în care bate vântul, ți-ai fi dat seama că au nevoie de o baie fierbinte. Preferabil într-o celulă de la vreo închisoare.

Catriona își înfipse tare unghiile în palma lui Simon, după care reuși să se elibereze din strânsoarea mâinii lui și se îndepărtă.

Ridică în grabă pledul ei zdrențuit din grămada de pături, și-l înfășură în jurul umerilor și mărșălui fermă spre banda de hoți.

– Fratele meu avea dreptate, strigă ea, câștigându-le din nou atenția. *Chiar sunteți* blestemați. Știu că ați auzit cu toții cuvintele rostite de străbunicul meu, când zăcea rănit pe câmpul de bătălie

de la Culloden și sângele i se scurgea în noroi, după ce a fost trădat de propriul fiu pentru câțiva arginți și un titlu de conte: „Cei din neamul Kincaid sunt blestemați să rătăcească pe pământ, până când se vor reuni din nou sub drapelul unei căpetenii adevărate". Se îndreptă apoi de spate, luând o ținută regală, și, cu ochii-i cenușii strălucindu-i ca două pietre ale lunii lustruite, proclamă: Fie că vă convine sau nu, acum că fratele meu a fugit, eu *sunt* căpetenia aceea. Eu *sunt* Marele Kincaid.

Kieran clătină din cap și izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

– Oh, fătucă! D-apoi chiar ești smintită! După aceea îl plesni pe spate pe unul dintre tovarășii săi, care râdea pe înfundate, și porni spre pădure, clătinând din cap.

Pe măsură ce oamenii dispăreau în desiș, Catriona simți un fior înspăimântător de panică revărsându-se prin ființa ei. Așteptase zece ani lungi momentul acela. Zece ani în care îndurase batjocura și ciupiturile lui Alice. Zece ani în care se simțise ca o străină nepoftită în casa unchiului ei. Zece ani în care tânjise cu disperare după casa pe care abia dacă și-o mai amintea.

– Stați! strigă ea. Nu puteți pleca! V-am adus cadouri, ați uitat?

Oamenii încremeniră imediat, după care se răsuciră spre ea la unison, incapabili să ascundă licăririle lacome ce apăruseră în ochii lor. Catriona se duse cutezătoare spre Kieran și îi smulse pumnalul de la centură, după care se îndreptă cu pași mari și fermi spre căruță.

Simon o urmărea cu ochii mijiți cum tăia sforile care țineau fixă mușamaua. Catriona se chinui câteva minute, dar în cele din urmă toate legăturile căzură, permițându-i să dea la o parte mușamaua cu un gest destul de teatral.

Oamenii se apropiară imediat. Era mai mult decât evident că în momentul acela curiozitatea lor cântărea mai greu decât precauția. Catriona le făcu semn să vină mai aproape, vădit nerăbdătoare să-și dezvăluie comoara.

– Știu că englezii au interzis prin lege majoritatea acestor lucruri, ca să vă priveze de moștenirea voastră și de mândrie. Și chiar și noi am riscat spânzurătoarea doar pentru că vi le-am adus pe furiș, dar m-am gândit că merita din plin să ne asumăm acest risc.

– Ce gest nobil din partea ta, zise Simon sec, încrucișând brațele la piept. Mă bucur să știu că a meritat să riști și viața mea...

Catriona îi aruncă imediat o privire sfidătoare. După aceea scotoci în căruță și scoase un balot de tartan verde cu negru.

–Știu că nu sunt tocmai culorile tartanului clasic al clanului Kincaid, dar a fost cel mai apropiat lucru pe care l-am putut găsi. Am adus douăzeci și patru de baloturi de stofă de lână. Le puteți folosi pentru a vă face kilturi și pleduri pentru voi, rochii pentru soțiile voastre și pături pentru cai.

–Ce cai? întrebă individul scund și îndesat care ieșise în față mai devreme, scărpinându-și una din urechile-i enorme.

–Și ce soții? întrebă un alt om, scuipând niște tutun pe pământ.

–Ei bine..., se bâlbâi Catriona, trezindu-se dintr-odată că nu mai știa ce să spună. Îndesă stângace balotul înapoi în căruță, după care își scutură mâinile de praf. Sunt sigură că veți aprecia următorul meu cadou...V-am adus mai multe volume de poezii, scrise de apreciatul vostru concetățean, Robert Burns[1]. Nu mi-a venit să cred ce norocoasă sunt când am dat peste ele într-o librărie din Gretna Green. Scoase apoi unul dintre volumele învelite în pânză, răsfoind reverențios paginile decolorate și îngălbenite. Sunt un pic cam uzate, ce-i drept, dar asta nu vă va împiedica să le citiți lângă foc într-o noapte friguroasă de iarnă.

–Asta dacă am ști să citim..., zise Kieran, cu un cinism atât de blajin, că până și Simon tresări.

–Oh! exclamă ea, descurajată. Cu o expresie amărâtă întipărită pe chip, Catriona băgă și cartea înapoi în căruță. Dar nu se putu abține să nu strălucească iar de bucurie când găsi următoarea comoară. Cred că asta ne aduce la nestemata coroanei din toată colecția noastră. Scotoci în căruță, după care scoase un cimpoi încurcat. Da! Este exact ceea ce vă puteați dori! Un cimpoi adevărat! Mângâie apoi cu blândețe instrumentul muzical și-și simți ochii năpădiți de lacrimi. Cimpoaiele au fost interzise în Scoția de când a murit bătrânul Ewan Kincaid la Culloden. Englezii sunt de părere că îi poți strivi sufletul unui om dacă îi iei muzica. Au considerat că, dacă nu va mai auzi cântecul glorios al acestui instrument splendid, chemându-l la război, scoțianul nu va mai fi la fel de dispus să lupte. Ridică apoi cimpoiul pe umăr, aruncând o privire strălucitoare fiecăruia dintre oamenii din clanul său. Dar nu au ținut seama și de cântecul care răsună fără echivoc în inima fiecărui scoțian. Bătaia de tobă care cere

[1] Robert Burns (1759–1796) a fost un poet de origine scoțiană, precursor al romantismului britanic. A scris atât în limba engleză, cât și în dialectul scoțian. (n.tr.)

libertate... eliberarea de asuprire... eliberarea de sub tiranie... eliberarea de sub...

– Ai cumva și vreun pic de whisky acolo? o întrerupse Kieran nerăbdător, uitându-se peste umărul ei. Sau aur? Ori mâncare?

Catriona rămase încremenită și clipi uimită.

– Avem câțiva cartofi în plus și o franzelă, zise ea, nesigură.

– Ai și niște cizme care să ne apere picioarele de îngheț în lunile lungi de iarnă? Sau arme cu care să ne luptăm cu englezii care au petrecut ultimii cincizeci de ani încercând să ne izgonească de pe meleagurile noastre? Îi smulse apoi cimpoiul din mână și-l ridică batjocoritor. Ce-ai vrea să facem cu ăsta, fătucă? Să le cântăm la cimpoi pân' îi omorâm?

Oamenii lui răspunseră afirmației sale izbucnind într-un hohot de râs răutăcios. Catriona simți cum i se strânge inima în piept.

Kieran aruncă apoi neglijent cimpoiul înapoi în căruță, scoase una dinte cărți și zise:

– Sau poate am putea să le citim o poezie dintr-una dintre cărțile astea pretențioase ale tale? Și, dacă avem noroc, poate ațipesc 'nainte să găsească o sfoară cu care să ne spânzure de cel mai apropiat copac.

– E... eu... n... nu am..., se bâlbâi Catriona, îngrozită să descopere cât de dureros de naivă era de fapt. Nu am vrut niciodată să...

Tresări apoi când Kieran își folosi mâinile aspre pentru a rupe cartea în două de la cotor.

– N-ai decât să-ți iei cadourile și să te întorci de unde-ai venit! N-avem nevoie de mila ta blestemată și al naibii de sigur n-avem nevoie de tine! Ne-am descurcat numa' bine făr' de-o căpetenie atât' amar de vreme. Suntem oameni liber, și exact așa vrem să rămânem! Liberi de englezi și liberi de tine!

Kieran aruncă apoi cartea la picioarele Catrionei, îi întoarse spate și se porni cu pași mari spre pădure, urmat de oamenii săi.

Catriona stătea acolo încremenită și arăta cam ca atunci când o văzuse Simon pentru prima dată – era desculță, înfășurată în pledul ei mult iubit, cu părul sărutat de soare atârnându-i pe față și cu umerii aceia delicați dureros de încordați. Pe de altă parte, își purtase mândria ca pe o mantie protectoare și în clipa aceea „scutul ei de apărare" zăcea zdrobit la picioarele sale.

Simon își mută privirea de la chipul ei îndurerat, dorindu-și în sinea lui să-i fi putut întoarce și el spatele la fel de ușor cum făcuseră cei din clanul ei.

– În locul tău, eu n-aș desconsidera-o așa pe fătucă, strigă Simon după Kieran.

Ecoul cuvintelor lui îi făcu pe oameni să încremenească în loc.

Scoțianul se întoarse ușor, studiindu-l cu prudență. Încleștă pumnul în jurul arcului, dar nu făcu nici o mișcare de a-l ridica spre ei.

– Poate crezi că Dumnezeu ți-a dat drept de proprietate asupra acestor pământuri, dar există un om pe nume marchizul de Eddingham care gândește altceva...

– Continuă, îl îndemnă Kieran, fără tragere de inimă.

– Timpul vostru se scurge, zise Simon ferm. Eddingham vine după tine și după oamenii tăi și aduce cu el un batalion întreg de soldați englezi. Catriona și-a riscat viața și reputația ca să vină aici să vă avertizeze în legătură cu asta. Așa că, în locul tău, aș da mai multă ascultare cuvintelor ei decât propriei mândrii prostești.

Kieran îl studie o clipă îndelungată, strângând din buze și cu ochii-i cenușii la fel de duri precum oțelul lustruit.

– Putem să vă oferim ție și femeii tale un adăpost în noaptea aceasta, dar cam atât, zise el, în cele din urmă. Și ar fi mai bine să aduceți și cartofii ăi' pe care îi mai aveți, dac' vreți să aveți cu ce vă umple burdihanele.

În timp ce oamenii dispărură în desiș, Simon se apucă să strângă lucrurile. Nu zicea nimic.

O putea simți pe Catriona stând în spatele lui, dar reuși să o ignore, până când îi simți mâna atingându-i mâneca.

– Simon, eu...

Se răsuci cu fața spre ea și ceva din ochii lui o făcu imediat să se dea un pas în spate.

– Sunt doar pistolarul tău angajat, domnișoară Kincaid, nimic mai mult. Și mă aștept să-mi primesc banii, după ce-mi voi îndeplini sarcina mulțumitor. S-ar putea să fiu dispus să primesc o baionetă în inimă ca parte din îndatoririle mele, dar, dacă vrei să mai îndeplinesc și alte *servicii* pentru tine, atunci te va costa în plus.

Îl ridică pe Robert the Bruce și i-l aruncă în brațe, după care se întoarse de la ea, călcând grijuliu peste volumul de poezie rupt care zăcea pe pământ.

Capitolul 15

Catriona stătea pe cel mai înalt punct al ruinelor în paragină care fuseseră cândva casa și mândria clanului Kincaid și privea luna ridicându-se deasupra crestelor zimțate ale munților. Pe măsură ce culoarea cerului se întuneca de la violaceu la un indigo-închis, se sprijini de merlonul[1] de piatră din spatele ei și-și încolăci brațul în jurul unui genunchi îndoit.

Restul turnurilor care încoronaseră cândva castelul fuseseră spulberate și transformate în moloz de ghiulelele tunurilor englezești cu mai bine de șaizeci de ani în urmă, lăsând numai acel unic monument ca mărturie a grandorii de demult a clanului. Bunicul ei fugise dintre zidurile acelea dărâmate și nu mai privise niciodată în urmă, concentrându-și ambițiile pe a obține un titlu de conte și o moșie frumușică în Londra.

Auzi sunet de pași pe parapetul din spatele ei.

– Dacă ai venit să mă împingi din turn înainte să mai țin și alte discursuri penibile despre victoria spiritului și a libertății scoțiene asupra tiraniei, probabil va trebui să stai la coadă și să-ți aștepți rândul, zise ea, fără a se întoarce.

– Sunt dispus să-mi aștept rândul, spuse Simon, sprijinind un picior pe parapet lângă ea și privind în sus la puzderia alburie de stele care îngheța cerul nordic.

– Tata obișnuia să ne aducă aici când eram copii, spuse ea. Pe Connor îl ținea strâns de mână, și eu mă cățăram pe umerii lui. Desigur, locul acesta era o ruină și atunci, dar tata vedea numai palatul care a fost cândva. Un zâmbet trist își făcu apoi loc pe buzele ei. Obișnuia să petreacă ore întregi spunându-ne povești palpitante despre lorzii și doamnele care dansau în sala de bal, despre strigătul sălbatic al cimpoiului care chema războinicii la luptă și despre steagul Kincaid care flutura mândru din bastionul castelului. Ne descria totul atât de viu, că aproape puteam auzi și noi cum trosnea în bătaia vântului, prevestind splendoarea vremurilor trecute și anunțând gloria zilelor ce aveau să vină.

[1] Porțiune de zidărie care depășea parapetul și care separa două creneluri ale unei fortificații (n.tr.)

– A fost un visător, zise Simon încet.

– A fost un nebun, spuse ea linear. La fel ca mine. Îi aruncă apoi o ocheadă fugară. Simon avea părul desfăcut, și șuvițele acelea aurii se unduiau în bătaia vântului precum mătasea de porumb. Probabil mă consideri și mai caraghioasă decât mă consideră ei.

Simon râse scurt și aproape fără umor.

– Eu n-am fost niciodată suficient de curajos cât să cred în ceva. Așa că de ce ți-aș batjocori credințele, oricât de nechibzuite ar părea?

– Nu a fost vorba despre credințe. A fost nebunie. Kieran avea dreptate. Le-am adus cimpoaie și cărți, când ei aveau nevoie de mâncare și de încălțăminte.

– Ai încercat să le oferi ceva mai valoros și mai de durată decât o plăcintă de porumbel și o pereche de cizme noi. Mândria lor...

– Mândria n-o să le umple burțile și nici n-o să le dea armele și resursele de care au nevoie ca să se lupte cu Eddingham. Se răsuci apoi cu fața spre el, știind că nu i-ar fi căutat niciodată compania dacă nu ar fi avut să-i aducă vești. O să fugă, nu-i așa?

El încuviință din cap.

– Cred că nu au nici o altă șansă și nu pot să nu fiu de acord cu ei. Dacă se fac nevăzuți înainte să apară oamenii lui Eddingham, măcar vor scăpa teferi.

Catriona ridică atunci privirea spre opalul strălucitor al lunii.

– Credeam că mă întorc acasă. După toți anii aceia în care am trăit din mila unchiului Ross și am îndurat răutățile lui Alice și în care am știut că locul meu nu va fi niciodată în lumea lor, credeam că îmi voi găsi o familie aici, printre semenii mei. Își odihni apoi obrazul pe genunchi. Durerea care îi spinteca inima amenința să îi reverse lacrimi fierbinți pe obraji. Acum simt că nu e loc pentru mine nicăieri pe lumea asta.

Cândva poate Simon i-ar fi mângâiat părul cu blândețe sau ar fi făcut vreo glumiță, menită să-i aline suferința, dar acum zise doar:

– Poate într-o zi vei învăța să nu-ți mai pui toată încrederea în cauze fără speranță.

Făcu o plecăciune scurtă în fața ei, după care se întoarse și plecă de lângă ea. Pașii lui fermi răsunau cu ecou pe scările de piatră.

Pe timp de noapte, vântul părea să fie mult mai rece. Apoi Catriona auzi din nou pași în spatele ei, așa că sări în picioare de unde stătea și se întoarse cu fața spre scări.

– Oh, Simon, eu...

Încă cel care stătea acolo nu era Simon. Ci Kieran.

Își spălase noroiul de pe obraji, dezvăluind o față formată numai din planuri adâncite și unghiuri ascuțite. Fără masca aceea murdară care-i întunecase trăsăturile, Catriona constată că era mult mai tânăr decât crezuse inițial – probabil chiar cu un an sau doi mai tânăr decât Connor.

Se îndreptă spre ea cu grația prudentă a unei pisici sălbatice. Expresia întipărită pe chipul lui era atât de hotărâtă, încât făcu un pas în spate, alarmată. Nu avea de unde să știe că nu venise acolo *chiar* cu scopul de a o arunca de-adevăratelea de pe parapet.

– Îmi amintesc de tine, zise el, oprindu-se cam la o jumătate de metru în fața ei.

– Serios?

– Da. Erai doar o copilă, cu funde, cozi împletite și ochi mari și cenușii. Obișnuiai să te ții peste tot după Connor, împiedicându-te ca un pisoi mic și neîndemânatic. Mama și tatăl meu locuiau în sat, în apropiere de casa voastră. Eram prieteni și atunci... eu și Connor.

Catriona zâmbi. Mărturisirea lui Kieran îi stârnise și ei amintiri de mult uitate.

– Obișnuia să o pună pe mama să-i promită că n-o să mă lase să mă duc după el. Dar, imediat cum se întorcea cu spatele ca să pună la cuptor o tavă cu chifle, mă strecuram din casă și mergeam după el.

Kieran încuviință din cap.

– Știu că ți-am spus niște lucruri dure mai devreme, fătucă, dar voiam să știi că Connor chiar a fost ca un frate pentru mine.

– Și mie mi-a fost ca un frate. Cândva, demult. Catriona înghiți apăsat, încercând să îndepărteze nodul care i se pusese în gât, ca să-i poată pune întrebarea care o obsedase încă de când Kieran îi dezvăluise pentru prima dată soarta fratelui ei. Dacă voia să plece de aici și să vă lase baltă pe toți și să renunțe la visul tatălui nostru de a reuni din nou clanul, atunci de ce n-a venit la mine? De ce n-a venit *după* mine?

Kieran clătină din cap.

– Nu mai era același flăcău pe care ți-l aminteai tu. Viața asta dură schimbă foarte mult un om, fătucă. Prea multe zile în care știi că singura mâncare de care o să ai parte e aia de-o furi. Prea multe nopți în care îți iei plăcere de pe oriunde o poți găsi, că știi că nici o fătucă decentă nu s-ar uita de două ori la tine. E un motiv pentru care

nu există nici o femeie și nici un copil printre noi, ci doar câțiva bărbați rătăciți. Își atinse gâtul, după care continuă: Uneori ne trezim sufocându-ne în mijlocul nopții și aproap' că putem simți frânghia spânzurătorii strângându-se în jurul gâtului nostru. Fratele tău a văzut lucruri... a făcut lucruri pentru a supraviețui, pe care nici un om nu ar trebui să fie vreodată obligat să le facă. Io, dac-aș avea o soră, mai degrabă aș scuipa-o în față decât s-o las să fie văzută pe stradă cu mine.

– Atunci înseamnă că ai fi un nemernic la fel de mare ca fratele meu, nu?

Kieran păru o clipă luat prin surprindere de cuvintele ei îndrăznețe. Dar apoi își drese glasul, băgă mâna în buzunarul tunicii sale și scoase o carte.

– Unii dintre oameni se întrebau dac-ai vrea să fii atât de bună cât să ne citești o poezie dintr-una din cărțile tale pretențioase? Nu le plac prea mult poveștile alea cu pupături și alte de-astea, da' niște dueluri sau vărsare de sânge s-ar putea să fie pe placu' lor. Sânge englezesc care se varsă, de preferat, adăugă el, și strălucirea sălbatică din ochii lui se înteți în același timp cu adâncirea rânjetului său timid.

Catriona reprimă și ea un zâmbet, după care luă cartea din mâna lui.

– Cred că știu *exact* ce poezie le-ar plăcea.

Când Simon se întoarse la ruinele castelului Kincaid, după ce rătăcise pe dealurile din apropiere mai bine o oră, ultimul lucru la care se aștepta era să o vadă pe Catriona întreținându-și admiratorii în spațiul gol în care fusese cândva o aulă grandioasă.

De vreme ce englezii îi spulberaseră acoperișul și grinzile cu zeci de ani în urmă, lăsând-o descoperită sub cerul maiestuos, în clipa aceea aula părea mai degrabă o curte. Iar natura nu irosise deloc timpul înainte de a revendica ceea ce omul numise al lui o perioadă scurtă de timp. Mănunchiuri de iarbă răsăriseră prin crăpăturile dalelor de piatră. Mușchiul creștea luxuriant și verde pe zidurile dinspre nord, în timp ce caprimulgii zburau nestingheriți pe găurile din ziduri, unde fuseseră cândva ferestre.

Un foc vesel ardea între cărămizile în paragină, unde fusese cândva vatra.

Catriona era așezată lângă foc și citea cu voce tare dintr-una dintre cărțile sale, în timp ce scoțienii stăteau adunați în jurul ei, precum un grup de copilași murdari de uriași. Stătea cu picioarele încrucișate pe o piatră lată, cu pledul Kincaid strâns în jurul umerilor și cu Robert the Bruce întins în poala ei ca un covor de blană gras și pufos. Îi mângâia absentă blana în timp ce citea, câștigând clipiri adoratoare de la ochii lui aurii somnoroși.

– Fiară capricioasă, murmură Simon, rămânând ascuns între umbrele unei grinzi căzute din afara cercului de lumină aruncat de foc.

Judecând după tonul seducător de răgușit al vocii ei, *Bătălia de la Sherramuir* nu era prima poezie pe care le-o citise. Îi revenise accentul scoțian vesel, topind ca prin farmec cadența sobră și aspră pe care o căpătase vorbirea sa în anii petrecuți la Londra și transformându-i fiecare cuvințel într-un cântec melodios.

Simon clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Banda aceea colorată formată din hoți și din ucigași îi sorbea cu interes fiecare silabă – la fel ca el, de altfel.

Privea lumina focului dansând pe buclele ei strălucitoare și pe trăsăturile delicate ale chipului ei și se străduia să reaprindă cenușa furiei care-l făcuse să se ducă să rătăcească pe dealuri. Ar fi trebuit să știe mai bine decât să se gândească măcar să-i încredințeze inima lui. Nu era prima femeie care îl trăda. Sau prima femeie dispusă să-l sacrifice pentru alt bărbat.

Dar era foarte hotărât ca ea să fie ultima.

Însă vocea ei se îndulci când ajunse la ultima strofă a poeziei:

Mulți domni de seamă pierit-au
Din clanurile scoțiene, da!
Și-acum, cântând aceste pierderi duble, știm că
O parte căzut-au pentru rău și alții pentru bine,
Dar mulți din ei zic noapte bună lumii.

Încheie cu un oftat melancolic, după care închise cartea. Un scoțian bătrân și încărunțit scoase o batistă din buzunarul tunicii și-și șterse ochii.

Momentul acela emoționant fu întrerupt de un țipăt nepoliticos. Toată lumea – inclusiv Simon – tresări și se răsuci, uitându-se urât la vinovat.

Un băiat deșirat, care probabil nu avea mai mult de cincisprezece ani, stătea pe un bolovan din apropiere. Rânji timid, încuviințând din cap spre cimpoiul din brațele sale.

– M-am gândit să ne bucurăm de-un pic de muzică după cină.

Kieran mârâi printre dinți:

– La naiba, Callum! Am crezut că măcelărești un miel!

– Io m-am gândit c-o mâncat prea mult *haggis*, zise unul dintre ceilalți bărbați, făcând referire la delicatesa aceea scoțiană care de obicei era fiartă și servită în intestin de oaie.

Flăcăul mai făcu o încercare curajoasă de a convinge instrumentul să cânte. Dar devenea tot mai roșu la față cu fiecare minut care trecea, din cauza faptului că sufla din greu, pompa, strângea și gâfâia... Din păcate, în zadar.

Omul care stătea lângă Kieran își înfipse un fir de iarbă între dinți și oftă.

– Asta-mi amintește de o fătucă pe care-am cunoscut-o demult în Glasgow. D-apoi știa să sufle de sărea spoiala de pe...

Kieran îi trase un cot în coaste, suficient de tare cât să-l dărâme, după care făcu un semn din cap spre Catriona:

– Ai grijă cum vorbești, Donel. Se află o doamnă printre noi.

Răsună apoi încă un țipăt deosebit de chinuit, care îl făcu pe Robert the Bruce să fugă în noapte și pe scoțianul încărunțit – care plânsese la sfârșitul poeziei – să sară imediat în picioare și să se repeadă spre băiat. Îi smulse cimpoiul din mâini din zise:

– Dă-l încoace, băiete! Ar trebui să-ți fie rușine! Faci de râs numele Kincaid!

Se afundă apoi în întuneric, salvând atât cimpoiul, cât și urechile lor de sunetul acela îngrozitor. Ceilalți bărbați ridicară halbele de bere într-un toast și izbucniră la unison în urale.

Catriona izbucni în râs și ridică și ea halba, contribuind cu urale la corul de voci masculine. Când coborî halba, Simon păși dintre umbre, și privirile li se întâlniră.

– Vino să ni te alături, Wescott! îi strigă Kieran. Nevastă-ta mititică ne-o citit niște poezii scrise de unu' din cei mai de seamă scoțieni care-o trăit vreodat'! Robbie Burns!

– Robbie Burns! repetară cu respect ceilalți oameni din clanul său, ridicând din nou la unison halbele de bere.

– Oh, da, îi cunosc foarte bine scrierile. Și apoi, cu privirea încă ațintită spre ochii Catrionei, Simon intonă: „Pe cât ești de frumoasă, fătucă minunată / Pe atât de îndrăgostit mi-s eu / Și am să te tot iubesc, o, draga mea / Până când însăși marea o seca".

Preț de o clipă ce părea fără de sfârșit, Catriona rămase privindu-l cu ochii-i cenușii plini de dor și cu buzele-i întredeschise, parcă așteptând un sărut. Și apoi își dădu brusc capul pe spate și izbucni într-un hohot de râs stângaci și încordat.

– Oh, domnul Wescott al meu a crescut în teatru. Poate face și cea mai ridicolă prostioară să sune convingător, nu-i așa?

Privirea rece și evaluatoare a lui Kieran se mută timp de câteva clipe de la unul la altul.

– Fir-aș al naibii, da' dac' are limba la fel de aurită și-n pat ca în afara lui, s-ar putea să mă căsătoresc chiar eu cu el.

Dar hohotul de râs al oamenilor fu întrerupt brusc de un sunet care părea rupt din rai. Apoi nota aceea dulce se răsfrânse într-o melodie în toată regula și Simon simți cum i se ridicară firele de păr de pe ceafă.

Scoțienii din clanul Kincaid făcură schimb de priviri uluite. Și nici măcar Kieran nu putea ascunde uimirea care apăruse în ochii lui. Catriona se ridică. Ceilalți oameni o urmară, plutind tăcuți spre arcada de piatră singuratică, care era tot ce mai rămăsese din zidul nordic al clădirii. Și acolo zăriră silueta bătrânului scoțian cărunt ca o nălucă nepământeană pe cerul scăldat în lumina translucidă a lunii. Stătea la marginea unei râpe abrupte, de unde se vedea toată valea de jos, cu cimpoiul cuibărit pe umăr.

Notele acelei melodii maiestuoase pluteau prin aerul nopții precum fantome ale trecutului, cântând despre bătălii câștigate și amoruri pierdute, despre speranțe împlinite și regrete jelite și visuri urgisite, dar niciodată uitate.

Simon simțea cum notele acelea năucitor de divine îi străpungeau sufletul, chemându-l spre o bătălie care nu era a lui, spre o femeie pe care ar fi putut-o iubi pentru tot restul zilelor lui și spre o casă pe care nu o cunoscuse niciodată. Melodia aceea părea să poarte odată cu ea ecoul obsesiv al cântului de flaut și de tobe și al susurului a o mie de voci, care fredonau la unison.

Fiecare bărbat prezent acolo pe deal stătea dintr-odată mai drept și mai demn. Inclusiv el. Și, fără să-și dea seama cum se întâmplase, se pomeni că mâinile sale erau strânse tare pe umerii Catrionei.

Și, până când bătrânul trimise ultima notă a melodiei sale plutind deasupra văii de jos, pentru a-și găsi locul de veci în brațele protectoare ale munților, obrajii Catrionei nu erau singurii pătați de lacrimi.

Kieran fu primul care se adună.

– Poți să-ți păstrezi bocetul pentru înmormântarea mea, bătrâne! strigă el. Nu știi vreun cântec bun de dans?

Bătrânul se uită încruntat la el.

– Nu vreau să-mi irosesc răsuflarea, de vreme ce-i foarte posibil ca singuru' loc unde-o să dansezi o să fie pe spânzurătoare, flăcău nesăbuit ce ești!

După aceea ridică din nou cimpoiul la buze și începu o melodie veselă.

Cu ochii strălucindu-i, Kieran se răsuci imediat și făcu o plecăciune surprinzător de elegantă în fața lui Simon și a Catrionei.

– Dacă ne scuzi, domnule, cred că doamna mi-a promis mie primul dans.

Înainte ca Simon să apuce să protesteze în vreun fel, Kieran o apucă de mână pe Catriona și o trase din brațele lui. Ea îi aruncă o privire neajutorată peste umăr, în timp ce Kieran o conducea într-un dans vioi, printre două linii formate din membri ai clanului său, care aplaudau cu înflăcărare.

Simon o privi trecând din mână în mână și de la bărbat la bărbat, cu obrajii rozalii de la epuizare și cu rânjetul transformat într-un hohot de râs fericit, în timp ce dădea capul pe spate și arunca în sus picioarele, cu fustele învârtindu-i-se ca un titirez. El dansase cu nenumărate femei prin săli de bal, aproape mereu știind că noptile aveau a se sfârși cu una dintre ele în patul lui. Dar nu fusese niciodată atât de excitat sau de flămând după o femeie cum era în clipa aceea.

Sau atât de periculos.

O dorea pe Catriona. O dorea cu atâta înverșunare, încât era dispus să riște totul și orice pentru a o avea în patul lui – mândria, inima... și chiar și propria-i viață. Îi părea extrem de rău că nu mai avea whisky pentru a-și putea potoli gândurile și poftele, așa că se răsuci

ferm pe călcâie și porni în întuneric. Și nici măcar nu văzu cum zâmbetul Catrionei dispăru în timp ce îl privea plecând.

Capitolul 16

Simon se trezi a doua zi dimineață simțindu-se de parcă avea toată greutatea lumii pe pieptul său. Dar, când deschise un ochi prudent, descoperi că era doar Robert the Bruce.

Motanul îi aruncă o privire obraznică, după care desfăcu larg picioarele din spate și începu să se lingă.

Simon ridică dintr-o sprânceană.

– Dacă ar putea și bărbații să facă asta, mârâi el, cu siguranță n-am mai avea nevoie de femei.

– Oh, știu și eu?! Fără o femeie... sau cel puțin fără un valet bun... tot n-ați fi în stare să vă găsiți ciorapii sau să vă legați lavaliera cum trebuie.

Când auzi afirmația aceea cinică, Simon se ridică brusc, practic azvârlind motanul de pe pieptul său. Fiara îi aruncă o privire răuvoitoare, după care se grăbi să se îndepărteze, cu coada zvâcnindu-i de indignare.

Catriona stătea cocoțată pe o piatră dărâmată, care făcuse cândva parte dintr-o arcadă superioară a acelei peșteri pline de mușchi pe care el o revendicase ca fiind dormitorul lui. Fu destul de surprins să descopere că păturile ei erau întinse la mai puțin de treizeci de centimetri distanță de ale lui. Dar probabil era mai bine că nu știuse că se aflase la un braț distanță de ea în timpul orelor lungi și singuratice ale nopții.

Catriona se îmbrăcase cu o rochie de culoarea căpșunelor și-și strânsese buclele într-un coc neglijent în creștetul capului, lăsând libere câteva șuvițe rebele să i se rostogolească pe obraji și pe ceafă.

Se uita la el precaută, nefiind sigură dacă era sau nu bine-venită.

– Îmi pare rău că a trebuit să-l trimit pe Robert să te trezească, dar mă temeam că, dacă n-o făceam, aveai să dormi iar până la prânz. Am fost chemați.

– De către cine? întrebă el căscând și-și îndepărtă din ochi părul ciufulit. De rege?

– Nu, de clan. Se pare că Kieran a convocat consiliul.

– Ăsta e un fel de parlament? Va trebui să purtăm robe lungi și negre și peruci pudrate și să ascultăm polemici plictisitoare și fără sfârșit despre inflație și dezbateri dacă regele este sau nu prea tont ca să conducă?

– Consiliul este un vechi obicei al clanului și se întrunește numai atunci când trebuie să se decidă sau să se anunțe o chestiune de extremă importanță. Se aplecă ușor în față, cu ochii strălucindu-i de entuziasm. După spusele lui Callum și lui Donel, nimeni din clanul Kincaid nu a mai convocat consiliul din '45.

Simon oftă și se dezveli de pături.

– Atunci, te rog, dă-mi voie să-mi pun roba neagră și peruca.

La scurt timp după aceea, Simon și Catriona intrară în ruinele marii aule și îi găsiră pe toți membrii clanului ei adunați laolaltă. Oamenii foloseau grinzile căzute pe post de bănci, în timp ce Kieran stătea în mijlocul lor, cu un picior proptit pe același bolovan lat pe care stătuse Catriona cu o noapte înainte, când le citise poezii. Veselia lipsită de griji pe care o afișaseră noaptea precedentă părea să fi dispărut complet, lăsându-le chipurile sărutate de soare solemne și indescifrabile. Starea lor de spirit părea să fie în completă opoziție cu norii care pluteau veseli pe cerul albastru strălucitor.

Kieran nu pierdu deloc timpul cu pretențiozități sau formalități. De îndată ce Simon și Catriona intrară în cercul lor sacru, o privi fix în ochi pe Catriona și proclamă:

– Vrem să rămâneți.

– Oh, da, păi, avem de gând s-o facem, îl asigură ea. Ne simțim foarte onorați că ne-ați invitat să participăm la consiliu.

– Nu, zise Kieran cu glas aspru. Vreau să spun că vrem să rămâneți aici. La castelul Kincaid. Cu noi.

Catriona clătină din cap, uimită, abia îndrăznind să creadă că exista cineva pe lume care să fi dorit prezența ei. Că poate găsise în cele din urmă casa și familia la care visase atât de mult timp.

– Dar Simon mi-a spus că aveați de gând să fugiți. Că plănuiați să vă împrăștiați și să vă ascundeți, ca să nu vă găsească Eddingham.

– Majoritatea dintre noi fugim și ne ascundem din ziua în care ne-am născut. Connor obișnuia să spună că uneori un om tre' să găsească un loc și să țină piept tuturor vitregiilor, chiar dacă e posibil să fie pentru ultima dată. Privirea lui Kieran călători apoi de-a lungul

ruinelor din aula grandioasă, căzută în paragină. Ei bine, mie mi se pare ăsta un loc la fel de bun ca oricare altu'.

Oamenii lui încuviințară din cap aprobator.

– Să nu plângi niciodată atât timp cât încă poți lupta, murmură atunci Catriona, auzind încă în mintea ei ecoul vocii lui Connor rostind acele cuvinte.

– Avem doar o singură condiție, zise Kieran.

– Orice, răspunse Catriona, și un zâmbet vesel își făcu loc pe chipul ei. Absolut orice!

Kieran făcu un semn din cap către Simon și zise:

– Vrem ca el să fie căpetenia noastră.

Catrionei îi dispăru imediat zâmbetul.

– Simon? Cred că glumești. Dar el nu poate să fie căpetenia voastră! Nici măcar nu e un Kincaid!

– Și nici tu nu mai ești, din moment ce te-ai căsătorit cu el, îi aminti Kieran. După care oftă și continuă: Poți fi și o descendentă a însuși bătrânului Ewan Kincaid, dar nu puteam avea o fătucă la cârma clanului. Avem nevoie de un bărbat. Încrucișă brațele la piept, aruncându-i lui Simon o privire batjocoritoare. Și *ăsta* a demonstrat deja că se pricepe destul de bine să mânuiască un pistol.

Și abia atunci când Simon făcu un pas în spate și ridică mâinile, parcă pentru a se apăra de o lovitură îngrozitoare, Catriona își dădu seama că arăta aproape la fel de îngrozit pe cât se simțea ea.

– Oh, nu, nu, nu! Dacă aveți senzația că o să conduc banda asta pestriță de hoți și de pungași într-o bătălie împotriva soldaților englezi doar ca să puteți revendica grămada asta de bolovani în paragină, atunci sunteți cu toții al naibii de nebuni!

– Are dreptate! Nu aveți nevoie de el! Aveți nevoie de mine! strigă Catriona, pe jumătate indignată. Mi-am petrecut toată viața pregătindu-mă pentru momentul acesta! Cunosc istoria clanului. Și am petrecut ore întregi studiind bătăliile faimoase care au avut loc chiar în munții ăștia. Aveți nevoie de inteligență și de ingeniozitate la fel de mult cum aveți nevoie de mândrie și de forță brută!

Kieran clătină din cap. Mila pe care o citea în ochii lui părea să o osândească mai mult decât hotărârea pe care o vedea acolo.

– Ba avem nevoie, fătucă, de un bărbat! Și, dacă omu' tău o să fie de acord să fie căpetenia noastră, atunci vom rămâne și vom lupta. Dacă nu, ne strângem tot ce avem și plecăm de aici pân' la lăsarea

nopții, și nemernicu' ăla de Eddingham n-are decât să se spele pe cap cu grămada asta de bolovani.

Chipul lui arăta ca și când fusese cioplit din aceiași bolovani. Și Catriona fu cuprinsă de disperare când înțelese că nu-l putea convinge să procedeze altfel.

Așa că se răsuci spre Simon. Ajunsese deja în culmea disperării.

– Pot să vorbesc un pic cu tine, te rog? Simți imediat privirile curioase ale membrilor clanului ei întorcându-se de la unul la altul, așa că adăugă: Între patru ochi.

Îl apucă apoi de braț și-l zori pe sub arcada din partea de nord a aulei, unde stătuseră împreună doar cu o noapte înainte, minunându-se de cântecul minunat al cimpoiului.

Odată ce se asigură că ceilalți nu-i mai puteau auzi, se întoarse de la Simon și privi valea însorită. Nu putea îndura să se uite la el în clipa aceea, pentru că nu voia ca el să-și dea seama cât de adânc o răniseră cuvintele lui Kieran. Vântul puternic îi învolbura fustele și-i biciuia obrajii cu șuvițe de păr rebele.

– Ai auzit ce-a spus Kieran, zise ea. Nu mă vor pe mine, dar o să te accepte pe tine.

– Mă tem că serviciile mele militare nu mai sunt disponibile. Am ajuns să joc rolul de doică pentru o femeie care și-a pierdut complet mințile.

Catriona se răsuci imediat cu fața spre el.

– Dacă nu vei accepta să fii căpetenia lor, se vor împrăștia în cele patru zări. Și atunci numele Kincaid și însuși clanul vor fi pierdute pentru totdeauna.

– Și mai exact când anume a devenit asta problema *mea?*

Catriona făcu un pas în față și-și lipi palmele desfăcute de pieptul lui. Bătăile puternice și sigure ale inimii lui sub mâinile ei se simțeau ca o speranță.

– Nu înțelegi, Simon? Asta ar putea fi șansa ta. Nu e prea târziu să fii un erou!

„Să fii eroul meu!"

Nu avea suficient curaj pentru a rosti cu voce tare cuvintele acelea. Dar tot erau acolo, ascunse în felul rugător în care se uita în sus la el și în tremurul aproape imperceptibil al buzei ei de jos. Pentru că îi oferea mai mult decât șansa de a deveni conducătorul clanului ei. Îi oferea însăși inima sa.

Simon se uită în jos la ea o clipă îndelungată, după care o apucă de încheieturi și-i îndepărtă cu blândețe mâinile de pe pieptul lui.

– Șansa mea de a fi un erou a venit și a trecut cu mult timp în urmă, scumpo. Și n-am fost niciodată nici suficient de nebun, nici suficient de visător ca să cer o a doua șansă.

Îi dădu apoi drumul la mâini, se întoarse de la ea și își croi drum peste stânci și în jos pe panta dealului, lăsând în urmă atât castelul, cât și pe Catriona.

Simon se întoarse la castel abia după ce noaptea își intră în drepturi și luna ajunsese deja la jumătatea drumului pe cerul nopții. Nu exista nici un cânt vesel al cimpoiului care să-l cheme înapoi acasă. Nu existau nici voci ridicate în notele unui cântec haiducesc. Și nici urmă din ecoul voios al râsului unei femei, care să-i tulbure inima sau să-i facă sângele să clocotească în vintre.

Castelul stătea ghemuit pe marginea dealului – un morman de pietre prefăcute în ruine –, potrivit numai pentru șobolanii care alergau pe coridoarele lui fără acoperiș și prin temnițele-i prăbușite. Simon simți cum inima îi tresări straniu când se uită în sus la parapetul singurului turn rămas în picioare.

Se mișcă la fel de tăcut ca o fantomă pe sub arcadă și intră în ruinele aulei grandioase. O găsi pe Catriona stând singură acolo, așezată pe bolovanul care-i servise pe post de scenă cu douăzeci și patru de ore în urmă. Își ținea bărbia sprijinită în mână și studia cerul, de parcă printre stelele sale strălucitoare ar fi putut găsi răspunsurile la toate întrebările pe care nu îndrăznea să le rostească. Pe măsură ce se apropie, putu vedea că avea obrajii pătați de urme sărate de lacrimi. Însă ochii ei erau uscați.

– Au plecat, zise el.

Ea încuviință din cap, chiar dacă nu fusese o întrebare.

– Îmi pare rău, zise el.

Și cuvintele acelea erau mai sincere decât avea să bănuiască ea vreodată.

– Da, ar trebui să-ți pară, zise ea cu răceală. Se ridică apoi și se întoarse cu fața spre el, și Simon aproape că își dori să n-o fi făcut. Ochii ei erau aproape la fel de cruzi ca ai lui Kieran. Ești un soț îngrozitor și un om absolut deplorabil.

Tatăl său îi aruncase de multe ori cuvinte de ocară mult mai îngrozitoare, iar el le nesocotise cu o simplă ridicare din umeri

și cu un râs batjocoritor. Și totuși, disprețul Catrionei îi spinteca măruntaiele la fel de dureros precum o sabie ruginită.

– Ce voiai să fac, Catriona? Să vă conduc, pe ei și pe tine, la o moarte aproape sigură? Să accept să vă privesc pe toți murind într-o rafală de gloanțe sau atârnând de frânghia spânzurătorii, doar de dragul unui vis care ar fi trebuit să fie abandonat cu zeci de ani în urmă?

– A fost visul *meu!* îi strigă ea, și lacrimi noi îi năpădiră ochii. Și nu aveai nici un drept să-l distrugi doar pentru că ți-era teamă că măcar o dată în viața ta ar fi trebuit să te ridici la înălțimea așteptărilor pe care le avea cineva de la tine!

– Poate că nu mă deranja să trebuiască să mă ridic la înălțimea așteptărilor, cât faptul că trebuia să mor pentru ele!

– Oh, da, așa e! Scuză-mă, dar uitasem că ești un laș autoproclamat, fără pic de onoare în inimă! Păi, după părerea ta, există ceva pe lume pentru care să merite să lupți? Pentru care să merite să mori? Ceva, orice, care să ți se pară suficient de nobil sau care să-ți fie suficient de drag încât să justifice să-ți riști prețioasa viață?

„Tu!"

Cuvântul acela se ridică de undeva din adâncimile sufletului său, dar nu ajunse să treacă pragul buzelor sale.

– Nu, zise ea, când el nu-i răspunse. Așa mă gândeam și eu. Ei bine, în orice caz, mă tem că va trebui să te concediez.

– Poftim? zise el încet, simțind cum se apropia periculos de mult de a-și pierde cumpătul.

– Ai auzit ce-am spus. Ești concediat. Nu mai am nevoie de serviciile tale. O să mă descurc și singură să mă întorc înapoi la Londra, mulțumesc frumos! Chiar și dacă va trebui să merg pe jos fiecare centimetru de drum.

Simon simți ceva în interiorul său devenind mortal de rece și în același timp insuportabil de fierbinte.

– Îmi ești datoare, zise el.

Clătinând din cap, de parcă nu-i venea să creadă atrocitatea pe care o auzea, Catriona se duse spre locul unde era așezată lada de găini a lui Robert the Bruce. Era mare noroc că motanul nu se afla înăuntru la momentul acela, pentru că o răsturnă cu un mârâit frustrat, după care trase de fundul de lemn până când se desprinse, dezvăluind un compartiment secret.

Smulse dinăuntru pumni plini de bancnote mototolite pe care le aruncă spre el furioasă, până când ajunseră să plutească între ei ca niște confeti.

– Ia-i! Ia-i pe toți! Jumătatea ta din zestre! Jumătatea mea din zestre! Nu-mi mai pasă deloc! Poți să-i cheltuiești pe băutură, pe jocuri de noroc și pe curve! Sper să-i cheltuiești până la ultimul bănuț și să mori de variolă franțuzească[1], undeva într-o speluncă!

Izbi apoi cutia de pământ și se întoarse spre arcada în paragină.

Simon călcă cu pași mari peste acea veritabilă avere, ca și când nu ar fost altceva decât gunoi sub tălpile cizmelor lui, o prinse din urmă la jumătatea drumului spre arcadă, o apucă de braț și o întoarse violent cu fața spre el.

Se uită în ochii ei speriați și uimiți și zise:

– Eu nu mă refeream la bani.

Capitolul 17

Catriona se uită în sus în ochii lui Simon, umbriți de pleoape grele. Nu mai fuseseră niciodată atât de verzi precum erau în clipa aceea. Sau atât de nemiloși. Strânsoarea mâinii lui era o chingă implacabilă pe brațul ei, care nu părea să permită nici un compromis și nici o speranță de scăpare.

Își linse buzele, simțindu-le dintr-odată foarte uscate.

– Ți-am plătit tot ce ți-am promis. Fiecare penny și chiar mai mult. Ce ai putea să mai vrei de la mine?

– Îmi datorezi noaptea nunții. Sau ai uitat cumva? Făcea parte din pactul diavolesc pe care l-am încheiat, și nu poți face un pact cu diavolul fără să te aștepți să vină într-o zi să-și ia partea. Răgușeala vocii lui se accentuă când adăugă: Sau într-o noapte...

Catrionei i se tăie răsuflarea.

– Doar nu te referi...

– Și de ce nu? Nu tocmai ce te-ai străduit din răsputeri să-mi amintești că sunt un om fără onoare? Fără scrupule? Din păcate,

[1] Sifilis, supranumit și „boala promiscuității" sau „pedeapsa pentru păcatele trupești", după cum a fost decretată de biserică (n.tr.)

nu poți spune același lucru și despre tine. Și tocmai de aceea nu ai de ales decât să onorezi promisiunea pe care mi-ai făcut-o.

Catriona simți colții de fier ai propriei fățărnicii strângându-se dureros în jurul inimii ei. Știind că răspunsul lui ar fi putut să frângă și ce mai rămăsese din ea, întrebă încet:

– Și, dacă refuz, o să iei cu forța ceea îți datorez?

Simon îi cercetă chipul o clipă îndelungată, de parcă s-ar fi gândit serios la asta, înainte de a clătina din cap.

– Nu, n-o s-o fac. Se aplecă apoi spre ea, și buzele lui se lipiră de urechea ei într-un sărut ușor când îi șopti: Dar atunci o să știu că ești o lașă chiar mai mare ca mine.

Îi dădu apoi drumul la braț și se îndepărtă de ea, dându-i ocazia să fugă.

Dar ea rămase fermă pe poziții, uitându-se la el sfidătoare.

– Îmi acorzi un pic de timp să mă pregătesc?

– Desigur, răspunse el, dovedindu-i că era și domn, și ticălos, până la final. Ai tot timpul necesar.

Când Catriona își făcu în sfârșit curaj ca să se apropie de grota luminată de lună pe care ea și Simon o împărțiseră cu o noapte înainte, descoperi că era complet transformată. Simon alăturase toate păturile și le așezase peste un pat gros de mușchi, ca să creeze un locaș confortabil și călduros. Ba chiar găsise și câteva lumânări confecționate din seu, lăsate în urmă de Kieran și de oamenii lui, și le așezase pe bolovanii dărâmați. Licărirea lor aurie tremurătoare se amesteca acum cu razele argintii strălucitoare ale lunii.

Se întoarse când o auzi apropiindu-se, dar nu-și putu ascunde cu totul licărul de uimire din ochi. Catriona știa că, în ciuda tuturor pregătirilor pe care le făcuse, Simon nu crezuse că ea ava să vină cu adevărat.

Se apropie ușor de el, netezindu-și emoționată fusta simplă de muselină a cămășii de noapte.

Pielea ei era încă umedă, după ce se îmbăiase într-un izvor din apropiere, și materialul subțire i se lipea de corp în locuri neașteptate. Dat fiind că avea o nuanță albă castă, se aștepta ca el să facă vreo glumiță spirituală și să o compare cu Ioana d'Arc care se ducea să fie arsă pe rug. Dar el pur și simplu rămase acolo privind-o, cu ochii umbriți de genele acelea dese, aurite, pe care ea le adora și pentru care îl invidia în același timp.

Simon purta doar niște pantaloni din piele de căprioară și o cămașă de pânză topită, descheiată până la talie. Picioarele lui lungi și înguste erau desculțe, iar părul maroniu-roșcat îi atârna liber în jurul feței. În ciuda cicatricilor și a umbrelor pe care le incrustase viața în trăsăturile sale, frumusețea lui indiscutabilă, care o fermecase când era doar o copilă nevinovată, era în continuare desăvârșită. Se temea că, dacă avea să-i ofere chiar și o fărâmă insignificantă de tandrețe, inima ei hapsână avea să se agațe de ea și să o facă să-i ierte orice... și să nu-i poată rezista. Să nu-i poată refuza nimic...

Era extrem de conștientă că privirea lui îi urmărea fiecare mișcare. Trecu pe lângă el hotărâtă și se așeză pe patul pe care-l pregătise. Se străduí din răsputeri să nu-și amintească toate fanteziile romantice pe care le avusese cândva în legătura cu clipa în care avea să se ducă pentru prima dată în patul soțului ei. Mai cu seamă că, în majoritatea acelor fantezii, Simon *fusese* soțul în cauză.

Se întinse pe spate și-și ațintí privirea spre o stea care se afla imediat sub curba elegantă a lunii.

– Dacă nu te superi, aș vrea să te rog să termini cât mai repede cu putință. Știu că se spune că ești un fel de maestru în arta amorului, dar, dacă e totuna pentru tine, aș prefera să sari peste... politeturi.

– Politeturi? Faci să sune ca și când aș fi pe punctul de a te invita la ceai și apoi ți-aș lăsa cartea mea de vizită...

– Știi la ce mă refer. Aș vrea să te rog să-ți iei plăcerea și apoi să pleci.

Îmbufnarea lui era aproape palpabilă când zise:

– Fără să mă gândesc absolut deloc la plăcerea ta?

– Păi, nu așa preferă bărbații?

– Nu și acest bărbat. Simon se lăsă apoi deasupra ei, acoperindu-i trupul ca un leu sălbatic grandios și auriu, până când chipul lui înlocui imaginea lunii în fața ochilor ei. Deci ceea ce-mi ceri să fac e doar să-ți ridic cămașa de noapte, să-mi iau plăcerea și apoi să te acopăr la loc când... când termin, zise el, repetând cuvintele naive pe care i le spusese la conacul unchiului ei.

– Da, te rog, răspunse ea, cu înverșunare. Exact asta te rog să faci.

El îi cercetă chipul cu mare atenție înainte de a încuviința din cap.

– Foarte bine, atunci. Dumnezeu mi-e martor că nu aș vrea să te dezamăgesc din nou.

Catriona inspiră cutremurându-se, după care își întoarse chipul de la el și închise ochii.

Învățase câte ceva despre actul fizic în sine spionând pisicile și caii unchiului ei. Însă puterea periculoasă a ceea ce era pe cale el să-i facă reprezenta în continuare un mister pentru ea.

Se străduí să nu tresară când îi simți degetele calde atingându-se de pulpele ei. Simon apucă apoi poalele cămășii ei de noapte și o ridică ușor, lăsând-o goală de la talie în jos.

Îl auzi trăgând aer în piept tare și simți căldura care radia de la trupul lui. Un geamăt neajutorat îi scăpă atunci când mâinile lui alunecară pe interiorul genunchilor, ridicându-i și depărtându-i ușor picioarele, până când coapsele i se deschiseră.

Și, în timp ce briza răcoroasă a nopții o mângâia ca un amant iubitor, înțelese că făcuse o greșeală îngrozitoare. În clipa aceea se simțea de o mie de ori mai vulnerabilă decât dacă ar fi fost complet goală în brațele lui. Și nu putea face nimic ca să-i oprească ochii să se înfrupte cu goliciunea ei în lumina lunii.

– Dumnezeule, Catriona! exclamă el, cu sufletul la gură. Nu credeam că poți fi și mai frumoasă decât erai deja.

Ea rămase cu ochii închiși strâns și își mușcă buza de jos, înspăimântată, dar și nerăbdătoare în privința a ceea ce avea să urmeze. Dar nu se așteptase nici o clipă să se cutremure de pură încântare când buzele lui găsiră acel punct splendid de sensibil din spatele genunchiului ei.

I se tăie respirația când căldura umedă a gurii lui înflori pe carnea ei, trasând o cărare de fiori de plăcere spre coapsa ei tremurândă. Mâinile lui se strânseră în jurul gleznelor ei ca o pereche de cătușe de catifea, ademenindu-i picioarele să se deschidă și mai mult și lăsând-o și mai vulnerabilă în fața seducției ispititoare a sărutărilor lui. Își croi drum de sărutări în sus pe fiecare coapsă, până când fiecare respirație a ei se transformă într-un suspin și coapsele căutau să i se depărteze tot mai mult, dintr-o voință proprie.

Catriona era absolut uimită de faptul că nu își dăduse seama că mâinile lui îi părăsiseră gleznele până când nu îi simți degetele atingându-se ușor de cuibul umed de cârlionți dintre picioarele ei. I se tăie din nou respirația când el se aventură și mai adânc, deschizând cele două petale rozalii pe care le găsi acolo, până când își putu afunda un deget în nectarul care se ascundea între ele.

– Oh! Deschise imediat ochii când un suspin de plăcere pură îi zgudui întreaga ființă. Încercă să se ridice, dar părea să o țină imobilizată pe pământ doar cu greutatea și puterea unui singur deget. Ce îmi faci?

Simon ridică ușor capul și îi întâlni privirea. Trăsăturile frumoase ale feței sale păreau deopotrivă aspre și flămânde.

– Exact ce m-ai rugat. Îmi iau plăcerea.

Iar după aceea își plecă din nou capul și o sărută *acolo*. Catriona gemu gutural și se arcui pe pătură, dar nu avea unde să fugă pentru a scăpa de extazul pe care i-l oferea. Și, după numai câteva atingeri ale limbii lui iscusite, se arcui cu totul înspre gura lui, în loc să încerce să se îndepărteze de ea. Își înfipse unghiile în pătură și aruncă disperată capul dintr-o parte în alta, simțindu-se orbită și incoerentă din cauza dorinței, în timp ce gura lui pricepută se unea cu ea, folosindu-și limba ca să o facă a lui în toată deplinătatea cuvântului.

Simon nu doar că își lua propria plăcere, ci îi lua voința și o făcea a lui. Îi poseda inima și spulbera toate zidurile pe care le construise în jurul ei. Îi fura sufletul și o lăsa să guste din paradis... și în tot acel timp știa că îi oferea ceva ce nu avea să uite pentru tot restul zilelor ei.

Atingerea dulce și fierbinte a limbii lui pe mugurele umflat de la îmbinarea buclelor ei femeiești era ca o flacără vie care o împingea spre o dorință febrilă. Iar când încercă să se îndepărteze, Simon își strânse mâinile mari și calde în jurul feselor ei, ca s-o țină locului, ațâțând flacăra aceea până când se transformă într-un incendiu mistuitor în toată regula. Și, exact în clipa în care fierbințeala aceea amenința să o ardă cu totul, el închise buzele în jurul mugurelui delicat și supse tare, trimițându-i prin corp un val neașteptat de extaz, care se revărsă ca o cascadă prin fiecare nerv al trupului ei.

Și părea să continue la infinit... precum țipătul ei frânt de abandon.

Se simțea ca și când fusese aruncată până în ceruri, ca să atingă stelele, și apoi condusă tandru înapoi spre pământ pe aripile unei brize domoale. Catriona deschise ochii încet.

Simon se uita în jos la ea. Iar strălucirea victorioasă din ochii lui era absolut inconfundabilă.

Ridică ușor o mână și-i cuprinse obrazul, neputându-se abține să nu-l atingă. Se uită la el cu seriozitate și zise:

– Am avut dreptate în privința ta. Ești un ticălos fără scrupule și fără pic de onoare.

– S-ar putea să fie adevărat ce spui, iubito, șopti el, cuprinzându-i fața în palme. Dar în noaptea asta sunt și soțul tău.

În timp ce gura lui se pogorî peste a ei, făcând-o să simtă gustul îmbătător al propriei plăceri, Catriona își încolăci mâinile în șuvițele mătăsoase ale părului lui și-l sărută înapoi, smulgând un mârâit de plăcere din adâncul gâtului său.

Interpretând mârâitul acela drept ceea ce era – adică o invitație –, ea îi îndepărtă cămașa de pe umeri, permițându-și să savureze faptul că-l atingea, așa cum visase întotdeauna. Trupul lui era o minune de mușchi fermi... cald și neted, suplu și puternic.

Disperată să guste ceea ce atingea, Catriona rupse sărutul și-și lipi buzele în dreptul inimii lui. Avea un gust sărat și în același timp insuportabil de dulce. Iar limba ei lacomă nu se mai sătura de el.

Simon se dezbrăcă de tot de cămașă printr-o mișcare agitată a umerilor, după care o trase pe Catriona în șezut și îi scoase cămașa de noapte peste cap.

Se uită îndelung la globurile pale ale sânilor ei, cu un amestec seducător de admirație și dorință.

– Cred că nici măcar dragul tău Robbie Burns nu a compus vreodată vreo poezie demnă de o asemenea imagine. Își ridică apoi ochii spre chipul ei, cu colțul gurii curbat într-un zâmbet de craidon. Dar poate îmi permiți să-mi pun limba să se ocupe de treaba asta.

Se aplecă apoi și trasă cerculețe cu vârful limbii în jurul unui sfârc rozaliu. Iar în clipa aceea Catriona descoperi că nu avea voința să-l refuze, dar că nici nu-și dorea s-o facă. Lăsă capul pe spate într-un abandon sălbatic, în timp ce el îi dovedea încă o dată cât de iscusită putea fi limba lui.

Fără a irosi nici măcar un cuvânt, oferi atenție pe rând sânilor ei, folosindu-se de atingerea pricepută a limbii, de căldura umedă a buzelor lui și de răzuirea blândă a dinților, pentru a compune un sonet glorios închinat farmecelor ei feminine. Iar când îi cuprinse în gură unul din sfârcuri și supse tare, estompând complet granița dintre plăcere și durere și trimițând încă un val din extazul de mai devreme să i se reverse prin pântece ca o cascadă, Catriona nu putu face altceva decât să-și încleștеze mâinile în părul lui și să-și strângă coapsele.

Apoi mâinile lui la fel de iscusite se grăbiră să-și salveze carnea și să o elibereze din strânsoarea pantalonilor. Dar, înainte să arunce măcar o ocheadă spre comoara ascunsă pe care tocmai o dezvăluise, o cuprinse în brațe cu tandrețe și o lăsă pe spate pe pături și pe mușchi, lipindu-și trupul gol de al ei și sorbind încă un sărut de pe buzele ei.

Exista ceva atemporal și imaterial în a fi acolo, în locul acela, iluminat de lumina lunii. În brațele acestui bărbat. Cu respirațiile îmbinate în suspine fără cuvinte și cu membrele goale încârligate, ar fi putut fi orice lord și lady din istorie, subjugați de plăcerile carnale ale iubirii și de toate posibilitățile îmbătătoare.

Când Simon se dezlipi de ea, Catriona încercă să se agațe de mușchii supli ai spatelui său în semn de protest.

– E în regulă, îi șopti el, depunând un sărut dulce pe tâmplă. Se întinse apoi spre un raft confecționat dintr-o piatră dărâmată și luă o cutiuță mică și lăcuită. Deschise capacul și dezvălui o sticluță mică și delicată, cuibărită pe un pat de mătase. Îi scoase apoi dopul, și în aer se revărsă mirosul exotic și luxuriant de smirnă, amestecat cu cel mai greu de mosc, oferit de propria lui dorință. Mă tem că nu mă pot face mai mic pentru tine, de vreme ce ai avut exact efectul opus asupra mea, de când ai intrat prima oară în celula mea. Dar poooot, zise el, tărăgănat, plimbând dopul rece și tare printre moliciunea rozalie a sânilor ei, lăsând în urmă o dâră de ulei parfumat, pot să ușurez un pic lucrurile.

Pe măsură ce însemnătatea cuvintelor lui prinse contur în mintea ei, Catriona se îmbujoră și se încruntă în același timp.

– Presupun că porți ăsta cu tine în bagaj în caz că dai peste vreo virgină pe care vrei să o seduci... Privi apoi absolut fascinată cum o îmbujorare delicată îi acapară pomeții. Oh, vai, domnule Wescott, te-ai îmbujorat, cumva?

Simon oftă din greu, după care își trecu mâna prin păr, agitat.

– O să-ți împărtășesc un secret întunecat, care probabil mi-ar ruina complet reputația dacă s-ar afla. Se aplecă apoi și-i șopti încet la ureche: N-am mai fost niciodată cu o virgină.

Catriona făcu ochii mari, neîncrezătoare.

– Serios?

El încuviință din cap solemn și spuse:

– Ești prima pentru mine.

Ea zâmbi atunci, simțindu-se ridicol de mulțumită de mărturisirea lui.

– Păi, cred că asta te face și pe tine un soi de virgin, atunci. După aceea îl bătu ușor pe piept și adăugă: Nu-ți face griji. O să fac tot posibilul să fiu blândă cu tine.

– Te rog, nu, mârâi el, cuprinzându-i cu dinții buza de jos și rontăind ușor.

Catriona se gândise că poate avea să-și ungă și degetele cu un pic de ulei, dar el o surprinse turnând o jumătate din conținutul sticluței pe burta și pe coapsele ei.

– Oh! exclamă ea când uleiul începu să se prelingă între trupurile lor.

Conduse de degetele lui mari, mâinile lui Simon urmară traseul uleiului, alunecând ușor în jos pe zona incredibil de sensibilă de deasupra oaselor șoldurilor ei și mângâind-o cu mișcări ascendente, până când coapsele i se depărtară, parcă dintr-o voință proprie. Uleiul părea să se încălzească sub frecarea hipnotică a atingerii lui și senzația mângâierii lui o făcea pe Catriona să se simtă delicios de decadentă, ca o cadână răsfățată dintr-un harem sau ca regina Estera, pregătită pentru plăcerea regelui.

Continuă să o atingă și să o mângâie cu mișcări circulare, până când întreaga sa lume ajunse să se rezume la triunghiul mic și mătăsos dintre picioarele ei. Singurul loc unde nu o atinsese...

Îi spusese cândva că, dacă i-ar fi acordat zece minute, ar fi făcut-o să-l implore de plăcere. Dar durase mai puțin de cinci...

– Te rog, Simon, gemu ea, murind de nerăbdare ca el să o atingă. Oh, te rog... Întoarse capul și-și ascunse fața în păr, dar știa că nu avea unde să fugă sau cum să se apere de dorința teribilă care creștea în ea.

Și se dovedi că era un om milos, până la urmă. Înnebunit de rugămințile ei rostite cu sufletul la gură, își folosi ambele degete mari de la mâini pentru a-i depărta cârlionții feminini mătăsoși și își croi drum strălucitor și umed până la destinația finală.

După aceea folosi buricele unui deget pentru a întinde uleiul în jurul acelei deschizături fragile. Catriona se simțea înflorind precum o floare sub sărutul drăgăstos al soarelui, dornică să primească orice îi putea oferi.

Înăbuși un suspin de plăcere și zise:

– Asta este una dintre perversiunile alea creative pe care se spune că le practici?

– Nu. Dar asta este..., șopti el și-și alunecă degetul mare adânc în ea.

Catriona eliberă un geamăt gutural, ca și când însuși sufletul îi era smuls din trup în schimbul unei plăceri imposibil de descris în cuvinte. Ajutat atât de ulei, cât și de lacrimile de fericire pe care le vărsa propriul ei corp, Simon își lunecă degetul înăuntru și afară, seducând-o tandru, dar minuțios într-o imitație îndrăzneață a ceea ce avea să urmeze.

Și totuși, nu terminase cu ea. Chiar când Catriona se gândea că era posibil să leșine din cauza puterii extazului primordial pe care-l trăia, el își trecu ușor degetul arătător peste mugurele sensibil pe care-l supsese mai devreme. Și doar de atât avu nevoie corpul ei pentru a exploda într-un nou val de extaz. Tremurul de plăcere încă nu se stinsese cu totul când el își retrase degetul din ea, lăsând în urmă o senzație de pustiu, care tânjea să fie umplut. Iar când simți greutatea solidă a bărbăției lui pe coapsa ei, înțelese că exact asta avea de gând să facă.

Și, dintr-odată, nu mai conta deloc cu câte femei se culcase în trecut. Pentru că în noaptea aceea era al ei. Numai al ei. Era cu totul al ei!

Gândul acela o făcu să se simtă deopotrivă sălbatică și curajoasă.

– Stai! îi porunci ea.

Privirea lui speriată se mută imediat spre chipul ei. Vocea lui era răgușită și aproape de nerecunoscut când zise:

– Dacă te-ai hotărât să nu-ți mai respecți partea din învoială, ar fi mai bine să-mi spui acum.

Catriona se întinse după sticluța cu ulei, își turnă o cantitate generoasă în palme, după care se întinse spre el. Simon își dădu imediat capul pe spate și inspiră agonizant, în timp ce mâinile ei mici se chinuiau să îl cuprindă. Își folosea ambele mâini pentru a întinde uleiul peste mădularul lui erect, la fel de uimită de lungimea și de grosimea lui cum era de fascinată de expresia de extaz care dansa pe chipul său în lumina lunii. Ținea ochii închiși și buzele deschise, dezvăluindu-și dinții într-un rânjet care era sălbatic și în același timp incredibil de frumos.

Tocmai întindea obraznică uleiul pe fiecare centimetru din carnea lui, când Simon îi captură ambele încheieturi ca într-o menghină.

– Nu-ți place? întrebă ea, neputându-și ascunde panica.

– Tocmai asta e problema, îngeraș, șopti el, lăsând-o ușor pe spate și acoperind-o cu umbra lui. Îmi place mult prea mult. Și, dacă mai continui să-mi faci *așa*, nu voi mai putea să fac... *asta*.

Catrionei i se tăie respirația de șoc când el o pătrunse cu totul dintr-o singură mișcare abilă. Simți o durere puternică, de parcă era spintecată în două de o sabie adevărată.

În ciuda tuturor eforturilor lui de a o pregăti, trupul ei neexperimentat abia dacă îl putea cuprinde.

Simon îi sărută atunci fruntea udă de sudoare, răsuflând din greu, de parcă alergase într-un maraton.

– Îmi pare rău, scumpo. Îți jur că am vrut să-ți ofer doar plăcere, nu și durere.

Ea eliberă un mârâit mic și nemulțumit.

– Cred că-mi plăcea mai mult doar degetul tău...

El îi cuprinse fața în palme și se uită la ea. În ochii lui strălucea o tandrețe nemaivăzută, care-i făcea inima să se strângă în piept.

– Promit să fac tot ce-mi stă în putere ca să te determin să te răzgândești.

Știind că aceea era o promisiune pe care ar fi păstrat-o încântat, Simon își mută greutatea în ambele brațe și începu să se miște ușor în ea. Era incredibil de strâmtă. Splendid de fierbinte...

Și minunat de *a lui*. Nu era doar faptul era prima virgină cu care fusese vreodată, ci se simțea ca și când ar fi fost prima lui femeie... singura femeie pe care avea să o mai dorească vreodată.

O făcu a lui cu mișcări ample, lente și adânci, alunecând în ea și retrăgându-se ușor, de parcă ar fi avut toată noaptea la dispoziție pentru a face dragoste cu ea. Și, deși nu i-ar fi plăcut nimic mai mult pe lume decât să închidă ochii și să se abandoneze senzației, nu putea rezista să nu-i privească chipul minunat, în timp ce durerea se topea în mici expresii de încântare.

În scurt timp, ea avea buzele întredeschise într-un suspin fără sunet, obrajii ei îmbujorați și ochii-i înflăcărați de pasiune. Iar când începu să-și ridice ușor șoldurile pentru a răspunde fiecăreia dintre împingerile lui, Simon se văzu nevoit să închidă ochii strâns și să scrâșnească din dinți într-un geamăt gutural, pentru că era în pericol de a-și pierde stăpânirea de sine legendară asupra propriilor nevoi.

Catriona își plimbă mâinile peste pieptul lui Simon, care strălucea de sudoare, minunându-se că putea fi unită cu o creatură atât

de frumoasă. Durerea ascuțită pe care o simțise între picioare se topise într-un inconfort surd, care o făcea doar și mai minunat de sensibilă la frecarea care avea loc între trupurile lor.

Atât mătușa Margaret, cât și verișoara sa Georgina o făcuseră să creadă că sărutările, mângâierile și declarațiile de dragoste șoptite erau lucruri minunate și de dorit, dar că actul marital în sine era ceva ce trebuia îndurat cu stoicism – prețul pe care trebuia să-l plătească o femeie pentru iubirea unui bărbat.

Dar aparent cineva uitase să-i spună asta și lui Simon, pentru că plăcerea pe care i-o oferea în clipa aceea era mult mai profundă și mai puternică decât extazul pe care i-l dăruise mai devreme folosindu-și doar gura și mâinile. Se simțea posedată. Subjugată și complet sub stăpânirea lui. Ca și când nu și-ar mai fi putut aparține niciodată doar ei înșăși.

Ca și când ar fi făcut orice pentru el și l-ar fi lăsat și pe el *să îi facă* ei orice, oricât de șocant sau de interzis ar fi fost acel lucru. Dacă el era un maestru în arta amorului, atunci în noaptea aceea ea era discipola lui dornică și nerăbdătoare.

Îi cuprinse fața în palme, obligându-l să se uite la ea. Să o vadă cu adevărat.

– Mi-ai dat tot ce mi-am dorit, Simon. Tu ce îți dorești?

– Pe tine, răspunse el răgușit. Numai pe tine.

Și, în clipa imediat următoare, nu mai era timp pentru cuvinte sau pentru gânduri. Ci numai acel ritm crescând în care se uneau trupurile lor.

Simon scrâșni din dinți și se afundă în Catriona cu un abandon nesăbuit. Era ca și când atingerea ei descătușase în el o sălbăticie pe care se luptase toată viața lui s-o îmblânzească. Și, pentru prima dată, în loc să caute să-i producă amantei lui cât mai multă plăcere, căuta să o obțină pe a lui.

Ceea ce făcu totul și mai extraordinar când o auzi pe Catriona strigându-i numele, când o simți încordându-se și îi simți faldurile de catifea pulsând în jurul lui, în clipa în care ajunse pe culmi nebănuite ale extazului. Explozia eliberatoare se revărsă prin el cu forța unui tunet nimicitor, distrugând orice rațiune, până în punctul în care nu mai putu face altceva decât să se prăbușească deasupra ei, cutremurându-se și sleit de puteri.

Rămaseră mult timp acolo, îmbrățișați, ascultându-și respirațiile întretăiate și gâfâitul extenuat. Vocea Catrionei răsună ca o șoaptă plină de venerație când reuși să zică în cele din urmă:

– Acum știu de ce țipau Jem și Bess.

– Și acum și eu îmi amintesc cum e să ai douăzeci și doi de ani, murmură Simon cu chipul ascuns în părul ei.

Catriona făcu imediat ochii mari când îl simți întărindu-se din nou în interiorul ei.

– Oh, vai, domnule Wescott! Doar nu vorbești serios!

El ridică atunci capul. În ochii lui apăruse o strălucire delicios de decadentă.

– Crede-mă, doamnă Wescott! N-am fost mai serios niciodată în viața mea!

Capitolul 18

Catriona se trezi cu senzația delicioasă a mâinii lui Simon mângâindu-i sânii. Își lipi fundul de vintrea lui și se cuibări și mai mult în îmbrățișarea lui caldă, înainte de a șopti:

– E destul de reprobabil din partea ta să mă mângâi așa doar pentru că ai impresia că dorm și că nu-mi pot apăra virtutea.

Simon își strecură cealaltă mână între picioarele ei și începu să o mângâie ușor și acolo.

– Ai perfectă dreptate. Ar trebui să-mi fie foarte rușine. Și mai exact ce ai de gând să faci în privința asta?

Catrionei i se tăie răsuflarea de încântare când el își împinse cel mai lung deget în ea.

– Hmm... nu știu. Să mă prefac că dorm? zise ea și închise ochii.

Dar se dovedi imposibil să se prefacă prea mult. Pentru că nu își putea înăbuși suspinele și gemetele de plăcere în vreme ce el o trăgea ușor de sfârcuri și nu se putea abține să se arcuiască în palma lui, care-i făcea tot felul de lucruri păcătoase.

– Prima dată când ne-am întâlnit, șopti el, atingându-și buzele de ceafa ei cu o tandrețe posesivă care o făcea să se cutremure, cred că ai încercat să mă instruiești în frumoasa artă a amorului, dacă nu mă înșel, nu? Și cum ai zis atunci? Că masculul pur și simplu o mușcă

de ceafă pe femelă ca să o țină nemișcată în timp ce o călărește pe la spate?

Catriona se cutremură din nou când Simon îi ronțăi ușor ceafa, exact în clipa când o pătrunse pe la spate.

– Nu mi-ai spus niciodată ce se întâmplă după aceea, îi șopti el la ureche, îngropându-se cu totul în ea, dar apoi rămânând perfect nemișcat.

– Asta, răspunse ea, cu sufletul la gură, legănându-se într-un ritm mai vechi decât timpul. Doar asta...

Puțin mai târziu, Catriona stătea cuibărită în scobitura brațului lui Simon. Se simțea delicios de ametită, dar nu voia să mai irosească nici o altă secundă prețioasă din noaptea aceea dormind. Mâna lui se juca în părul ei, încolăcind pe deget mai întâi o buclă, apoi alta. Pe măsură ce se instalase frigul nopții, aruncând o mantie subțire de îngheț peste fiecare frunză căzută și peste fiecare mănunchi de iarbă, el ridicase păturile în jurul lor, creând un fel de cocon cald și confortabil.

– Am crezut că o să mi se frângă inima mică și fragilă atunci când mi-ai zâmbit la docuri, după ce te-ai întors de la Trafalgar, îi mărturisi ea. Aveam șaisprezece ani și cumva știam că o să mă iei în brațele tale chiar acolo, în fața lui Alice și a întregii lumi, și că o să-mi juri devotamentul tău etern.

– Mă tem că am fost un pic zăpăcit în ziua aceea, zise el, după care se uită în sus spre stelele strălucitoare de pe cer. Profilul său era absolut misterios și indescifrabil. Nu ai fost singura fantomă din trecutul meu prezentă în mulțime în ziua aceea. A fost acolo și mama mea.

Catriona se încruntă, gândindu-se că probabil nu auzise bine.

– Mama ta? Dar nu înțeleg... Mi-ai zis că a murit...

– Am spus tuturor că a murit. Dar adevărul este că și-a găsit în cele din urmă un amant bogat... și care nu era însurat. Oh, a jurat că mă lasă cu tata pentru binele meu, a zis că ajunsesem la vârsta la care aveam nevoie de influența unui bărbat în viața mea și că el îmi putea oferi casa și viitorul pe care ea nu mi le-ar fi putut da niciodată. Îi scăpă apoi un hohot de râs scurt și amar. Când m-a părăsit la biroul avocatului, m-a strâns în brațe ca și când nu avea de gând să-mi mai dea drumul vreodată și a vărsat cele mai frumoase lacrimi de crocodil pe care le-ai văzut în viața ta. Dar uitase că o văzusem

plângând cu același patos în zeci de roluri diferite de-a lungul anilor.

– Și dacă erau lacrimi adevărate? întrebă Catriona încet. Dacă chiar a crezut că făcea ce era mai bine pentru tine, chiar dacă asta i-a frânt inima?

– Atunci a fost o mare nebună, zise el linear. Mi-ar fi fost mai bine să locuiesc pe străzi, furând din buzunarele oamenilor și vânzându-mi trupul străinilor pentru a răzbi în viață, decât să trăiesc din mila tatălui meu. Singurul lucru pe care l-a urât mai mult decât pe ea... am fost eu.

Catriona îi mângâie cu blândețe pieptul, dar știa că nu putea face nimic pentru a alina durerea din inima lui.

– Și ce-ai făcut când ai văzut-o la docuri în ziua aceea?

– Același lucru pe care l-aș fi făcut pentru orice femeie frumoasă... I-am făcut cu ochiul și am mers mai departe. Și, până să întorc iar privirea spre ea, dispăruse deja. Mai târziu am auzit că s-a căsătorit cu amantul ei și că ducea o viață respectabilă în Northumberland. Îi aruncă apoi privire îndurerată și adăugă: N-am spus niciodată nimănui că e în viață. Nici măcar tatălui meu.

– Se pare că acum va trebui să îți păstrez două secrete, replică ea cu seriozitate. Că mama ta este în viață... și că nu ai obiceiul de a seduce virgine.

Simon se rostogoli atunci deasupra ei, încolăcindu-și degetele prin părul ei și ținându-i mâinile prizoniere de o parte și de alta a capului. Privirea sălbatică din ochii lui îi tăia răsuflarea.

– Dar mi-a fost scris să te seduc pe tine...

– Ei bine, după noaptea aceasta, șopti ea, desfăcând picioarele pentru el, ăsta nu mai e un secret.

Simon stătea pe marginea râpei, privind zorii alunecând prin valea de jos. Vântul îi ciufulea părul și trăgea de gulerul cămășii lui deschise. Norișori mici, pufoși și dantelați cu roz pluteau pe cerul strălucitor, atât de aproape de pământ, încât avea senzația că nu trebuia decât să întindă mâna ca să-i atingă. Dar știa că, dacă ar fi încercat, i s-ar fi topit între degete precum vaporii care erau cu adevărat.

O lăsase pe Catriona dormind în cuibul lor de pături, cu o umbră de zâmbet adâncindu-i gropița din obrazul stâng. Avea multă experiență când venea vorba despre a se furișa din paturile femeilor

înainte ca ele să se trezească. De obicei s-ar fi strecurat din dormitoarele lor cu ghetele-n mână și nu și-ar fi permis niciodată să sufere nici cel mai mic fior de vinovăție. Și, în fond, de ce ar fi simțit asta? Le oferise exact ceea ce-și doriseră de la el și le părăsise cu un simplu sărut pe frunte, cu zâmbetul pe buze și cu o amintire pe care s-o prețuiască în nopțile lungi și friguroase de iarnă, când vântul sufla rece prin paturile lor goale.

Dar era prima dată când făcea asta cu *soția lui*.

Cu siguranță nu o tratase pe Catriona cu considerația delicată pe care o merita o soție. Se comportase cu ea precum cu o curtezană experimentată plătită numai pentru plăcerea lui. Probabil se comportase cu ea exact așa cum se purtase tatăl său cu mama lui.

Acum putea adăuga și ruinarea unei fete nevinovate la lista lui lungă de păcate. Și de data aceea nici măcar nu mai putea da vina pe whisky. Și, chiar dacă fusese cea mai înnebunitoare noapte din viața lui, fusese complet treaz când se culcase cu Catriona.

În plus, nu îi alina deloc conștiința să își dea seama că ea avusese dreptate. Ar fi fost o dovadă mult mai mare de bunătate din partea lui să o ia repede și fără nici o grijă, ca să-și satisfacă propriile nevoi egoiste și să o facă să-l disprețuiască. În schimb, se folosise de toată măiestria sa în ale seducției ca să-i ofere o noapte de plăcere pe care s-o țină minte pentru totdeauna.

Și una pe care nici el nu avea să o uite vreodată.

Catriona rătăci printre ruinele marii aule, purtând doar cămașa ei de noapte șifonată și un zâmbet somnoros pe chip. Se uită la cerul albastru precum oul de măcăleandru, șocată de cât de mult urcase soarele în traiectoria sa. Se simțea delicios de decadentă. Căscă somnoroasă și se întinse cu toată grația lenevă a lui Robert the Bruce. Se simțea înțepenită și o dureau mușchi pe care nici nu știa că-i avea, dar asta doar o făcea să se simtă și mai mult ca o proaspătă mireasă care fusese iubită strașnic și minuțios de mirele ei.

Apoi un fluierat discordant pluti înspre urechile ei. Înclină ușor capul într-o parte, și zâmbetul i se mări considerabil când recunoscu cântecul scoțian vesel și obscen pe care Simon îl fredonase la hanul din Gretna Green în noaptea nunții lor.

Urmă sunetul acela voios înspre luminișul spațios care fusese cândva curtea castelului și-l găsi pe Simon conducând cei doi cai spre căruță.

– Bună dimineața, soare, zise el, aruncându-i un rânjet încrezut. Credeam că o să lâncezești în pat toată ziua. Tocmai mă pregăteam să vin să te trezesc cu o împunsătură.

Ea îi răspunse la rânjet cu un zâmbet fermecător care-i sublinia și mai mult gropițele din obraji.

– Din câte îmi amintesc, am avut parte de împunsături azi-noapte. În repetate rânduri.

Spre surprinderea ei, el nu răspunse glumiței sale obraznice cu o vorbă de duh, ci pur și simplu conduse caii în fața căruței și începu să-i pregătească pentru înhămare.

Catriona se încruntă.

– Ce faci?

– Înham caii la căruță. Aș vrea să plecăm din locul acesta cu mult înainte să sosească Eddingham și batalionul lui de soldați. Ne așteaptă o călătorie lungă dacă vreau să te duc înapoi la conacul unchiului tău până la sfârșitul săptămânii.

Catriona clipi uimită.

– Mă duci înapoi acasă la unchiul meu?

– Normal. Se concentră apoi să treacă hamul în jurul gâtului unuia din cai. Păi, unde altundeva să te duc, acum că mi-am îndeplinit misiunea și ne-am încheiat socotelile?

Catriona inspiră adânc, cutremurându-se, lucru care o făcu să se simtă ca și când inhala sticlă rodată.

„Dacă știi ce fel de om sunt, atunci știi și că sunt mai mult decât capabil să fac dragoste cu tine fără să te iubesc cu adevărat."

Simon încercase să o avertizeze, dar, ca o nebună romantică, ea nu voise să-i dea ascultare.

Un sentiment usturător de rușine îi săgetă imediat inima. Nu era cu nimic diferită de celelalte femei pe care le sedusese Simon. Căzuse sub vraja atingerilor maiestuoase și a limbii lui mieroase, la fel ca ele, dându-și la schimb inocența și mândria pentru o noapte de plăcere carnală petrecută în brațele lui. Și, preț de o clipă agonizantă, nu-și putea da seama pe cine ura mai mult – pe el sau pe ea însăși. Dar asta era înainte să observe mușchiul acela zvâcnind pe maxilarul lui. Un mușchi care îi făcea rânjetul acela neglijent să pară o batjocură și transforma într-o minciună fiecare cuvințel care îi ieșea pe gura aceea frumoasă și trădătoare.

– Știu ce încerci să faci, zise ea, încrucișând brațele la piept.

– Încerc să înham caii ăștia... ca să putem porni la drum înainte să apună soarele.

– Încerci să te prefaci că noaptea trecută nu a contat. Că *eu* nu am contat.

După ce strânse hamurile de piele, se îndreptă de spate în fața ei, eliberând un oftat prelung și îndurerat.

– Speram să ne scutesc de stânjeneala asta. Ar fi trebuit să știu că acesta urma să fie unul dintre pericolele inerente când faci dragoste cu o virgină. Virginele tind să devină hipersensibile și exagerat de sentimentale când primesc și cel mai mic dram de afecțiune masculină.

– Și asta mi-ai oferit tu azi-noapte... *un mic dram de afecțiune masculină?* Pentru că aș fi jurat că a fost mai mult de atât. Mult mai mult de atât...

El ridică apoi mâinile într-o poziție defensivă, ca și când s-ar fi apărat de o lovitură.

– Te rog, spune-mi că nu ești iar pe punctul de a-ți proclama iubirea nemuritoare pentru mine. Adică, sunt flatat, da, dar chiar începe să devină un pic obositor.

– Încetează! izbucni ea. Nu crezi nici măcar un cuvânt din tot ce spui.

El ridică atunci dintr-o sprânceană spre ea.

– Ba sigur că da. Poate că mi-am petrecut anii de formare în culisele unui teatru, dar nu sunt un actor *chiar atât* de bun. Dacă aș fi fost, probabil aș fi concurat cu vreun tenor în colanți pentru rolul principal din *Don Giovanni*, în loc să stau aici, ciondănindu-mă cu tine.

Catriona deja nu-și mai putea stăpâni lacrimile care îi umpleau ochii și nici nu-și mai putea ascunde tremurul rugător din voce.

– De ce faci asta?

Simon se apropie de ea și-i cuprinse obrazul în palmă cu tandrețe, exact la fel cum făcuse în ziua aceea de demult în hambar. Și, la fel ca întotdeauna, atingerea lui îi trimise prin corp un fior irezistibil de dor.

– Ești o fată superbă, Cat. Ce bărbat sănătos la cap nu ar vrea să facă dragoste cu tine? Am văzut ocazia și am profitat de ea. Poate că n-a fost tocmai cel mai corect lucru pe care l-am făcut vreodată, dar chiar nu e nevoie de lacrimi sau de învinuiri. În cele urmă, am obținut amândoi exact ce ne doream.

– Chiar ai obținut ce-ți doreai? șopti ea și simți gust de sare când o lacrimă i se prelinse în colțul gurii. *Gura aceea pe care el o sărutase cu o pasiune descătușată pe parcursul nopții precedente.* Asta îți dorești? Sau e ceea ce te-a făcut tatăl tău să crezi că meriți? De ce ți-e frică, Simon? Ți-e teamă că o să te părăsesc, la fel cum a făcut mama ta? De-asta m-ai primit în patul tău – la fel ca pe toate celelalte femei –, dar nu și-n inima ta? Ca să poți fi mereu tu cel care pleacă?

Simon o mai mângâie o dată galeș pe obraz, după care îi întoarse spatele și făcu întocmai. Plecă de lângă ea, nelăsându-i altă variantă decât să-l lase să e depărteze.

Capitolul 19

Simon simți un fior neașteptat de durere când Catriona ieși din ruinele castelului Kincaid, arătând la fel de cuminte și de cuviincioasă ca în ziua în care apăruse în celula lui de la Newgate. Purta o rochie de plimbare de culoare gri-deschis, confecționată din lână merinos. Buclele ei blonde-roșcovane, care aminteau de niște căpșune coapte, nu mai erau desprinse și nu i se mai revărsau în valuri nestăpânite în jurul umerilor, ci erau strânse atent sub o bonetă cu boruri largi care-i ascundea ochii. Se gândi atunci că ar fi putut fi orice doamnă bine din Londra, plimbându-se pe Royal Street într-o sâmbătă după-amiază, într-o ieșire la cumpărături.

Nu mai exista nici urmă din fata care stătuse pe marginea râpei încununate de zăpadă, cu brațele deschise larg pentru a îmbrățișa întreaga lume. Nici urmă din femeia care-și azvârlise picioarele în toate părțile, în timp ce dansase pe ritmurile scoțiene vesele ale unui cimpoi. Nici urmă din copila nebună care-i încălzise patul și inima în timpul nopții lungi și dulci.

Catriona îi întinse geamantanul ei fără să spună nimic. Și apoi se sui singură în căruță, înainte ca el să aibă timp să așeze bagajul sau să-i ofere o mână ca s-o ajute să urce. Își ridică tivul fustei, oferindu-i involuntar o scurtă ocheadă asupra unui ciorap ademenitor, tivit cu dantelă, după care se cocoță pe băncuța căruței, fără nici un ajutor.

Stătea cu privirea ațintită drept în față când îl întrebă:

– Treaba asta o să mă coste ceva în plus?

– Pardon? răspunse el, destul de precaut, din cauza tonului tăios care revenise în vorbirea ei.

– De vreme ce să mă duci înapoi la ușa unchiului meu nu făcea partea din înțelegerea inițială, aș vrea să știu de pe acum dacă va fi de așteptat din partea mea să prestez și alte *servicii* suplimentare ca plată.

Simon încercă să-și dreagă glasul înainte de a vorbi, dar tentativa lui se transformă într-o tuse în toată regula când imaginația sa desfrânată îi oferi imagini dureros de vii ale *serviciilor* pe care și-ar dori să le facă ea pentru el.

– Nu va fi nevoie, îi spuse apoi, când putu vorbi din nou. Ți-a mai rămas suficient credit în contul meu.

Ea își încrucișă în poală mâinile înmănușate.

– L-am lăsat pe Robert the Bruce în ladă. Ai vrea să-l aduci tu, te rog?

Mai mult decât dornic să scape de răceala arctică de pe chipul ei, Simon se întoarse în ruinele aulei în paragină. Robert the Bruce stătea ghemuit în spatele lăzii pentru găini și părea complet nefericit că fusese din nou privat de libertate.

Simon se lăsă pe vine în fața cutiei și se uită în ochii motanului.

– Îmi pare rău, grasule. Am fost și eu închis la Newgate, așa că știu exact cum te simți.

Tocmai se pregătea să ridice lada de lemn, când întrezări ceva familiar cu colțul ochiului. Era pledul mult iubit al Catrionei, aruncat neglijent între două grămezi de pietre, care constituiseră cândva un colț de clădire.

Simon salvă tartanul uzat și îl agăță pe umărul său, înainte de a-l duce pe Robert the Bruce la căruță. După ce așeză lada de găini pe locul de lângă Catriona, îi întinse pledul și zise:

– Ai uitat asta.

Dar Catriona rămase privind drept în față cu stoicism și ignorând complet ceea ce-i oferea el. Prețuise bucata aceea de material cu fiecare dram de devotament din inima ei. Dar în clipa aceea nu mai era o fetiță plină de vise și de iluzii. Simon reușise să o transforme într-o femeie... dar nu atrăgând-o în patul lui, ci alungând-o din el.

– Știu că l-am lăsat în urmă, zise ea scurt. E vechi și uzat. De ce să umblu acoperită cu zdrențe, când unchiul meu îmi poate cumpăra toate șalurile de care am nevoie?

Simon se încruntă.

– Dar credeam că e tot ce ți-a mai rămas amintire de la familia ta. De la fratele tău.

Catriona se răsuci atunci, permițându-i să-i vadă chipul pentru prima dată de când ieșise din castelul Kincaid, pregătită de plecare.

Chiar dacă avea ochii destul de umflați, își șterse orice urmă de lacrimă de pe obraji. Era palidă, dar pe chipul ei era întipărită o expresie hotărâtă, care-i accentua fiecare dintre pistrui.

– Familia mea a murit și la fel și fratele meu. Lasă-l aici, te rog. *Nu-l mai vreau.*

Simon retrase mâna încet, după care se duse în spatele căruței. Își atinse ușor degetele de cutele moi de lână ale pledului, constatând că nu îl lăsa inima să-l arunce ca și când ar fi fost un gunoi. Catriona pierduse foarte multe în locul acesta. Visul de a se reuni cu clanul ei. Ultimele vestigii ale încrederii pe care o avea în el. Fecioria sa...

Aruncă o ocheadă rapidă spre ea, ca să se asigure că era ocupată cu motanul, după care împături pledul cu blândețe și-l îndesă în căruță, sub baloturile de tartan.

Se urcă apoi pe băncuță, observând că ea schimbase poziția cutiei în care se afla Robert the Bruce, astfel încât să stea între ei. Și anulând orice posibilitate ca șoldul ei să se atingă de al lui sau cotul său să se frece accidental de moliciunea sânului ei.

Plesni din bici pe spinarea cailor, zorindu-i s-o ia la galop. Pe măsură ce căruța își croia drum anevoios pe poteca pietruită care ducea spre drumul principal, Simon fu cel care aruncă un ochi peste umăr la turnul singuratic ce se ridica precum o santinelă deasupra grămezii de bolovani. Catriona continuă să se uite drept înainte și nu aruncă nici măcar o privire în urmă, în vreme ce părăseau ruinele castelului Kincaid, lăsând în urmă toate visele ei.

După trei zile chinuitoare de tăcere încordată și *două* nopți în care împărțise cu Catriona un foc de tabără – dar nu și un sac de dormit –, Simon ar fi dat orice ca să o audă pălăvrăgind la infinit despre vreo veveriță roșcată sau despre vreun plop. Comportamentul ei de gheață era o adevărată agonie pentru el. Mai cu seamă acum, când știa exact cât de *caldă* putea fi.

Când intrară în Edinburgh în a treia zi, zgomotul infernal al trăsurilor care goneau pe caldarâm, vizitii care înjurau de mama focului, căruțele masive și vânzătorii ambulanți care-și strigau mărfurile

pe la colțuri de stradă... toate erau precum muzică pentru urechile lui. O pauză bine-venită de la tăcerea ca de mormânt a Catrionei.

Anticipând deja cât de bine avea să fie să doarmă în sfârșit într-un pat adevărat, o lăsă așteptând în căruță și intră la hanul Cock of the Walk, ca să facă aranjamentele necesare pentru două camere. Dar, când ieși din han, se gândi cu groază la reacția pe care urma să o aibă ea la aflarea veștilor pe care le aducea.

– Avem o mică problemă. Mă tem că nu mai au decât o singură cameră de închiriat peste noapte.

– Și de ce ar fi asta o problemă? Încă *suntem* soț și soție, să știi. Cel puțin până când ne anulează episcopul căsătoria.

Catriona îi întinse apoi mâna înmănușată, ca el să o ajute să coboare din căruță, și Simon își dădu seama că era prima dată când îi permitea să o atingă de când părăsiseră ruinele castelului Kincaid.

Din păcate, speranțele lui Simon de a dormi într-un pat adevărat nu se concretizară. Catriona și Robert the Bruce revendicară patul cu baldachin de cum intrară în cameră. Și, spre deosebire de patul modest de o persoană de la hanul din Gretna Green, în patul acesta ar fi fost mai mult decât suficient loc pentru toți trei dacă ea s-ar fi arătat generoasă. Dar, cum nu o făcu, Simon se văzu nevoit să-și întindă peste covorul din fața vetrei o pătură de lână care cam mirosea a mucegai.

În timp ce Catriona și motanul ei se cuibăreau sub plapuma moale, Simon stătea întins pe spate pe jos, cu mâinile încrucișate sub cap și ascultând trosnetul călduros al surcelelor în foc. Și străduindu-se din răsputeri să nu se gândească la cât de mult tânjea să se afunde în salteaua de pene... și în căldura umedă și primitoare a soției sale. Se gândi apoi că poate ar fi trebuit să fie recunoscător pentru faptul că nu-l pusese să doarmă în grajd cu caii.

Iar faptul că o auzea răsucindu-se de pe o parte pe alta în pat, foșnind cearceafurile și apoi oftând mulțumită nu făcea altceva decât să-i sporească lui chinul.

Aproape că adormise, când unul dintre acele oftaturi fu urmat de:

– M-am tot gândit la mica noastră înțelegere, domnule Wescott, și mi-am dat seama că, de fapt, ar trebui să-ți fiu recunoscătoare.

– Serios? răspunse el mirat, deschizând imediat ochii.

– Sigur că da. La urma urmei, câte femei pot spune că au fost instruite în arta amorului de unul dintre cei mai legendari amanți din toată Anglia?

– Nu e nevoie să mă măgulești, răspunse el, mimând seriozitatea. Ar fi suficient să zici că din toată *Londra*... Dar am auzit că e un individ în Bath care poate înnoda codița unei cireșe cu mâinile legate la spate și folosindu-și numai limba...

– Hmm..., zise ea, după o scurtă pauză de gândire. Poate îl voi putea convinge pe unchiul Ross să ne petrecem vacanța de vară acolo.

Simon se ridică într-un cot, încruntat.

– Sunt sigură că următorul meu soț va aprecia toate talentele pe care le-am învățat de la tine... mai ales trucul acela isteț pe care m-ai învățat să-l fac cu limba.

Ar fi putut jura că nu era genul de bărbat gelos. Și totuși, gândul că ea și-ar fi pus gura pe un alt bărbat îl făcea pe Simon să-și dorească să vâneze acea făptură întunecată și incertă din viitor și să o omoare pe loc.

– Sau poate că n-o să mă mai căsătoresc niciodată, adăugă ea veselă. După ce am petrecut timp cu tine, cu siguranță pot să înțeleg de ce e mai ușor să-ți iei un șir lung de amanți, fără a îndura toate metehnele ridicole ale iubirii. Asta ar însemna numai plăcere, fără nici un pic de suferință.

Simon nu putu să nu se întrebe de ce simțea că inima și capul lui erau pe punctul de a exploda gândindu-se la ceea ce tocmai spusese Catriona.

Se ridică în șezut. Poate că stătuse departe de mesele de jocuri de noroc mai bine de două săptămâni, dar asta nu însemna că uitase cum să demaște pe cineva care juca la cacealma.

– Poate nu este prea târziu să profiți de mine, îi sugeră el, ridicându-se în picioare.

Catriona stătea întinsă pe pat, cu spatele sprijinit de perne și cu Robert the Bruce ghemuit la picioarele ei. Când se îndreptă spre pat, o văzu făcându-se mică între așternuturi, cu ochii strălucindu-i a prudență în lumina oferită de focul din șemineu. Încercase să-și îmblânzească buclele, legându-le în două cozi împletite, dar tot erau câteva care scăpaseră și se revoltau în jurul feței ei.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea, când fu acoperită de umbra lui.

– Îți ofer ocazia de a profita din plin de cunoștințele mele. De-a lungul anilor, am descoperit că sunt foarte puține... *talente* ale artei amorului fizic care să nu poată fi îmbunătățite prin exercițiu asiduu. Își atinse apoi vârful degetului de arcul de deasupra gurii ei, după care îi trasă conturul, până când ajunse la buza ei de jos cărnoasă. Inclusiv acelea care implică gura aceasta frumoasă a ta...

Catriona închise ochii strâns timp de o clipită și inspiră cutremurându-se. O îmbujorare absolut fermecătoare îi acapară imediat obrajii.

– Nu tu mi-ai spus că entuziasmul cântărește mai greu decât priceperea în sine?

– Oh, ba da, zise el, coborându-și vocea într-o șoaptă răgușită. Dar gândește-te numai cât de irezistibilă ai deveni dacă le-ai putea oferi pe amândouă.

Simon își atinse apoi buzele de ale ei... înainte să-l ia gura pe dinainte și să-i mărturisească faptul că o găsea deja absolut irezistibilă. Pentru că, dacă nu ar fi fost așa, nu ar fi sorbit din nou cu atâta nesaț din nectarul dulce al gurii ei și nici nu ar fi pulsat în prohabul pantalonilor atât de tare, că se temea că avea să audă din clipă în clipă cusăturile pocnind. Și nici nu ar fi fost pe cale de-a face a doua cea mai mare greșeală a vieții lui.

Pe măsură ce se lăsă în brațele ei deschise, Catriona întinse piciorul și-l împinse pe Robert the Bruce să se dea jos din pat.

Catriona se trezi întinsă pe burtă, cu un braț atârnându-i peste marginea patului. Ridică ușor capul și-și îndepărtă din ochi părul ciufulit. Lumina soarelui se revărsa pe fereastră, încălzind curbele dezgolite ale trupului ei. Robert the Bruce se uita urât la ea de pe pătura din fața vetrei.

– Îmi pare rău, grăsanule, șopti ea. Știi că pe tine o să te iubesc mereu cel mai mult.

Dar motanul răspunse vorbelor ei ridicând o lăbuță și spălându-se nepăsător, demonstrând că nici el nu era deloc convins de minciuna ei.

Se răsuci pe spate, suspinând, și-l găsi pe soțul său întins pe salteaua de pene și sforăind încet.

Se ridică într-un cot, și un zâmbet neputincios apăru pe buzele ei. Lumina soarelui poleia în auriu fiecare centimetru al siluetei lui zvelte și musculoase... de la urmele de mustață care-i apăruseră pe maxilar și până la planurile lungi și înguste ale picioarelor.

Se gândi imediat că merita din plin să se odihnească. Cu siguranță nu le permisese nici unuia din ei să doarmă pe parcursul orelor lungi și luxuriante ale nopții. Păruse hotărât să stoarcă fiecare picătură de plăcere din trupul ei, lăsând-o moleșită și îndestulată și complet captivă sub vraja lui.

La un moment dat în timpul nopții, o lăsase zăcând pe pat – încă pe jumătate ametită în urma celei mai recente partide de amor – și el își pusese pantalonii și se dusese jos ca să-l roage pe hangiu să-i dea câteva căpșune proaspete și un castron de frișcă. Și Catriona considerase gestul lui o mare nebunie... cel puțin până când descoperise ce intenționa să facă cu ele.

Un zâmbet pieziș își făcu loc pe buzele ei. Nici măcar nu visase vreodată că iubirea putea fi atât de dulce și în același timp atât de lipicioasă.

O inițiase în arta amorului cu nenumărate lecții noaptea trecută – iar cea mai decadentă dintre toate implicase folosirea stâlpilor patului și a ciorapilor ei de mătase. Acea simplă amintire îi trimitea prin corp fiori întunecați de încântare, mai ales când își aminti cum se răzbunase și ea, eliberându-se din legături. Îl provocase intenționat noaptea trecută. Dar în cele din urmă sfârșise căzând în mod nesăbuit în propria-i capcană. Se gândise să i-o plătească cu aceeași monedă și să îi permită să guste ispititor din ceea ce avea să rateze pentru tot restul vieții sale. Doar că înțelesese mult prea târziu că ea era cea care nu avea să poată rezista să nu se înfrupte din el pentru o ultimă dată.

Îi netezi pe frunte o șuviță răzleață, și zâmbetul îi dispăru imediat. Chiar dacă își dorise cu disperare să creadă că nu era așa, Simon rămăsese același băiat de care se îndrăgostise până peste cap, cu mulți ani în urmă. Era superb! Era tandru. Era absolut nemilos când venea vorba despre a obține ceea ce-și dorea. Și avea să aleagă mereu plăcerile artei amorului în locul pericolelor implicate de îndrăgoșteală.

Se aplecă ușor deasupra lui și-și atinse buzele de cicatricea de pe fruntea lui, regretând deja că nu putea semăna mai mult cu el.

Simon se trezi spre prânz și descoperi că soția lui și motanul ei nu erau de găsit. Cu toate acestea, refuză să se panicheze, cum făcuse în dimineața de după noaptea nunții lor. Își perie dinții și-și luă tot timpul pentru a se spăla și a se îmbrăca. Își trecu apoi degetele prin

păr, oferindu-i aspectul acela dezordonat pe care femeile păreau să-l prefere. Își legă lavaliera cu o grijă deosebită, oprindu-se o clipă ca să-și admire reflecția în oglinda de deasupra lavoarului.

Era absolut convins că, atunci când avea să ajungă jos, urma a o găsi pe Catriona așteptându-l, bătând din picior nerăbdătoare, în timp ce îl mustra că dormise o jumătate de zi.

Dar găsi, în schimb, un hangiu roșu ca racul, care îi întinse o bucată de hârtie îndoită și sigilată cu o parafă de ceară ieftină.

– Doamna, soția dumitale, m-a rugat să îți dau asta, de îndată ce cobori, domnule.

Simon luă misiva și se îndepărtă repede, înainte de a putea vedea compătimirea din ochii omului. Ieși pe trotuar, fără să ia în seamă mulțimile fremătătoare și vehiculele care se rostogoleau pe caldarâm la numai câțiva metri distanță de el. Desfăcu scrisoarea frumos caligrafiată de la Catriona și citi:

Dragul meu domn Wescott,

Nu mai am nevoie de serviciile tale (chiar dacă sunt atât de impresionante pe cât se zvonește). Eu și Robert the Bruce ne-am hotărât să luăm diligența poștală înapoi spre Londra. Vom călători de două ori mai mult în doar jumătate din timp. Unchiul meu va lua legătura cu tine, de îndată ce va finaliza desfacerea căsătoriei noastre. Până atunci, sunt...

Catriona Kincaid Wescott

Simon împături la loc scrisoarea cu blândețe și o băgă în buzunarul din dreptul inimii al vestei sale, spunându-și că așa era cel mai bine. Catriona îi cruțase pe amândoi de acele momente stângace de despărțire pe care probabil le-ar fi îndurat la Londra. Așa nu avea să fie nevoit să-și ceară iertare pentru promisiuni pe care n-ar fi putut spera niciodată să le onoreze. Și nici să rostească aceleași cuvinte de alinare pe care avea a le șopti la urechea altei femei până la sfârșitul săptămânii. Și nici să-și lipească buzele de ale ei într-un sărut despre care ar fi știut amândoi că ar fi fost ultimul.

Ar fi trebuit să-i fie recunoscător pentru comportamentul ei matur și sofisticat.

Păi, și atunci de ce se simțea exact la fel cum se simțise în ziua în care mama sa îl părăsise la ușa avocatului ei?

*

Țipătul fiicei lui celei mai mari răsună pe neașteptate, făcându-i sângele să-i înghețe în vene. Și tocmai acest lucru îl alertă pe Roscommon Kincaid despre sosirea diligenței poștale. Chiar dacă era un sunet pe care îl auzise încă de când Alice fusese în scutece – și unul despre care știa că ar fi făcut pe oricine să-i dea fiicei lui orice își dorea –, tot îl făcea să scrâșnească din dinți și să-și dorească să-și astupe urechile cu palmele.

Lăsând în urmă o pată urâtă de cerneală pe registrul pe care tocmai îl studia, sări în picioare și ieși furtunos din birou, mișcându-se cu o viteză impresionantă pentru un om de statura sa.

Se gândi că ar fi trebuit să fie recunoscător pentru orice întrerupere a monotoniei care se instalase în casa și în viața sa – oricât de tulburătoare s-ar fi putut dovedi. Pentru că, de când Catriona fugise să se căsătorească cu ticălosul acela, fusese o plictiseală îngrozitoare la moșie.

Reușise să evadeze timp de câteva ore la grajduri pentru a fi martor la nașterea noului său mânz, dar, în afară de asta, își petrecuse aproape tot timpul captiv în casă, ascultând-o pe soția sa pălăvrăgind fără încetare despre cea mai recentă broderie pe care o realizase și pe fiica sa Alice suspinând după un tânăr chipeș pe care-l cunoscuse la balul lui Lady Enderley, de cu o săptămână în urmă.

Nici măcar nu conștientizase câtă plăcere îi făcuseră duelurile verbale cu nepoata lui iute la minte până când aceasta nu plecase de acasă. În clipa de față nu mai avea pe nimeni cu care să discute despre drepturile scoțienilor sau care să susțină că Bonnie Prince Charlie ar fi putut să păstreze conducerea tronului scoțian dacă nu ar fi ignorat sfaturile de război ale celui mai bun comandant al său și nu ar fi ales să lupte pe un câmp deschis și mlăștinos. Și nici măcar nu mai avusese parte de o partidă de șah decentă de la plecare Catrionei.

Când ajunse în intrândul principal, un lacheu se grăbi în fața lui și deschise ușa principală, temându-se – la drept vorbind pe bună dreptate – că ar fi scos-o din balamale, trecând cu forța prin ea.

Soția lui se afla pe treptele verandei însorite, cu o batistă lipită de buze. Iar Alice stătea la baza scării, arătând cu degetul spre aleea înconjurată de copaci.

De la distanța aceea, țipătul ei era un pic mai logic – chiar dacă nu și mai plăcut auzului.

– E ea, tată! E *ea*, dacă-ți spun! Bestia aia mică și îngrozitoare s-a întors ca să ne distrugă viețile tuturor, la fel cum a făcut prima dată!

Ross clipi nedumerit spre diligența poștală parcată pe aleea lui, întrebându-se dacă nu cumva ațipise la biroul său și se întorsese înapoi în timp. O fată slăbuță cobora din spatele trăsurii, cu boneta un pic strâmbă și cu rochia șifonată și murdară de pe urma călătoriei. Avea o pată de mizerie pe obraz și strângea în brațe un motan vădit nemulțumit.

Se grăbi să coboare scările și se îndreptă spre ea, încă întrebându-se dacă nu cumva îl trădau simțurile sale.

– Catriona? Tu ești, copilă?

Ea ridică atunci bărbia, oferindu-i un zâmbet mic și tremurător.

– Bună ziua, unchiule Ross. M-am întors acasă.

Și, înainte ca el să aibă timp să asimileze acea nouă informație, ea izbucni în lacrimi și se aruncă în brațele lui.

Capitolul 20

– Se zice că are o sculă cât un măgar în călduri, să știi.

– Oh, așa se zice, ei? Păi, atunci îi mare păcat că nu și-o luat o nevastă cari să știe ce să facă cu ea. Am auzit că putea să desfacă șnururile de la corsetu' unei muieri, numa' holbându-se la ele... dac'-înțelegi ce vreau să spun!

– Ha! Billy ăl meu s-o tot holbat după șnururile de la corsetu' meu deja d-aproape trei ani deja și tot nu le-o găsit, darmite să le dea de cap. Tre' să mi le deschei singură dac' vreau să pice!

– Am mai auzit și că nu-i ajunge o singură muiere odat'. Cică-i nevoie de două odat' ca să-i satisfacă apetitu' feroce.

– D-apoi asta n-ar fi nicio problemă, nu? Cât timp una din ele ești tu și ailaltă io.

Și apoi, când cele două tinere slujnice izbucniră într-un hohot de râs furtunos, Catriona își drese glasul tăios și păși în salon.

Fețele rumene ale fetelor deveniseră deja roșii ca racul. Una din ele apucă brusc un pămătuf de praf confecționat din pene și-l flutură

frenetic deasupra unei măsuțe de cafea, în timp ce cealaltă se tot ridica și se lăsa în plecăciuni reverențioase.

– Bun' ziua, domnișoară. Noi tocmai plecam.

– Cred și eu să plecați, răspunse Catriona pe un ton glaciar, în timp ce tinerele se grăbeau să părăsească încăperea, aproape împiedicându-se una de alta în goana lor disperată de a evada.

Dar, pe măsură ce depărtau spre bucătărie, chicotelile lor înfundate plutiră înapoi spre urechile ei. Nu era prima dată în ultima lună când intrase într-o încăpere și le surprinsese pe servitoare șușotind despre ea și despre căsătoria ei scandaloasă. Dar deja se cam săturase să lâncezească la conac, stând îmbufnată, ferindu-se de servitoare bârfitoare și uitându-se urât la grădinari. Cei care știau să citească aflaseră deja toate detaliile dizolvării iminente a căsătoriei sale din paginile de scandal. Iar ceilalți se mulțumeau să afle toate bârfele la mâna a doua, în timp ce căutau să cumpere legume din piața din sat sau în vreme ce fumau în jurul vetrei din bucătărie, după ce-și terminau treburile pe ziua în curs.

Și întocmai după cum prezisese când îi propusese lui Simon planul ei, *ea* ajunsese batjocura orașului, nu el. Nimănui nu-i venea să creadă că era pe punctul de a anula uniunea cu unul dintre cei mai desfrânați și notorii crai din Londra, pentru că el nu reușise să-și îndeplinească îndatoririle maritale într-o manieră mulțumitoare pentru ea. Mai multe curtezane și femei cu reputații îndoielnice își oferiseră deja serviciile gazetelor de scandal, mai mult decât dispuse să depună mărturie în favoarea lui.

Dar, din fericire pentru toată lumea, nu avea să fie nevoie de așa ceva. Datorită influenței unchiului ei și urii persistente a bisericii față de nunțile oficiate în Gretna Green, episcopul fusese de acord să le ofere anularea căsătoriei până la finalul lunii. Și, de vreme ce nu se făcuseră anunțuri oficiale, iar uniunea lor fusese binecuvântată de un fierar, nu de un preot, se putea susține cu ușurință în fața consiliului bisericesc că acea căsnicie nu fusese aprobată de Dumnezeu.

În mod normal, procesul de anulare a unei căsătorii ar fi durat trei ani, la sfârșitul cărora tribunalul ar fi desemnat două dintre cele mai iscusite curtezane din ținut să *testeze* virilitatea mirelui. Și Catrionei nu-i era deloc greu să-și închipuie rezultatul dezastruos al unei *asemenea* provocări. Și, pentru a-și asigura ajutorul unchiului ei, fusese obligată să-i spună tot ce sé întâmplase între ea și Simon. Sau,

mă rog, aproape tot. Pentru că omisese să-i spună că ei doi consumaseră deja căsătoria aceea falsă... și nu o dată, ci de două ori.

Sau chiar de mai multe ori, dacă număra fiecare eveniment separat.

Și, desigur, atât în paginile de scandal, cât și-n saloane de prin toată Londra existau multe speculații și cu privire la natura propriilor ei *neputințe* și *eșecuri*. Chiar era atât de frigidă încât atingerea unui bărbat nu putea s-o încălzească? Oare îl prinsese pe mirele ei în pat cu altă femeie în timpul lunii lor de miere și hotărâse să se răzbune pe el ocărându-i atât bărbăția, cât și reputația? Și unele voci îndrăzniseră chiar să insinueze că poate ea prefera o femeie în pat, întrucât, fără îndoială, nici o femeie cu înclinații *normale* nu ar fi putut rezista farmecelor carnale ale unui bărbat precum Simon Wescott.

Catriona se învârtea de colo-colo prin salonul de zi, fără a băga de seamă lumina soarelui care se revărsa pe ferestrele franceze, înalte. În curând avea să fie ca și când nu fusese niciodată doamna Simon Wescott. Ca și când nu petrecuse niciodată două nopți glorioase în patul și în brațele lui Simon.

Până cu două săptămâni în urmă, nutrise o speranță secretă că poate acele două nopți fuseseră rodnice. Ba chiar își și permisese să se autoiluzioneze cu o fantezie în care Simon intra într-o sală de bal din Londra și o găsea acolo, cu pântecele îngreunat de un copil. Dar sosirea sorocului ei lunar îi distrusese acea speranță și îi reamintise în mod chinuitor că toate acele reverii aparținuseră fetiței naive care fusese cândva, nu femeii în care o transformase însuși Simon.

Încercând din răsputeri să ignore durerea care-i sfâșia inima, Catriona se duse spre bibliotecă. Ultimii membri ai clanului Kincaid se împrăștiaseră în cele patru zări, așa că nu mai putea găsi nici o alinare în baladele scoțiene îngrijite de Sir Walter Scott. Și, împotriva oricărei judecăți sănătoase, luă de pe raft un volum de poezii al lui Robert Burns. Răsfoi paginile neliniștită, până când niște versuri familiare îi atraseră atenția:

Pe cât ești de frumoasă, fătucă minunată
Pe atât de îndrăgostit mi-s eu
Și am să te tot iubesc, o, draga mea
Până când însăși marea o seca.

Pagina se încețoșă apoi chiar sub ochii ei. Catriona închise tare cartea, amintindu-și cum Simon îi recitase aceleași versuri cu o convingere tandră printre ruinele marii aule de la castelul Kincaid. Când se uitase visătoare în ochii lui verzi înnegurați, îi venise foarte ușor să creadă că îi vorbea din inimă. Dar în clipa aceea știa că fuseseră doar niște cuvinte frumoase, menite să câștige inima unei femei, dar nu și să o păstreze.

Înghesui volumul de poezie înapoi pe raft și se mai învârti o dată agitată prin cameră. Cu puțin noroc, avea să moară de plictiseală înainte să o răpună inima ei frântă. Se temea că era doar o chestiune de timp până când avea să înceapă să lipească scoici pe o foaie de hârtie colorată sau să brodeze modele bisericești pe gherghef, precum mătușa ei Margaret.

Aproape că începea să regrete că nu acceptase invitația Georginei de a-i vizita pe ea și pe soțul ei la conacul lor londonez. Dar știa că bârfele ar fi fost cu mult mai agresive acolo și glumele făcute pe seama ei și mai dificil de ignorat. Deja se gândea cu groază la faptul că avea să fie nevoită să călătorească la Londra la finalul lunii, pentru a apărea în fața consiliului bisericesc.

Răsunară dintr-odată pași pe coridor. Se răsuci spre ușă nerăbdătoare, ridicol de recunoscătoare pentru întreruperea aceea.

Un lacheu îmbrăcat în livrea apăru apoi în pragul ușii. Înclină ușor din capul său acoperit cu perucă și zise:

– A venit să vă viteze un domn, doamnă.

Nu-și putea opri inima să nu facă tumbe vesele și pline de speranță. Își netezi fustele, afișă un zâmbet tremurător și spuse:

– Trimite-l sus, te rog.

Dar inima i se cufundă imediat înapoi în picioare când în cameră intră Eddingham, purtându-și bastonul într-o mână înmănușată în alb. Zâmbetul lui îngâmfat era exact la fel de enervant precum își amintea ea.

– Să sun să vi se aducă ceaiul? întrebă lacheul.

– Nu va fi nevoie, răspunse ea, aruncându-i o privire rece oaspetelui neinvitat. Marchizul nu va rămâne la ceai.

– Foarte bine, doamna mea.

În timp ce servitorul făcu o plecăciune și se retrase din încăpere, Catriona simți o dorință disperată de a se agăța de el și de a-i porunci să rămână. Se gândi că i-ar fi plăcut foarte mult să aibă o însoțitoare,

dar, din păcate, în clipa aceea nu mai avea nevoie de una, de vreme ce era o femeie măritată.

Eddingham făcu o plecăciune elegantă în fața ei.

– Domnișoară Kincaid.

– Doamnă Wescott, mai exact, milord.

– Ah, da. Ochii lui întunecați străluceau cu un amuzament răutăcios. Dar nu pentru mult timp, din câte am auzit.

Când văzu că nu avea de gând să-l invite să ia loc, traversă camera cu pași mari și se afundă cu emfază pe canapea, proptindu-și un picior pe genunchiul opus. Catriona se așeză reticentă pe scaunul de vizavi de el.

Își împreună mâinile în poală și se uită la el încruntată, fără să-i pese câtuși de puțin dacă el considera asta o lipsă a bunelor maniere.

Eddingham fu primul care rupse tăcerea aceea tensionată:

– Mă gândeam că ai vrea să știi că tocmai m-am întors din Scoția.

– Serios? Sper că aerul curat de acolo ți-a îmbunătățit considerabil dispoziția.

– Da. Mi s-a părut de-a dreptul revigorant. Mă gândeam că ai vrea să știi și că n-a fost deloc nevoie să-i izgonesc pe netrebnicii ăia din clanul Kincaid sau pe liderul lor tâlhar de pe pământul meu. După câte se pare, erau deja atât de descurajați încât s-au împrăștiat ca niște oi speriate numai când au auzit numele meu.

– Mda, am auzit că ai efectul acesta și asupra femeilor.

Zâmbetul îi tremură o clipă pe buze, dar apoi zise:

– Mă dezamăgești. Speram că, poate, căsnicia ți-a mai îmblânzit limba aia ascuțită.

– Nu toți bărbații consideră necesar să frângă spiritul unei femei doar pentru că nu sunt ei suficient de puternici încât să-i țină piept.

El oftă atunci.

– Contrar a ceea ce probabil ai fost convinsă să crezi despre mine, eu nu sunt un om meschin, *domnișoară Kincaid*, zise el, zăbovind intenționat asupra numelui ei de fată. M-am mândrit mereu cu faptul că nu port pică nimănui, pentru nimic.

– Acesta e un lucru foarte liniștitor, ținând cont de faptul că la ultima noastră întâlnire ți-ai exprimat dorința înflăcărată de a mă vedea arzând în iad.

El continuă apoi ca și când ea nu zisese nimic:

– Când am auzit despre recentul dumitale... *ghinion*, m-am întrebat imediat cum ți-aș putea fi de ajutor.

Catriona începea deja să regrete faptul că refuzase oferta lacheului de a le aduce niște ceai. I-ar fi plăcut la nebunie să aibă la îndemână un ibric de ceai fierbinte pe care să-l poată vărsa în poala lui Eddingham.

– Foarte mărinimos din partea dumitale.

– Intenționez să mă întorc în Scoția peste două săptămâni pentru a demola definitiv grămada aia de dărâmături de pe terenul meu. E ca un spin în ochiul meu, și sfătuitorii mei mă asigură că pământul acela poate fi transformat cu ușurință într-o pășune numai bună pentru o turmă de oi Cheviot.

Într-o clipită, Catriona văzu cu ochii minții silueta singurului turn rămas în picioarele al castelului Kincaid pe cerul nopții luminat de stele, auzi ecoul cântului cimpoiului spulberând liniștea văii și simți mâinile lui Simon pe pielea ei goală, în timp ce o lăsa pe spate pe patul de mușchi și o transforma în soția lui în toată deplinătatea cuvântului.

– Nu văd de ce ar fi asta problema mea, zise ea încordată. Unchiul meu te-a asigurat deja că nu există nici o legătură de rudenie între noi și clanul Kincaid din Scoția.

Vocea lui se îndulci întru câtva când spuse:

– Ar trebui să fie problema dumitale, pentru că speram să te iau cu mine.

Catriona clipi uluită, sperând că îl înțelesese greșit.

– Cu siguranță nu încerci să mă ceri în căsătorie din nou.

El izbucni atunci într-un hohot de râs scurt, tăios și absolut neplăcut.

– Oh, nu cred că vei mai găsi vreun bărbat suficient de prost încât să se căsătorească cu dumneata acum. Asocierea dumitale sordidă cu Wescott ți-a pângărit reputația, dincolo de orice speranță de curățare. Ești considerată deja o *marfă stricată*, domnișoară Kincaid. Și, dacă nu cumva ai de gând să îmbrățișezi o viață de fată bătrână sau să-ți strigi *mărfurile* pe stradă, nu poți spera la mai mult decât să devii amanta vreunui om bogat, înainte să te îngrași și să-ți pierzi frumusețea.

Catriona nu își dăduse seama că își ținea respirația până când nu-i apărură în fața ochilor punctulețe mici ce îi întunecau vederea.

– Și speri să fii dumneata omul acela, milord?

El țuguie atunci buzele într-o grimasă mică și odioasă.

– Nu ar da bine să fiu văzut cu dumneata la braț pe străzile Londrei, desigur... Dar ți-aș putea construi o căsuță mică și confortabilă pe terenul meu din Scoția și să vin să te vizitez când mă plictisesc de viața la oraș. Oh, și cred că vei descoperi că pot fi un stăpân destul de generos... atât timp cât îți dai toată silința să mă mulțumești, desigur. Coborî apoi privirea spre umflăturile sânilor ei, mângâind în același timp cu o mână înmănușată toată lungimea bastonului. Și pot să-ți promit că, spre deosebire de Wescott, eu *mă voi ridica* la înălțimea sarcinii de a te mulțumi.

Catriona rămase încremenită câteva clipe, holbându-se la el îngrozită. Dar apoi afișă un zâmbet mieros și zise:

– Oh, soțul meu m-a mulțumit de minune! Are o sculă cât un măgar în călduri, dacă nu știai.

Privirea lui Eddingham zbură imediat spre chipul ei.

– Pardon?

Întrebarea lui sugrumată se transformă apoi într-o criză violentă de tuse, care-i dădu Catrionei un motiv în plus să regrete că nu servise ceai. Dacă ar fi rontăit un biscuite în clipa aceea, cu puțin noroc, ar fi inspirat o firimitură în plămâni.

– Da, așa e, ai auzit bine ce am spus, zise ea, după care oftă melancolică. D-apoi Simon al meu putea face șnururile corsetului meu să se desfacă numai uitându-se la ele. Și, câtă vreme se afla el prin preajmă, n-a trebuit să-mi bat niciodată capul cu a mi le dezlega singură. Clipi apoi nevinovată. Am auzit adesea spunându-se că avea nevoie de două femei ca să-i satisfacă apetitul feroce... Dar m-a asigurat că eu eram suficient de femeie pentru el.

Marchizul sări imediat în picioare, chipul său trecând de la o îmbujorare stânjenită la o nuanță violet de furie. Strângea în pumn capul bastonului, de parcă nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să o lovească în cap cu el.

– Poate că ești femeie, dar cu siguranță nu ești vreo doamnă, mârâi el disprețuitor.

Catriona se ridică pentru a-l înfrunta.

– Și nici tu, domnule, nu ești vreun gentleman.

– Și ar fi bine să ții minte asta, dacă se întâmplă să ne mai întâlnim vreodată.

Pufni disprețuitor încă o dată, după care se îndreptă spre ușă cu pași mari.

– Oh, dar nu-ți face griji, *Ed*, strigă ea după el. O să fac tot posibilul să mă țin departe de aleile de călărie din Hyde Park.

Eddingham încremeni la câțiva pași distanță de ușă, după care se răsuci din nou spre ea. Dintr-odată era alb ca varul.

– Oh, Simon mi-a spus despre accidentul nefericit al bietei dumitale logodnice. Probabil a fost o tragedie absolut îngrozitoare! Era atât de tânără și de frumoasă... și îți era atât de devotată! Mare păcat, într-adevăr!

Marchizul nu mai spuse nimic. Pur și simplu se răsuci pe călcâie și părăsi încăperea, cu pulpanele jachetei sale fluturând în urma lui.

Genunchii nu o trădară pe Catriona, înmuindu-se, până când nu auzi ușa de la intrare trântindu-se în depărtare. După aceea se prăbuși pe fotoliu și-și acoperi gura cu mâna. Nu știa dacă să izbucnească într-un hohot de râs sau de plâns.

– Oh, Simon, șopti ea. Cât de mult ți-ar fi plăcut să vezi asta!

Simon nu se mai bucurase de nimic de mult timp.

Oh, da, se putea spune că își reintrase în normal – umbla prin speluncile de jocuri de noroc de prin Pall Mall și de pe lângă St. James până spre dimineață, râzând la glumele obscene făcute pe seama sa și acceptând toasturile închinate în cinstea bărbăției sale cu un rânjet desfrânat și un rând de băutură pentru toată lumea.

Cât despre el, el nu mai băuse mai mult de câteva înghițituri de vin de când beția lui aproape că o costase viața pe Catriona. Și, câtă vreme băuse cât putea duce, glumele i se păruseră amuzante, femeile frumoase și jocuri palpitante. Dar fără ceața strălucitoare a aburilor alcoolului care-i să-i îndulcească vederea, se simțea ca un străin în propria-i viață. Ca un actor care interpreta rolul craidonului incorigibil pentru publicul său adorator.

Și, parcă printr-o ironie a sorții, câștiga necontenit la jocurile de noroc. Își plătise deja toți creditorii și tot reușise cumva să adune peste ceea ce îi mai rămăsese din zestrea Catrionei, clădindu-și o mică avere. Vechiul Simon Wescott ar fi risipit banii fără să stea prea mult pe gânduri – cea mai mare parte pe un croitor bun și probabil o sumă considerabilă pe vreun gablonz de prost gust menit să ademenească o femeie în patul său. Dar, cu mai puțin de o săptămână în urmă, se pomenise zăbovind în fața ferestrelor unei bănci. Și, înainte să aibă timp să-și dea seama ce făcea, exista deja un cont cu numele lui pe el, cu o sumă de bani în continuă creștere.

Și, chiar dacă nimeni nu ar fi ghicit asta din comportamentul său afabil, era deja destul de furios și prost dispus când intră într-unul din barurile sale preferate din Pickering Place. „Ar trebui să sărbătoresc", își spuse sieși, în timp ce-și croia drum prin ceața de fum de țigară stătut care atârna în încăpere, cu ochii ațintiți spre masa de faro. În doar câteva zile, episcopul urma să-i acorde Catrionei anularea căsătoriei mult râvnită. Și avea să fie din nou un bărbat liber. Liber să joace jocuri de noroc cât era noaptea de lungă, să dea pe gât pahare de alcool până la răsărit și liber să se culce cu orice femeie poftea.

Cu orice femeie, mai puțin cu soția lui.

Inspiră adânc, trăgând în plămâni o gură mare de aer înăbușitor, încărcat de fum, și se simți dintr-odată ca și când cineva îi legase o chingă de fier în jurul pieptului. Iar în clipa aceea ar fi putut jura că nu mai respirase aer proaspăt de când se întorsese din Scoția. Devenise mult prea conștient de norii negri și grei de funingine proveniți de la hornurile caselor, care pluteau amenințător deasupra orașului, de mirosul de canal prezent oricând traversa o alee îngustă și de parfumurile înecăcioase și mult prea dulci ale femeilor care roiau în jurul său ori de câte ori intra într-o încăpere.

Și, desigur, prezicerea Catrionei se adeverise. Acuzațiile ei ridicole nu făcuseră altceva decât să-i sporească reputația. Oriunde mergea, era asaltat de femei, care se arătau mai mult decât dornice să demonstreze că soția lui minținse. Și una dintre acele femei se îndrepta spre el chiar în clipa aceea. Se lăsă pe un scaun de la masa de faro și îi salută scurt din cap pe ceilalți domni care se adunau în jurul său. O recunoscu pe femeia care se apropia ca fiind o curtezană notorie – și vulgară – care era o împătimită a whistului și care avea un obicei periculos de a-și plăti datoriile cu servicii sexuale. Aceasta se strecură în spatele lui și-și încolăci brațul suplu, pal și pudrat în jurul gâtului său. Simon se gândi imediat că încă simțea pe ea mirosul ultimului bărbat cu care se culcase.

– Salutare, Simon. Chiar speram să te văd aici în seara asta. Mi-a fost foarte dor de tine și am mare chef de o *partidă serioasă*, mârâi ea în urechea lui, la fel de șireată ca o pisică, insuflând acelor cuvinte, altfel destul de inocente, un subînțeles pe care nu-l intenționase niciodată dealerul mirat din fața lor.

În timp ce omul trase o carte din cutia de faro și o așeză cu fața în sus pe fața de masă de postav, Simon zise:

– Mă tem că singura partidă care mă interesează în seara asta e cea care are loc la masa asta.

– Încerci doar să mă faci să mă rog de tine, nu-i așa? zise ea, după care-și atinse vârful limbii de lobul urechii lui. Și, în timp ce vorbea, mâinile ei vulgare călătoreau tot mai jos pe corpul lui. Îmi amintesc că îți plăcea mereu la nebunie să mă faci să mă rog de tine...

Apoi mâna ei mică și lacomă îi cuprinse vintrea, și corpul lui răspunse din reflex atingerii ei.

Dar, în loc de explozia familiară de dorință, Simon nu simți altceva decât dezgust, amestecat cu milă.

Îi aruncă o privire sfioasă dealerului uimit, după care îi prinse încheietura cu blândețe și-i îndepărtă mâna.

– Ei, haide, nu fi obraznică, Angela. Știi foarte bine că sunt bărbat însurat.

Femeia pufni scurt și zise:

– Mi-ar plăcea tare mult ca soția ta să fie aici acum. I-aș spune eu vreo două... După aceea ar putea veni cu noi sus și i-aș arăta acelei netrebnice mincinoase cum își satisface bărbatul o femeie adevărată.

Simon se întoarse imediat și o țintui cu privirea. Și ceva din ochii lui o făcu pe Angela să se îndepărteze cu un pas de masă.

– Bine, atunci, zise ea, aranjându-și buclele de culoarea scorțișoarei. O să te las cu jocul tău. Oricum... mă găsești la masa de whist dacă te răzgândești.

Câteva minute mai târziu, când Simon se uită spre masa de whist, femeia deja îi lingea urechea altui bărbat.

Scoase din buzunarul vestei un trabuc subțire și-i permise dealerului să i-l aprindă. Dacă tot nu avea de ales decât să inspire aerul acela mizerabil toată noaptea, putea măcar să fie de la un trabuc proaspăt.

Abia ce începea să se acomodeze cu ritmul jocului, când umbra unui bărbat acoperi masa.

Simon ridică privirea și scoase fumul pe nas.

– Philo Wilcox, zise el tărăgănat. Ultima dată când te-am văzut, fugeai pe o pajiște, după ce te-am împușcat în fund fiindcă ai trișat chiar la acest joc.

Philo se așeză prudent pe scaunul de lângă el, încă atent să nu pună prea multă greutate pe buca stângă.

– N-am putut să stau jos luni de zile. A fost destul de nesportiv din partea ta, n-ai zice?

– Nu mai mult decât a fost din partea ta să o iei la goană spre copaci în mijlocul duelului. Ai fi preferat să te împușc în cap?

Philo pufni scurt, și chipul lui oval păru să se lungească și mai mult.

– Poate asta m-ar fi salvat de umilința de a fi etichetat drept laș și trișor.

– Dar *ai fost* laș și trișor, sublinie Simon, scuturându-și trabucul.

– Și acum, datorită ție, toată lumea știe asta. Philo aruncă apoi o privire fugară peste umăr. Dacă mă prinde aici proprietarul, o să mă arunce pe ușă afară în doi timpi și trei mișcări.

– Atunci, aș sugera să te cari, înainte să mă văd silit să-l chem.

Îmbufnarea lui Philo se transformă imediat într-un rânjet viclean. Îl apucă de umăr pe Simon și zise:

– E, haide, nu fi așa, prietene. Speram să mă ajuți să-mi recâștig norocul.

– Cum? Oferindu-ți o pernă pe care să stai?

– Ei bine, vezi tu... treaba stă cam așa... Eu și alți câțiva flăcăi am pus un pariu în registrul de pariuri de la White's, să vedem care dintre noi o să fie primul care o să se culce cu nevastă-ta după ce o scapi de povara căsniciei.

Trabucul atârna moale în colțul gurii lui Simon. Uitase complet de el.

Philo coborî apoi vocea și continuă:

– Indiferent de ce-ar spune ea, noi știm că ai instruit-o taman bine. Și, după ce-o să treacă o perioadă de timp adecvată – să zic o săptămână sau două –, ne gândeam că o să fie dornică să se urce înapoi în șa. Și, de vreme ce am pariat toți banii pe mine, speram să te pot convinge să aranjezi tu să ne faci prezentările. Asta dacă încă vorbește cu tine, desigur.

Într-un moment Philo rânjea superior la Simon, și-n clipa imediat următoare zăcea întins pe spate pe podea, cu sânge șiroindu-i din colțul gurii și cu Simon stând aplecat deasupra lui, cu pumnii încleștați și cu degetele de la mâna dreaptă chircite de durere.

– Hei! Asta n-a fost deloc un gest sportiv din partea ta! Philo dădu să se salte, frecându-și maxilarul, dar, când Simon mârâi și ridică din nou pumnii, se lăsă înapoi pe podea, hotărând că acela era cel mai sigur curs de acțiune.

Prin tot țiuitul care îi răsuna în urechi, Simon încă putea auzi ecoul vocii Catrionei: „După părerea ta, există ceva pe lume pentru care să merite să lupți? Pentru care să merite să mori? Ceva, orice, care să ți se pară suficient de nobil sau care să-ți fie suficient de drag încât să justifice să-ți riști prețioasa viață?"

Simon căutase toată viața sa acel lucru. Doar că, atunci când îl găsise, alesese să-i întoarcă spatele și să plece. Îi fusese frică să creadă că era adevărat. Și nu conștientizase niciodată că draga de Catriona avea suficient curaj și suficientă credință pentru amândoi. Suficientă iubire în inima ei frumoasă și generoasă pentru un ticălos ca el.

Buzele lui se curbară apoi, luând forma unui zâmbet triumfător, și Philo scânci și ridică imediat mâinile ca să pareze următoarea lovitură și să-și apere fața. Dar Simon doar se răsuci pe călcâie și se îndreptă cu pași mari spre ușă. Era pentru prima dată în viața lui când era absolut hotărât să lupte pentru ceea ce-și dorea.

Dar un om masiv îi blocă imediat drumul. Individul acela mătăhălos era atât de beat, că deja se clătina pe picioare.

– Hei, tu! Ce i-ai făcut lui Philo? E prietenul meu!

Simon făcu ochii mari, în timp ce privirea lui călătorea în sus... și tot mai sus... spre capul imens al omului. Aparent, Dumnezeu – care avea un simț al umorului încărcat de o ironie delicioasă – avea să-i dea ocazia de a-și demonstra devotamentul față de Catriona murind în timp ce-i apăra onoarea, chiar acolo, pe podeaua mizerabilă a unei spelunci.

Omul aruncă un pumn gras spre el, și Simon se feri, gândindu-se că era al naibii de păcat că ea nu avea să afle niciodată despre sacrificiul său.

Înfuriat la culme de ratarea aceea, matahala îl apucă de lavalieră pe Simon și-l trase în picioare ca pe o păpușă de cârpă. Pumnul său colosal tocmai își lua avânt pentru o nouă lovitură – care fără îndoială i-ar fi zburat lui Simon toți dinții din gură –, când Angela sări în picioare de la masa de whist și se aruncă în spatele omului cu un țipăt felin.

Își înfipse imediat mâinile în părul bărbatului și strigă:

– Să nu-ndrăznești să lovești chipul ăla frumos, sau o să-ți sfâșii cu unghiile mutra aia urâtă!

Un alt individ sări imediat de la masa de zaruri.

– Hei, tu! Să nu îndrăznești să lovești o doamnă!

Simon era prea prins aproape sufocându-se în strânsoarea propriei lavaliere ca să mai sublinieze că Angela nu era nici vreo doamnă, nici în pericol de a fi lovită. Ba chiar dimpotrivă! Atacatorul lui era cel care părea să se afle în pericol iminent când femeia își încolăci un braț în jurul gâtului său gros și-și înfipse colții în urechea lui.

Omul răcni de durere, eliberându-i lavaliera lui Simon. Și apoi se dezlănțui tot iadul.

Mesele, zarurile și cărțile de joc zburară în toate părțile, în timp ce clubul exploda într-o încăierare în toată regula. Deja nici nu mai conta cine de partea cui era. Nu mai exista decât bucuria primitivă a pumnilor care întâlneau carnea în lovituri puternice, scaune și corpuri aruncate prin aer și sunetul satisfăcător al oaselor care se rupeau în contact cu alte oase.

Simon se feri de un scaun care zbură pe deasupra capului său. Cu colțul ochiului îl zări apoi pe Philo, care se împleticea spre ușă în patru labe. Nu putu rezista acelei tentații, așa că se furișă prin toată busculada creată și ajunse la ușa principală la timp pentru a-i trage lui Philo un șut puternic direct în fund. Omul se rostogoli pe ușă afară, țipând ca o fetiță.

Simon tocmai își ștergea mâinile de praf, când un alt bărbat îl apucă de mâneca jachetei și se pregăti să-i tragă un pumn.

– Nu în față, te rog! strigă Simon, ridicând mâinile.

Omul încuviință din cap politicos, după care își îngropă pumnul în stomacul lui.

Simon se încovoie de spate, cu un mârâit îndurerat.

– Mulțumesc, reuși să îi șoptească printre dinții-i încleștați, înainte de a-și izbi capul de bărbia omului. Continuă apoi cu o combinație dintre un croșeu de dreapta și unul de stânga, pe care o perfecționase în perioada când boxase la clubul de box al lui Gentleman Jackson, lăsându-și lat adversarul.

Dar, înainte să aibă timp să-și savureze victoria, un scaun se izbi de ceafa lui, făcându-se țăndări din cauza forței impactului. Simon se prăbuși în genunchi, cu o ploaie de stele explodându-i în fața ochilor. Încă încerca să-și revină după lovitură, când o mână aspră și bronzată apăru pe neașteptate în fața lui.

Precaut în a accepta orice ofertă de ajutor, se chiorî în sus la potențialul său salvator. Chipul osos și aspru al lui Kieran Kincaid deveni clar prin ceața care-i întuneca vederea.

Clipi uimit. Probabil fusese lovit în cap mai tare decât conștientizase. Dar, dacă tot trebuia să aibă halucinații, de ce nu ar fi putut fi chipul zâmbitor al Catrionei, în loc de cel ursuz al membrului clanului ei?

Kieran își încolăci brațul în jurul brațului său și-l trase în picioare cu o forță incredibilă. Simon se încruntă la el, frecându-și ceafa dureroasă.

– De unde dracului ai mai apărut și tu?

– Din Scoția, îi răspunse Kieran, scurt și tăios. Și înainte de ast' maică-mea o zis c-am fost doar o sclipire în ochiu' lu taică-miu.

– Cum m-ai găsit?

Kieran ridică din umeri.

– Ca să fiu sincer, n-a fost cin' știe ce mare provocare. N-a trebuit decât să trecem prin fiecare bordel, berărie și spelunică din Londra. Da' ne-o fost al naibii de greu mie și băieților.

Când văzu un băiețel pistruiat, îmbrăcat într-o tunică murdară, zburând pe ușă cu capul înainte, Simon înțelese că Kieran nu venise acolo singur. Cel puțin doisprezece membri ai clanului Kincaid se furișaseră în club și se alăturaseră bucuroși încăierării.

– Am auzit c-o lași pe Catriona să-ți deie papucii, zise Kieran, clătind din cap dezgustat. Și io care credeam că *ea* îi aia nebună! Da' tu ești al naibii dă prost, Wescott, dac' accepți să pierzi așa ușor o fată așa faină ca ea.

Simon își îndreptă lavaliera cu o mișcare bruscă.

– N-aș zice că ești tocmai în măsură să mă judeci... sau să mă acuzi. Să-ți amintesc că și tu ai fost suficient de nesăbuit s-o lași să plece?

– Nu, io-mi recunosc greșeala. Tocmai de-aia mi-s aici. Ca s-o iau înapoi.

Cei doi bărbați se priviră apoi gânditori, înțelegând că aveau mai multe în comun decât crezuseră.

– Io o consideram mai degrab' ca o soră sau o verișoară, da', dac' tu n-o vrei, adăugă Kieran, neglijent, atunci poate-o fac *io* mireasa *mea*.

Înainte să aibă timp să-și dea seama de ceea ce făcea, Simon îl apucă pe Kieran de gulerul tunicii și-l izbi tare de cel mai apropiat perete.

Și-n clipa aceea buzele scoțianului luară forma unui rânjet.

– Io mi-am dorit mereu o soră.

Capitolul 21

– Așteptați aici, vă rog, domnule, o să-l informez pe tatăl dumneavoastră că ați sosit, zise rigid majordomul bătrân, emanând dezaprobare prin toți porii.

– Mulțumesc, răspunse Simon solemn. O să încerc să nu fur nimic.

Servitorul îi aruncă o privire nimicitoare, după care dispăru din încăpere. Simon se trezi în imposibilitatea de a rezista acelei porniri copilărești, așa că scoase limba înspre spatele osos al omului.

Oftă apoi, știind că, dacă ar fi vrut, ar fi avut tot timpul din lume ca să-l jefuiască pe tatăl său. Ducelui îi plăcuse întotdeauna să-i facă să aștepte pe inferiorii săi, considerând că era un privilegiu pe care i-l oferea rangul său.

Simon se gândi atunci că probabil majordomul ar fi fost surprins să afle că cea mai mare tentație cu care se lupta în clipa aceea nu era să fure unul dintre sfeșnicele de argint ale tatălui său, ci să se repeadă spre ușă, mâncând pământul. Sperase să nu mai calce niciodată în casa aceea, după ce participase la înmormântarea fratelui său. În fond, nu excelase niciodată la a-și înghiți mândria pentru a-l mulțumi pe tatăl său – ba, de fapt, preferase mereu să îndure o bătaie strașnică din mâinile grase ale lacheului ducelui.

Împreună mâinile la spate și se învârti prin încăpere. Trecuseră foarte mulți ani de când nu i se mai permisese să intre în sanctuarul bibliotecii tatălui său.

Totul rămăsese aproape la fel cum își amintea. Camera aceea octogonală impunătoare avea podele confecționate din marmură roz strălucitoare, importată direct din Italia. În mijlocul camerei se odihnea un covor Aubusson neprețuit, despre care știa că era scos și bătut de praf în fiecare zi. Iar pe busturile din marmură și pe celelalte obiecte de artă etalate prin încăpere nu exista nici cel mai mic firicel de praf. Singurele obiecte care păreau neglijate erau cărțile înșirate pe rafturile de mahon.

Încăperea era încă dominată de biroul masiv al tatălui său – locul de unde ducele emisese mereu pedeapsa și disciplina cu același zel. Simon fusese chemat acolo de multe ori – pentru a i se ține predici, pentru a fi certat sau mustruluit aspru și ocazional și pentru

a fi bătut cu bastonul, când tatăl său nu-și mai putea controla furia. Și, la drept vorbind, acelea fuseseră singurele dăți în care tatăl său se uitase la el cu adevărat. Pentru că, atât timp cât Simon se comporta urât, tatăl lui nu-i putea ignora existența. Dar, în același timp, ducele nu se obosea niciodată să-l pedepsească el însuși – ci îl punea mereu pe unul dintre lachei să-i dea bătaia pe care considera că o merita.

Deasupra șemineului era agățat un portret enorm, în ramă aurie, al lui Richard – care arăta splendid în uniforma sa stacojie de armată. Simon știa că nu avea să găsească vreodată nici măcar vreo ilustrație în miniatură a lui, ascunsă în vreun colț uitat al bibliotecii.

Simon îl admirase mereu pe Richard, în ciuda geloziei lui meschine – și complet nefondate. Fratele său era mai mare, mai puternic și de fapt însăși lumina ochilor tatălui lor. Dar se încruntă apoi când se uită mai atent la portret. Era ca și când l-ar fi văzut pentru prima dată pe fratele lui.

Cum se făcea că nu observase niciodată rotunjimea ușoară a umerilor lui Richard, bărbia lui mică și slabă și urma aceea de cruzime din ochii lui de culoare căprui-deschis?

– O asemănare remarcabilă, nu-i așa? zise tatăl său, de undeva din spatele lui.

– Da. Aproape că simt că poate scoate oricând mâna din tablou, ca să mă tragă de urechi.

Simon se întoarse apoi spre tatăl său. Chiar dacă nu se mai văzuseră de mai bine de trei ani, tot era șocat să observe cât de mult îmbătrânise ducele. Coama lui frumoasă de păr argintiu începuse să se rărească pe frunte și în creștetul capului. Și probabil i se înrăutățise și guta destul de mult, pentru că se folosi de un baston ca să se deplaseze în spatele biroului.

– Sper că nu va dura mult, zise tatăl său, afundându-se în scaunul lui, care semăna cu un tron, demn de un rege. Cândva, îi sporise statura regală, dar în clipa aceea nu făcea altceva decât să-l facă să pară mai mic. Presupun că ai nevoie de bani ca să plătești vreun creditor extrem de zelos sau vreo târfuliță pe care ai lăsat-o cu burta la gură. Speram să înveți ceva din scurta ta ședere la Newgate. Speram că experiența asta o să-ți clădească caracterul și toate prostiile alea. Dar apoi am auzit că ai fugit cu fătuca aia scoțiană nebună. Ce pot să mai zic? Nu mă miră deloc că *treaba asta* s-a terminat într-un dezastru. Toată lumea știe că scoțienii sunt niște depravați notorii

și deloc demni de încredere. Deschise apoi un sertar și scoase de acolo o cutiuță cu legături din piele. Dădu la o parte capacul și-l întrebă: De cât ai nevoie? O sută de lire? Cinci sute?

Simon întinse mâna și închise la loc cutia, ușor, dar ferm.

– Nu vreau banii tăi. Știi foarte bine că nu ți-am cerut niciodată nici măcar un penny. Mi-am câștigat mereu singur traiul pe lumea asta.

– Ți-am cumpărat totuși un livret în marină, îi aminti tatăl lui, cu asprime.

– Ca să scapi de mine și ca să nu-ți pătez reputația mai mult decât o făcusem deja.

– Dar n-a funcționat, nu?

Simon băgă mâna în buzunarul hainei sale și scoase o foaie împăturită, pe care i-o întinse apoi tatălui său.

Ducele o deschise ferm, o citi în grabă, după care își mută privirea înapoi spre Simon, ridicând dintr-o sprânceană albă ca neaua.

– Chiar te aștepți să fac asta?

Simon se aplecă spre el, cu palmele ancorate ferm pe suprafața lucioasă a biroului.

– Este ultimul lucru pe care ți-l mai cer. Dacă faci asta, nu va trebui să mă mai vezi niciodată.

– În cazul acesta, zise tatăl său tăios, privindu-l în ochi, consideră-l ca și făcut.

Simon se îndreptă imediat și dădu să plece, ridicol de ușurat să scape din preajma tatălui său. Dar apoi își dădu seama că aceea era probabil ultima lui șansă de a-i pune întrebarea care-i bântuise gândurile de când fusese doar un copil. Așa că se întoarse din nou spre birou.

– De ce ai urât-o așa mult pe mama mea?

– Îți încalci deja promisiunea, ei? Din câte îmi amintesc, tocmai mi-ai promis – tatăl lui bătu ostentativ cu degetul în foaia de hârtie – că o să fie ultima dată când o să-mi mai ceri ceva.

Simon clătină din cap la propria-i nesăbuință, după care se îndreptă spre ușă cu pași mari, la fel de nerăbdător să plece din locul acela cum era tatăl lui să scape de el.

Se afla la numai câțiva pași de ușă, când tatăl lui vorbi, atât de încet, că Simon abia îl auzi:

– Nu am urât-o pe mama ta. Am adorat-o.

Simon se răsuci ușor și se apropie din nou de birou. Fiecare pas părea făcut ca printr-un vis.

Tatăl său bagă mâna în buzunar și scoase un lanț subțire, dar strălucitor de alamă. De el era atârnat un pandantiv mic. I-l oferi apoi lui Simon cu o mână tremurândă.

El îl luă și deschise medalionul. Descoperi că în cadrul oval era ascuns un portret în miniatură al mamei sale. Arăta exact așa cum și-o amintea – cu buclele-i blonde atârnându-i în jurul feței, cu ochii strălucindu-i de năzdrăvănie și cu buzele curbate într-un zâmbet provocator, care-i sublinia gropițele din obraji.

Ochii tatălui său păreau deosebit și neobișnuit de încețoșați.

– Soția mea m-a alungat din patul ei, după ce l-am conceput pe Richard. Considera că-și făcuse datoria maritală, de vreme ce-mi oferise un moștenitor. Ridică apoi din umeri. Dar oricum abia dacă putea suporta partea aceea a relației noastre. Și apoi am cunoscut-o pe mama ta, într-o seară la teatru. N-am intenționat să se întâmple niciodată nimic între noi... dar era atât de frumoasă, atât de amuzantă și de caldă... și atât de iubitoare. Am vrut să-mi părăsesc soția. Am implorat-o pe mama ta să fugă în lume cu mine. Dar ea m-a refuzat, zicând că s-ar fi iscat un scandal monstruos, care ar fi ruinat pentru totdeauna reputația mea și a familiei mele. A jurat că mă iubește, și totuși m-a izgonit în noaptea aceea și mi-a spus să nu mă mai întorc niciodată la ea.

– Și dacă a crezut că făcea ce era mai bine pentru tine, chiar dacă asta i-a frânt inima? întrebă Simon, repetând cuvintele pe care i le spusese cândva Catriona.

Tatăl său ridică apoi ochii. Dispăruse orice urmă de ceață din ei, lăsând în urmă numai dispreț.

– Mereu când mă uitam la tine o vedeam pe ea și-mi aminteam de noaptea aceea când m-a izgonit. Lovi apoi încet cu pumnul în birou, arătând mai degrabă ca un copil capricios decât ca unul dintre cei mai puternici și influenți oameni din Londra. A fost o femeie egoistă, crudă și fără inimă! Și n-a fost corect din partea ei să te țină departe de mine atâția ani! Iar când te-a trimis în sfârșit la mine, îmi erai deja un străin!

– Nu ți-am fost niciodată un străin, tată, zise Simon încet. Am fost mereu fiul tău.

Strecură apoi medalionul în buzunar, se răsuci spre ușă și părăsi pentru ultima dată biblioteca tatălui său.

*

Catriona stătea în capătul scării din sala de bal, luptându-se cu o dorință disperată de a se ascunde în spatele unui palmier în ghiveci. The Argyle Rooms găzduiau unele dintre cele mai frumoase și mai strălucitoare baluri din Londra. Sala de teatru elegantă avea mai bine de treizeci de metri lungime. Un șir lung de coloane corintice se întindeau de-a lungul pereților, susținând cupola unui tavan, care fusese pictat să semene cu cerul. Albastrul acela diafan era ornamentat cu norișori albi și pufoși, care-i aminteau cum arăta cerul scoțian într-o zi de primăvară.

Închise ochii strâns și se strădui din răsputeri să nu-și amintească că probabil chiar în clipa aceea Eddingham și oamenii săi reduceau la cenușă ceea ce mai rămăsese din casa ei ancestrală.

Vreo șase candelabre de cristal – fiecare conținând zeci de lumânări roz de ceară – aruncau o strălucire delicată peste mulțimea adunată jos. Unii dintre ocupanții sălii de bal dansau un menuet complicat pe acordurile suave ale muzicii lui Mozart care se revărsa din instrumentele lustruite ale orchestrei. Alții erau adunați în grupuri micuțe, fluturând din evantaie și sorbind punci din pahare de cristal. Câteva văduve învești mântate în negru stăteau cocoșate pe scaunele lipite de pereți, șușotind și uitându-se cu dezaprobare prin lornietele lor la tinerii care râdeau prea zgomotos sau care dansau prea apropiați.

Și, în doar câteva minute, toată lumea avea să șușotească despre ea.

Catriona inspiră adânc și-și lipi palma pe burta aplatizată de corset, întrebându-se cum de le permisese unchiului Ross și Georginei să o convingă să facă nebunia de a veni acolo. Când îi împărtășiseră prima dată ideea lor, ar fi putut jura că aveau perfectă dreptate. De vreme ce anularea oficială a căsătoriei sale urma să fie anunțată a doua zi, ce modalitatea mai bună de a arăta întregii Londre că inima și mândria ei rămăseseră nepătate ar fi putut exista decât să-și facă apariția la un bal important, cu fruntea sus și cu zâmbetul pe buze?

Ba Georgina chiar îi și comandase o rochie specială pentru acea ocazie. Una făcută de croitoreasa ei preferată de pe York Street. O rochie albă virginală, cu talie înaltă, confecționată din mătase diafană.

Iar Catriona înțelegea mult prea bine ironia întregii situații.

Ca să completeze eleganța simplă a ținutei sale, purta la gât un șirag de perle, împrumutat de la mătușa ei Margaret, care îi îmbrăca gâtul în mod minunat, pe sub buclele-i strânse într-o coafură angelică.

În timp ce cerceta mulțimea, știa că ar fi trebuit să găsească o oarecare alinare în faptul că nu exista absolut nici o șansă de a se întâlni cu Simon acolo. În fond, nu era ca și când ei doi s-ar fi învârtit prin aceleași cercuri sociale. Poate că era fiul unui duce influent, dar rămânea un bastard – și asta însemna că anumite uși aveau să fie pentru totdeauna închise pentru el.

Dar, în loc să-i ofere alinare, acel simplu gând o făcea să se simtă ca și când inima îi era scursă de sânge, până la ultima picătură.

Tocmai întorcea spatele sălii de bal, hotărâtă să fugă de acolo înainte să o vadă Georgina, când unchiul Ross apăru lângă ea.

Își trecu brațul pe lângă al ei și ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– Doar nu te gândești să fugi, nu-i așa, draga mea?

– De unde ai știut? întrebă ea, aruncându-i o privire sfioasă.

El eliberă tot aerul din plămâni, într-un oftat greoi.

– Am văzut aceeași expresie și pe fața mătușii tale Margaret în ziua nunții noastre.

– Ești sigur că vrei să fii văzut cu o femeie cu un trecut atât de scandalos? S-ar putea să arunce pentru totdeauna o umbră asupra numelui nobil de Kincaid.

– Nu fi ridicolă, răspunse el, strângând-o de braț, încurajator. Sunt foarte mândru să am la brațul meu o tânără atât de frumoasă și de strălucitoare.

Catriona privi spre el, surprinsă că simțea lacrimi năpădindu-i ochii.

– Și, în plus, adăugă contele, și un rânjet năzdrăvan îi apăru în colțul gurii, ești prea tânără ca să-ți petreci restul vieții ascultând-o pe Alice cum se văicărește și învingându-mă la șah.

În timp ce coborau treptele la braț, cuvintele unchiului ei îi oferiră curajul de care avea nevoie ca să ridice bărbia trufașă și să afișeze un zâmbet amabil.

Și întocmai după cum se temuse, de îndată ce oamenii o recunoscură, toate conversațiile se stinseră brusc. Și până și muzicienii se fâstâciră, cântând mai multe note discordante, înainte de a continua melodia duioasă pe care o începuseră. Discuțiile se reluară apoi,

dar la un volum mult mai scăzut, majoritatea fiind acompaniate de ghionturi deloc politicoase și de întoarceri de cap în direcția lor.

Unchiul Ross rămase netulburat. Catriona încercă să-i urmeze exemplul, și zâmbetul îi încremeni pe chip când se alăturară dansatorilor. Unchiul ei se mișca surprinzător de agil pentru un om de statura sa.

Îi întrezări pe Georgina și pe soțului ei, Stephen, zâmbindu-le dintr-una dintre lojele tapițate cu catifea roșie de la etaj, după care făcu o piruetă și o surprinse pe Alice încruntându-se la ea, cu o răutate egalată de bunăvoința surorii ei. Alice avea ca partener în seara aceea un ofițer tânăr, tuns scurt, dar cu niște perciuni incredibil de stufoși. Aparent, verișoara ei încă nu îi putea rezista unui bărbat în uniformă.

Câteva aplauze ușoare anunțară sfârșitul menuetului.

– Ai dori niște punci? se oferi unchiul ei.

Catriona încuviință din cap, dar regretă aproape imediat, de vreme ce plecarea lui o lăsă singură și stânjenită în mijlocul ringului de dans.

Ca un vultur care se năpustea asupra unui cadavru proaspăt, Alice se grăbi spre ea din mulțime.

– Nu-mi vine să cred că ai îndrăznit să-ți mai arăți fața în public după ce ne-ai târât numele și reputația prin noroi, făcând niște acuzații așa urâcioase, șuieră ea. Cu siguranță Simon n-a avut nici o problemă în *a-și îndeplini atribuțiile* cu mine.

– Nici n-a avut ocazia s-o facă, îi răspunse Catriona, cu răceală. Am fost acolo. Ai uitat?

Alice pufni plină de dispreț, după care dispăru din nou în mulțime, aruncându-și pe spate buclele blonde.

Catriona clătină din cap, gândindu-se că era mare păcat că verișoara sa și Eddingham nu se căsătoriseră până la urmă. Ar fi fost o pereche perfectă.

Se uită în jur și descoperi că unchiul ei fusese acostat de o cunoștință veche, care avea reputația de a repeta la nesfârșit aceleași povești plictisitoare la fiecare eveniment social.

Unchiul Ross îi aruncă o privire apologetică, dar omul îl apucase deja de braț, oferindu-i prea mici șanse de scăpare – și Catrionei speranțe infime de a fi salvată.

Când cineva se lovi de ea din spate, Catriona se răsuci imediat, convinsă că Alice se întorsese să o chinuiască și având în sfârșit

o remarcă spirituală la răutățile ei. Dar se dovedi că vinovați erau de fapt doi tineri îmbujorați.

– Mii de scuze, domnișoară, zise domnul, aranjându-și o șuviță răzleață de pe frunte.

Fata chicoti și se scufundă imediat într-o plecăciune elegantă și fermecătoare.

– Te rog să ne ierți.

Pe măsură ce se îndepărtau ținându-se de mână, Catrionei nu-i fu deloc dificil să-și dea seama de ce se ciocniseră de ea – cei doi erau prea ocupați să se uite adorator unul la celălalt ca să mai fie atenți pe unde mergeau. Judecând după cât erau de tineri și după verigheta simplă care strălucea pe degetul fetei, probabil și ei erau proaspăt însurăței.

Ceva din felul în care se uitau unul la altul îi amintea Catrionei de Jem și Bess, când se năpustiseră în fierărie în ziua nunții lor, uzi până la piele, dar radiind de fericire.

Închise ochii strâns când un val puternic de durere i se revărsă din inimă. Locul ei nu era acolo, la fel cum nu era nici al lui Simon. Pentru că anumite uși aveau să rămână pentru întotdeauna închise și pentru ea. Uși care duceau spre nopți de iarnă lungi, friguroase și înzăpezite, pe care le-ar fi petrecut cuibărită sub pături, în brațele iubitului ei. Uși care duceau spre o casă plină de copii veseli și cu păr de aur, care arătau ca niște îngerași, dar care aveau ochi verzi diavolești. Uși care duceau spre o viață întreagă plină de iubire.

Disperată să scape de ochii indiscreți și curioși care îi urmăreau fiecare mișcare, Catriona se răsuci pe călcâie și începu să își croiască drum prin mulțime spre arcada din capătul cel mai îndepărtat al sălii de bal.

Prima notă a cântecului cimpoiului îi spintecă inima ca o săgeată. Încremeni în loc. Simțea că nu s-ar fi putut mișca nici ca să-și salveze viața... nici dacă un candelabru ar fi fost pe punctul de a se prăvăli din tavan, riscând a o strivi.

Cântecul acelui instrument ancestral plutea cu un abandon pătimaș printre zidurile sălii de bal, făcând tot ce răsunase înaintea lui să pară o imitație fără valoare a muzicii.

Catriona se răsuci ușor și descoperi că un bătrân încărunțit stătea în capătul scărilor, cântând la cimpoi din toate puterile. Toți oamenii din sala de bal păreau consternați. Și apoi propria ei uimire spori de o mie de ori când doisprezece bărbați – toți îmbrăcați în kilturi

confecționate din tartan verde cu negru – începură să coboare treptele cu o precizie militărească, cu umerii drepți și cu capetele ridicate cu mândrie. Formară două șiruri de-o parte și de alta a scărilor, creând un fel de pasaj uman pentru oricine alegea să coboare după ei.

Când cimpoierul își termină cântul, lăsând ultima notă triumfătoare să plutească prin aer câteva clipe, toată lumea prezentă în sala de bal încremeni o clipă într-o tăcere uimită. Și apoi izbucniră cu toții în aplauze furtunoase.

Crezând că întreaga manifestare făcea parte din spectacolul pe seara aceea, domnii prezenți începură să fluiere și să bată din picioare și să strige:

– Fantastică idee!

– Absolut incredibil!

Și apoi un alt bărbat apăru în capătul scărilor. Aplauzele se stinseră imediat.

Tăcerea care se așternu era atât de desăvârșită și de apăsătoare, încât Catriona nu mai putea auzi nimic altceva cu excepția propriei inimi, care-i bătea în piept într-un ritm ametitor, asurzind-o.

Ridică ușor privirea și întâlni ochii verzi mijiți ai soțului ei.

Capitolul 22

Acesta era Simon pe care și-l amintea din hambar – proaspăt bărbierit, cu ochii limpezi, cu părul tuns și aranjat și abia atingându-i gulerul cămășii. Era îmbrăcat la fel de frumos ca oricare alt domn din sala de bal, doar că purta vechiul și mult iubitul ei tartan – pledul Kincaid – drapat peste un umăr lat și fixat cu o broșă de argint.

Pe măsură ce oamenii din mulțime începură să-l recunoască, se ridică un murmur șocat, care se răspândi cu rapiditatea unui tsunami, și în scurt timp răsuna de la un capăt la altul al sălii de bal.

Cine dorea nu avea decât să se simtă insultat sau scandalizat de obârșia lui. Dar nimeni nu putea nega că Simon Wescott era un specimen masculin splendid. Unele dintre femei își scoaseră evantaiele și se apucară să-și facă vânt frenetic, în timp ce altele

se prinseră strâns de brațul oricui le era la îndemână, pe punctul de a leșina.

Și apoi, când Simon începu să coboare scările, îndreptându-se direct spre ea, Catriona se temu că era posibil să facă și ea parte din a doua categorie. Doar că ea nu avea de brațul cui să se susțină. Și nu era nimeni acolo care s-o prindă dacă leșina.

Pentru că în fața ei se afla Simon cel pe care și-l amintea de la docuri – splendid, periculos, cu un mers ferm și cu o postură impunătoare. Părea întru totul eroul cuceritor, hotărât să-și revendice premiul pe care și-l dorea. Ca prin farmec, se eliberă un culoar între ei, în timp ce scoțienii mărșăluiau în spatele lui, precum un pluton de soldați în spatele comandantului lor.

Se uită în jur disperată, așteptându-se ca unchiul Ross să vină să o salveze, să îl denunțe pe Simon și să-l demaște în fața societății ca ticălosul care era cu adevărat și apoi să o ducă spre o viață sigură și plictisitoare, unde nu avea să mai fie niciodată supusă riscului ca acel Adonis cu limbă aurită să îi frângă inima. Doar că unchiul ei urmărea desfășurarea evenimentele cu același interes avid ca restul mulțimii.

Simon se opri fix în fața ei. Ochii lui verzi străluceau cu o pasiune mistuitoare, pe care ea și-o amintea mult prea bine.

Acesta era Simon pe care și-l amintea din patul ei – încrezător în propriul curaj, teribil de păcătos și... absolut irezistibil.

– Ce cauți aici? îl întrebă ea, dorindu-și ca vocea să nu-i fi sunat gâtuită.

– Am venit să te informez că nu ai dreptul la anularea căsătoriei. În calitate de soț al tău, mi-am îndeplinit îndatoririle maritale întru satisfacția ta deplină – *și a mea* –, și nu doar o dată, ci de mai multe ori.

Mulțimea izbucni imediat într-o serie de icnete șocate. Unchiul Ross își ascunse fața în palme, dar Catrionei îi era imposibil să-și dea seama dacă era pe punctul de a izbucni într-un hohot de râs sau într-unul de plâns.

Catriona încrucișă brațele la piept și ridică bărbia sfidătoare.

– De unde știi că am fost... mulțumită?

Pe chipul lui Simon își făcu atunci apariția un zâmbet leneș irezistibil, care stârni din partea doamnelor un nou val de fluturat din gene – și din evantaie.

– Poate ai vrea să-ți retragi întrebarea aceasta, doamnă Wescott. Un domn nu ar divulga niciodată astfel de detalii... Dar știi la fel de bine ca mine că *eu* s-ar putea s-o fac.

– Oricum n-ar mai conta. E prea târziu. Episcopul a convocat deja consiliul bisericesc. Mâine-dimineață la ora nouă căsătoria noastră va fi anulată.

– Dacă problema care se pune în discuție este virilitatea mea, aș fi mai mult decât bucuros să aduc niște dovezi în acest sens. Nu trebuie decât să vii cu mine timp de un sfert de oră în alcovul din spatele draperiilor... mă rog, asta dacă sărim peste... *politeturi.*

Mai multe femei chicotiră în spatele evantaielor lor. Catriona simți cum se făcu roșie ca racul când își aminti exact cât de *plăcute* fuseseră unele dintre acele *politeturi.*

– Desigur, este posibil ca episcopul să dorească și niște martori, adăugă Simon. După aceea cercetă mulțimea politicos și întrebă pe un ton ridicat: Se oferă niște voluntari?

Câteva mâini se ridicară imediat, doritoare. Desigur, toate aparțineau unor domni.

– La naiba, omule! Dac' așa faceți voi englezii să convingeți o fată să sară în pat cu voi, nu po' să zic decât că mă mir că rasa voastră n-a dispărut complet pân' acu'.

Catriona clipi șocată când Kieran apăru din spatele lui Simon, încruntându-se dezgustat.

– Și dac' îmi dați voi să întrerup reuniunea ast' emoționantă, 'nainte să-mi deie lacrimile, aș vrea să îți zic adevăratu' motiv pen' care suntem aici. Suntem pe cale să ne-ntoarcem 'napoi în Scoția. O să-l izgonim pe individu' ăl' Eddin'ham de pe terenurile Kincaid o dat' și pen' totdeauna.

Catriona se uită și ea urât la el, începând să se simtă îngrozitor de depășită numeric.

– Și de ce ar trebui să-mi pese mie? Mi-ai spus deja foarte clar că nu aveți nevoie de ajutorul meu. Flutură apoi din mână în direcția lui Simon și adăugă: Aveți deja căpetenia pe care o voiați, chiar aici în fața voastră!

Kieran și Simon făcură atunci schimb de priviri, după care Simon încuviință din cap.

Kieran își drese glasul, apoi se lăsă stângaci într-un genunchi, păstrându-și cu mândrie umerii drepți. Se uită în sus la ea și zise:

– Catriona Kincaid, îți jur că ai devotamentu' nostru etern, în calitate de căpetenie adevărată a clanului Kincaid. Loialitatea, săbiile, inimile și chiar viețile noastre îți aparțin, așa că noi o să te servim și o să te apărăm până la sfârșitu' zilelor noastre... și alor tale.

La sfârșitul micului său discurs, Kieran plecă smerit capul în pământ și toți ceilalți scoțieni căzură pe rând în genunchi. Cimpoierul încărunțit fu ultimul care se plecă în fața ei, cu genunchii-i bătrâni trosnind din cauza efortului.

Catriona rămase încremenită de șoc, cu lacrimi prelingându-i-se pe obraji, în timp ce Simon desfăcea pledul de pe umărul său și-l așeza cu blândețe peste al ei, înainte de a îngenunchea și el.

Dar, în loc să încline capul în pământ, el o luă de mână și se uită în ochii ei, la fel cum făcuse în dormitorul ei de la conacul unchiului Ross, în dimineața de dinainte de a pleca la Gretna Green.

– Catriona Kincaid..., începu el solemn. Din prima clipă în care te-am văzut, ar fi trebuit să știu că tu ești singura femeie din lume pentru mine. Am fost prea prost și prea încăpățânat să-mi dau seama de asta, dar m-am îndrăgostit de curajul tău, de spiritul tău, de frumusețea și de inteligența ta, iar acum nu mă mai pot gândi la nimic și la nimeni altcineva. Dacă aș fi fost un om mai bun, ți-aș fi mărturisit dragostea mea – și mi-aș fi recunoscut-o și mie însuși – înainte de a te lua în patul meu. Dar foamea mea de tine a fost atât de puternică, încât nici o forță din rai sau din iad nu m-ar fi putut opri să nu te fac a mea în toată deplinătatea cuvântului.

În clipa aceea se porni o mică agitație, când o femeie, care stătea în apropierea bolului de punci, ceda în sfârșit în fața leșinului.

Simon îi mângâie delicat degetele Catrionei cu degetul său mare.

– Sper doar că mă vei ierta pentru că am profitat atât de nemilos de înțelegerea noastră și că îmi vei permite să mă revanșez față de tine, acordându-mi onoarea de a-mi putea împărtăși viața, viitorul și numele cu tine rămânând soția mea. Mi-ai spus cândva că simți că nu există nici un loc pe lumea asta pentru tine... Ei bine, sunt aici ca să-ți spun că există. Și locul acela este în brațele mele.

Îi duse apoi mâna la buzele lui și i-o sărută cu o înverșunare tandră care-i făcea inima cât un purice. După aceea ridică privirea spre chipul ei. Și următoarele cuvinte i se prelinseră de pe buze atât de emoționant și de șoptit, că numai ea le putu auzi.

– Știu că m-ai iubit cândva, Catriona. Te rog spune-mi că nu e prea târziu să mă iubești din nou.

Prea târziu.

Cuvintele acestea îi răsunau prin minte ca un bocet funebru.

I se oferea tot ce își dorise vreodată, și, pentru prima dată în viața ei, se temea să accepte. Sperase atât de mult timp, crezuse atât de mult în visurile ei și le păzise atâta amar de vreme ca pe niște comori neprețuite. Așadar, cum se putea ca încrederea să-i fi dispărut, chiar acum, când avea cea mai mare nevoie de ea?

Dar cum ar fi putut avea încredere într-un bărbat ca Simon să rămână constant în sentimentele sale? Cum ar fi putut fi sigură vreodată că acele cuvinte ale lui erau sincere și spuse din inimă, nu doar o parte din vreun discurs frumușel pe care-l memorase în perioada petrecută în culisele teatrului? Cum și-ar fi putut salva inima și visurile să nu fie strivite încă o dată sub cizmele lui?

– Îmi pare rău, șopti ea, smulgându-și mâna dintr-a lui. Dar nu pot. Pur și simplu nu pot.

Și apoi le întoarse spatele tuturor și-i părăsi – la fel cum o părăsiseră și ei cândva pe ea –, hotărâtă să plece de acolo cu mândria intactă – și să-și ascundă de toată lumea inima zdrobită.

Însă nu apucă să facă mai mult de câțiva pași, că vocea lui Simon răsună tare și cu ecou din spatele ei:

– Te-am întrebat odată cât timp l-ai aștepta pe bărbatul pe care-l iubești și mi-ai spus că „pentru totdeauna". A fost o minciună?

Catriona nu avea nici un răspuns pentru el, așa că pur și simplu își continuă drumul.

– Nu lupt pentru ei. Lupt pentru tine. Și, cu sau fără tine, noi ne ducem la Balquhidder ca să recucerim castelul Kincaid.

Ea se opri brusc, după care se răsuci și-i găsi pe toți în picioare. Îl privi pe Simon printr-un val încețoșat de lacrimi și zise:

– Atunci, Domnul să fie cu voi! Pentru că eu nu pot.

Capitolul 23

Catriona stătea ghemuită pe fotoliul de la fereastra camerei sale, înfășurată în faldurile moi și uzate ale pledului Kincaid. Robert the

Bruce era cuibărit la picioarele patului ei și părea la fel de amărât cum se simțea ea. Chiar dacă afară începea o altă zi perfectă de primăvară, putea la fel de bine să fie mijlocul unei ierni mohorâte și friguroase. Nici măcar nu se obosi să deschidă geamul, ca să invite înăuntru adierea dulce și călduroasă, cu miros de caprifoi. În clipa aceea, era mulțumită doar să privească din spatele geamului gros cum lumea de afară continua să trăiască fără ea.

Trecuse aproape o săptămână de la bal. Probabil Simon și membrii clanului ei aveau să ajungă la Balquhidder de pe o zi pe alta. Închise ochii strâns, bântuită de o viziune obsesivă cu gâtul gros și încăpățânat al lui Kieran frângându-se în sfoara unei spânzurători și cu Simon zăcând pe jos, cu părul său auriu minunat îmbâcsit de sânge.

Răsună o bătaie scurtă la ușa ei. Înainte de a-i putea spune oricărui oaspete nedorit să plece și să o lase în pace, unchiul ei deschise ușa și dădu buzna înăuntru.

Își propti mâinile în șolduri, uitându-se chiorâș la picioarele ei goale, la cămașa de noapte șifonată pe care o purta deja de patru zile, la urmele uscate de lacrimi de pe obrajii săi și la cina care zăcea neatinsă pe un cufăr de la picioarele patului. Oftă adânc, după care clătină din cap și zise:

– Nu credeam că o să spun asta vreodată, Catriona Kincaid, dar sunt dezamăgit de tine.

Ea își suflă din ochi o șuviță rebelă și contracară cu răceală:

– Trăiam cu impresia că ai fost mereu dezamăgit de mine.

– Poate că mi-ai testat de multe ori și răbdarea, și temperamentul, dar n-am fost niciodată dezamăgit de tine, copilă. Și nici nu te-am crezut vreodată o lașă. Credeam că ești fiica tatălui tău în toată puterea cuvântului.

Catriona sări în picioare ca arsă. Simțea că nedreptatea cuvintelor lui îi săgeta inima.

– Tatăl meu a fost un nesăbuit și un visător! Ai spus-o chiar tu!

– *Cel puțin el a avut un vis!* tună unchiul ei, făcându-l pe Robert the Brusc să sară de pe pat și să fugă să se ascundă sub pat. Și, dacă vrei să știi, eu am fost mereu invidios pe Davey... am fost invidios pe cauza lui scoțiană și pe înflăcărarea cu care o apăra. Eu am fost fiul cel mai mare din familia noastră. Nu puteam să nesocotesc dorințele tatălui nostru și să fug în lume, alergând după aventuri grandioase

și urmărind un vis nobil. A trebuit să rămân și să învăț cum să administrez moșia. Și am fost obligat să mă căsătoresc din datorie, nu din dragoste.

– Atunci, poate *tu* ai fost cel norocos, pentru că nu a trebuit să-ți riști niciodată viața și inima pentru ceea ce-ți doreai!

– Davey a trăit mai mult și mai intens în scurta viață pe care a avut-o decât o să pot eu vreodată. A trăit. A iubit. A fost binecuvântat cu doi copii minunați și cu o soție care-l adora. Poate că a murit prea de tânăr, dar cel puțin a murit pentru ceva în care credea, în loc să se prăpădească de bătrânețe în patul său, cu burta plină de carne de vită și cu inima plină de regrete!

Uluită de cuvintele unchiului ei, Catriona se prăbuși înapoi pe fotoliul de la fereastră, strângându-și pledul uzat în jurul umerilor.

Unchiul Ross băgă mâna în buzunar și scoase un teanc de hârtii îngălbenite, legate cu sfoară.

– Știu că e foarte posibil să mă urăști tot restul vieții tale pentru ce am făcut, și nici nu te-aș putea învinui pentru asta, dar nu pot să îți mai ascund astea, zise el, aruncându-i teancul în poală.

– Ce sunt astea? întrebă ea, uitându-se încruntată la sigiliile de ceară nedesfăcute.

– Scrisori de la fratele tău. Au început să sosească la o lună după ce ai ajuns aici și nu s-au oprit până acum trei ani.

Catriona răsuci uluită teancul de scrisori, după care-și ridică ochii plini de lacrimi spre chipul unchiului ei.

– Și mi le-ai ascuns? Atâția ani?

– Am considerat că e mai bine așa. Erai mult prea tânără ca să trăiești o astfel de tragedie. M-am gândit că, dacă vei putea uita de trecut, vei putea uita și durerea. Dar m-am înșelat. Știu că nu voi merita niciodată iertarea ta, dar... îmi pare rău.

Rosti acele ultime cuvinte, după care părăsi cu pași greoi dormitorul ei și închise încet ușa în urma sa.

Robert the Bruce ieși tiptil de sub pat. În timp ce motanul sări pe canapeaua de la fereastră și se ghemui în poala ei, Catriona smulse din teanc scrisoarea cea mai de jos și rupse sigiliul de ceară cu o mână tremurândă.

Draga mea Kitten,

Ar fi trebuit să știu că mama mă punea să-mi exersez scrisul cu un scop. Probabil a știut că într-o zi voi avea nevoie de toate cuvintele ca să-ți amintesc să te speli în spatele urechilor și să te cert că nu îți porți pantofii iarna.

Catriona zâmbi atunci printre lacrimi. Vocea glumeață a fratelui ei răsuna atât de clar și de viu din rândurile acelea, că se simțea ca și când ar fi fost în spatele ei, ciufulindu-i părul. Deschise scrisoare după scrisoare, devorându-i avidă fiecare cuvințel. Misivele lui erau pline de anecdote hazlii despre Kieran și despre ceilalți bărbați și de descrieri ale Scoției în fiecare anotimp, care pur și simplu îi tăiau răsuflarea. Connor nu se plânsese nici măcar o dată că îi era foame sau frig ori că era obligat să fure de la cei mai bogați ca să-și poată umple stomacul.

Rupse fără tragere de inimă sigiliul celei din urmă scrisori, știind că era foarte posibil să fie ultima dată când „auzea" vocea fratelui ei.

Dulcea mea Kitten,

Nu știu când vei mai primi vreo veste de la mine. Am suferit pierderi destul de grele în ultimele câteva săptămâni și hârtia și cerneala devin din ce mai dificil de găsit. De vreme ce n-am primit niciodată nici un răspuns de la tine, pot doar să sper că te-ai acomodat cu viața unei tinere domnișoare englezoaice bogate și că te bucuri de toate plăcerile și toate privilegiile pe care ți le pot oferi titlul și averea unchiului nostru.

O lacrimă i se prelinse pe obraz și căzu pe hârtie, întinzând cerneala veche.

Și, oriunde te-ai duce în lumea asta mare, nu uita niciodată că prin venele tale curge sânge Kincaid și că orice lucru pentru care merită să plângi merită și să lupți din răsputeri. Voi fi mereu...

Devotatul tău frate,

Connor Kincaid

Catriona rămase acolo o perioadă îndelungată, studiind scrisul acela masculin. După aceea sări în picioare ca arsă, propulsându-l pe podea pe Robert the Bruce.

– Unchiule Ross! Unchiule Ross! Catriona cobora scara lungă spiralată sărind peste două trepte o dată și abia rezistând dorinței de a aluneca în jos pe balustrada recent lustruită și ceruită.

Se năpusti pe coridorul de la intrare și coti în grabă pe după un colț, aproape dărâmând un lacheu care căra o tavă plină cu argintărie proaspăt lustruită.

Două slujnice o priviră trecând ca o furtună pe lângă ușa salonului principal, cu gurile căscate de uimire. Catriona se opri brusc.

Zâmbi dulce și zise:

– Apropo, v-ați înșelat amândouă, ca să știți. Soțul meu are nevoie de o singură femeie în pat, și femeia aceea sunt eu.

– Dar, domnișoară..., zise una din ele, părând cu adevărat nedumerită și șocată. Nu credeam că mai este soțul dumneavoastră...

– Ei bine, o să fie din nou. *Foarte* curând!

Își ridică tivul cămășii de noapte ca să-și elibereze gambele puternice și suple, după care o luă la fugă în josul coridorului.

Alice și mătușa Margaret tocmai ieșeau din salonul de dimineață, ținând în mâini cești aburinde de ciocolată caldă. Alice nu fu la fel de norocoasă precum lacheul. Catriona se izbi de ea cu toată puterea, vărsând tot conținutul cești pe corsajul plin de volane al rochiei sale.

În timp ce Alice țipa indignată, mătușa Margaret exclamă:

– Vai, mie! Uite ce s-a întâmplat!

Și apoi își folosi batista veșnic prezentă pentru a înăbuși un chicot.

– Uite ce ai făcut! urlă Alice, smulgând batista din mâna mamei sale și folosind-o ca să-și tamponeze corsajul ruinat.

– Mii se scuze, zise în grabă Catriona, fără să pară câtuși de puțin că i-ar fi părut rău. Știi ce vacă împiedicată am fost mereu.

Contele smuci imediat capul în sus când nepoata lui se năpusti în birou, cu ochii sălbatici și cu părul ciufulit.

În clipa aceea semăna foarte mult cu copila mică și sălbatică care cutreierase cândva pe moșia lui, cu un pisoi în brațe și cu un exemplar din *Cânturi scoțiene*.

– Unchiule Roscommon, zise ea, proptindu-și mâinile pe birou și uitându-se fix în ochii lui. Dacă vrei să te iert pentru că mi-ai ascuns scrisorile fratelui meu, asta este șansa ta. Am nevoie de ajutorul tău.

În timp ce diligența poștală își croia drum pe poteca îngustă, Catriona nici măcar nu își dăduse seama că își ținea respirația până când nu apăru în raza ei vizuală ultimul turn singuratic de la castelului Kincaid. Silueta lui se înălța falnic pe cerul strălucitor de primăvară, iar cărămizile sale vitregite de vreme îi confereau un aspect deopotrivă străvechi și atemporal. Iar apoi văzu steagul verde cu negru fluturând în bastion și rămase cu gura căscată de uimire. Aproape că îl putea auzi fluturând în vânt... întocmai după cum îi descrisese cândva tatăl ei.

Vehiculul se opri brusc. Deschise ușa solidă și coborî, după care se întoarse să-l ajute și pe unchiul ei Ross să coboare.

El își testa funcționalitatea picioarelor și mârâia la fiecare pas.

– Cine a mai auzit vreodată ca un conte să fie obligat să călătorească cu un mijloc de transport atât de primitiv?

– Ei, haide, unchiul Ross, ai fost de acord cu mine că era singura noastră speranță de a ajunge la castel, înainte ca Eddingham să-i distrugă și pe el, și pe Simon.

El se uită o clipă înapoi spre trăsură, după care zise în șoaptă:

– Sper doar să apreciezi cât m-a costat să-l conving pe vizitiu să facă această mică livrare specială. De fapt, cred că ar fi fost mai simplu să-i arunc săculețul meu cu bani celui mai apropiat tâlhar la drumul mare.

– Nu dispera, zise ea, uitându-se în jur agitată la umbrele grele care întunecau acel drum părăsit. Încă s-ar putea să ai ocazia s-o faci.

El își scoase batista și-și șterse fruntea de sudoare.

– Tatăl meu și-a vândut sufletul ca să scape din sălbăticia asta, și iată-mă înapoi aici, exact de unde a plecat. Cum, Doamne iartă-mă, trebuie să respire cineva aici? Este mult prea mult aer curat. Și prea mult cer..., adăugă el, aruncând o privire neîncrezătoare spre albastru infinit care se întindea deasupra capetelor lor.

– Să înțeleg că ți-e dor de norii aceia grei de funingine care atârnă mereu deasupra orașului?

– Mi-e dor... de confortul oferit de propriul pat și de vatra mea călduroasă. N-am mai băut o ceașcă de ceai ca lumea de când am plecat din Londra.

– Credeam că ți-ai dorit mereu o aventură grandioasă.

El oftă din greu și zise:

– Și eu la fel. Dar poate că s-o conving pe mătușa ta Margaret să-mi dea un sărut de noapte bună și să încerc să îi găsesc un soț lui Alice e toată aventura de care o să am nevoie vreodată.

Catriona îl strânse de braț afectuos și încurajator, uitându-se peste umăr, la ușa deschisă a diligenței.

– Mă aștepți aici, până te chem eu? întrebă apoi încet.

El îi aruncă o privire piezișă, neputându-și ascunde îngrijorarea.

– Ești sigură?

Catriona încuviință din cap și-i oferi un zâmbet tremurător.

– Mai sigură decât am fost vreodată în viața mea.

– Foarte bine, atunci. Dar îți spun de pe acum că, dacă apare cumva vreun tâlhar la drumul mare, o să țip mai rău decât Alice.

Ea izbucni în râs.

– Cu siguranță asta o să-l facă să fugă! Atât pe el, cât și pe toate păsările și viețuitoarele, de aici și până la Edinburgh.

Își ridică tivul redingotei ca să o cruțe pe cât posibil de praf, după care își croi drum în sus pe panta abruptă care ducea spre castel. Cândva urcase pe același deal călare pe umerii puternici ai tatălui ei, însuflețită de o încredere pe care i-o putea oferi numai iubirea unui părinte. Și aproape că-l putea simți pe tătucul ei mergând lângă ea și-n ziua aceea... încurajând-o să trăiască... și să iubească... cu același patos care adusese atât de multă bucurie vieții lui mult prea scurte.

Grăbea ritmul cu fiecare pas. Descoperise în sfârșit că acel *acasă* pe care-l căuta nu se afla într-un loc sau în altul – oricât de frumos sau de familiar ar fi fost. Ci numai în brațele celor care o așteptau acolo. Și nu putea decât să spere că acele brațele aveau să mai fie acolo, primind-o cu bucurie.

Își scoase boneta, ca vântul să-i sufle liber prin păr, și urcă până în vârful dealului. Se așteptase să nimerească în mijlocul unor pregătiri de luptă haotice și dezorganizate. Dar nu vedea acolo nimic altceva decât un om singuratic, întins pe o bancă formată din pietre

dărâmate, cu o carte în mână și cu un fir de iarbă între dinți. Soarele îi mângâia părul, conferindu-i o nuanță aurie strălucitoare.

El se uită în direcția ei și făcu ochii mari, după care-i miji, neîncrezător. Pe măsură ce se apropia de el, se ridică, părând oarecum prudent.

– Deci ce cadouri ne-ai adus de data asta? întrebă el. Cizme, cărți sau cimpoaie?

Catriona își aruncă boneta în iarbă și întinse palmele goale.

– Mă tem că n-am altceva să vă ofer decât pe mine însămi. Mă rog... asta dacă mă mai vreți...

El înclină capul și o studie o clipă, cu ochii neguroși și de necitit.

– O, vai, domnișoară Kincaid! Parcă juraseși să nu mai rostești niciodată discursuri stânjenitoare.

– Doar pe cele care au legătură cu nobilul spirit scoțian și cu eliberarea de sub tiranie. Făcu apoi semn din cap spre cartea abandonată pe bolovani și întrebă: Deci te pui la curent cu Robbie Burns, ei?

El oftă adânc.

– Ei bine, presupun că nu am de ales, de vreme ce mi-am legat soarta de niște sălbatici sentimentali, nu?

Catriona cercetă încruntată ruinele părăsite.

– Și mai exact pe unde sunt sălbaticii aceia sentimentali?

El ridică din umeri, fără nici o urmă de îngrijorare, și răspunse:

– Prin preajmă.

Ea îndrăzni să mai facă un pas, apropiindu-se de el.

– Ai fost de acord să fii căpetenia lor?

– Doar până când se întoarce acasă definitiv adevărata lor căpetenie.

– Păi, după spusele lui Kieran, Connor nu se mai întoarce niciodată. Și cu siguranță n-o să fie găsit dacă nu vrea.

– Nu mă refeream la Connor.

Catriona inspiră adânc și tremurător, după care mai făcu un pas spre el. Și, pentru o clipă ametitoare, confundă tunetul copitelor de cai care se apropiau cu bătăile asurzitoare ale propriei inimi.

Până când întrezări ceva stacojiu din colțul ochiului și se întoarse și văzu peste douăzeci de soldați englezi asediind valea și apropiindu-se la galop.

Năvăleau tunicile stacojii!

Capitolul 24

Un nor negru și greu de panică îngrozitoare o cuprinse cu totul pe Catriona, aproape lăsând-o fără suflare. Năvăleau tunicile stacojii. Veneau încă o dată, așa cum o făcuseră și-n trecut, ca să-i răpească tot și pe toți oamenii pe care-i iubise vreodată. Preț de o fracțiune de secundă paralizantă, nu-și dori altceva decât să fugă și să se ascundă. Să se târască într-o gaură mică și întunecată, să închidă ochii strâns și să-și lipească palmele peste urechi, ca să nu poată auzi țipetele muribunde ale celor pe care-i iubea.

Și apoi mâinile lui Simon se strânseră pe umerii ei, smulgând-o din trecut și aducând-o înapoi în prezent. Făcând-o să creadă în viitor.

Iar când soldații englezi își conduseră caii peste creasta dealului și intrară în ruinele curții castelului, ea stătea lângă el, mândră și dreaptă. Pentru că nu o mai bântuiau fantomele terorilor din copilărie.

Și nu o descurajă nici măcar vederea omului îmbrăcat în negru din mijlocul lor.

– O, vai, salutare, Ed, zise Simon, în timp ce marchizul descăleca. Îi zăngăneau pintenii când se îndreptă spre ei. Am auzit că erai prin preajmă. Chiar speram să ne faci o vizită la ceai.

Ignorându-l complet pe Simon, Eddingham se apropie și-i rânji Catrionei, superior și plin de dispreț.

– Trebuie să mărturisesc că sunt foarte surprins să te găsesc aici și pe *dumneata*, domnișoară Kincaid. Sau ți-ai venit în fire și te-ai hotărât să accepți oferta mea destul de generoasă?

Simon mijii ochii.

– Ce ofertă?

Catriona zâmbi veselă și zise:

– Oh, marchizul m-a invitat foarte amabil să devin amanta lui. Pentru că nu putea să fie văzut cu mine prin oraș, din moment ce sunt o marfă stricată. Dar mi-a promis să-mi viziteze patul aici în Scoția oricând se plictisea.

– Foarte amabil din partea lui, spuse Simon simplu, dar sunând mai periculos decât îl auzise Catriona vreodată.

– Îmi încălcați proprietatea, și vreau să plecați amândoi imediat de pe pământul meu.

Înainte ca Simon să aibă timp să reacționeze în vreun fel la cererea lui Eddingham, Catriona se duse spre el și înfipse curajoasă degetul în volanele apretate ale lavalierei marchizului.

– Tu ești cel care încalcă o proprietate privată, domnule. Acestea sunt pământurile Kincaid, și nici o bucată de hârtie fără valoare nu va schimba asta vreodată. Sângele clanului Kincaid a udat pământurile astea secole de-a rândul, și îți promit că fiecare picătură din acel sânge va urla după răzbunare dacă îndrăznești să iei chiar și o piatră din castelul acesta.

– Bravo! șopti Simon. Frumos discurs!

Catriona îi aruncă o privire încruntată, după care își mută toată atenția înapoi spre Eddingham. Îi făcu semn spre drum și zise:

– Ca să știi, unchiul meu mă așteaptă la poalele dealului. Și, dacă insiști să încerci să ne gonești cu forța, nu va ezita să te dea în judecată pentru că ai rupt logodna *și* inima verișoarei mele.

Eddingham își dădu ochii peste cap, deloc impresionat.

– Cred că glumești. Toată lumea știe că scorpia aia nu are inimă.

– Atunci, poate că unchiul meu te va obliga să-ți onorezi înțelegerea și să te căsătorești cu Alice.

Simon se cutremură ostentativ.

– Te asigur că asta este o soartă mai crudă decât închisoarea debitorilor. Dacă aș fi în locul tău, Eddie, i-aș da fătucii orice vrea.

Eddingham mormăi o înjurătură aprigă, după care decretă:

– Să fiu al naibii dacă o să stau aici să mai ascult și alte amenințări ridicole. Arestați-i pe amândoi! le porunci soldaților. Iar dacă se împotrivesc, adăugă apoi, aproape sperând că o vor face, atunci împușcați-i!

Vreo doisprezece soldați descălecară. Catriona făcu involuntar un pas în spate și direct în brațele protectoare ale lui Simon.

– Dacă aș fi în locul vostru, nu m-aș grăbi să îndeplinesc ordinele marchizului, zise Simon, după care scoase un document din buzunarul vestei sale și i-l întinse celui mai apropiat ofițer.

Omul îi aruncă o privire prudentă lui Eddingham, după care rupse sigiliul și despături foaia subțire și gălbuie de pergament. Își mișcă buzele în timp ce citea, ridicând tot mai mult din sprâncene cu fiecare cuvânt.

– Ce mai aștepți, idiotule? izbucni dintr-odată Eddingham. Arestează-i pe derbedeul acesta și pe curva lui!

– Mă tem că asta nu va fi posibil, zise Simon încet. Lucrează pentru mine acum.

Ofițerul oftă și se întoarse spre Eddingham.

– Îmi pare rău, milord, dar am primit ordin de la coroană să te arestez pentru uciderea domnișoarei Elizabeth Markham. Se pare că regele a primit dovezi de la o sursă foarte de încredere – de la însuși ducele de Bolingbroke – că ați fost direct implicat în moartea tinerei doamne.

Eddingham se făcu alb ca varul când șase soldați îl înconjurară. Fața lui era tensionată, dezolantă și albă precum o veritabilă mască a morții.

Încă se bâlbâia din cauza șocului când Catriona se întoarse spre Simon.

– Tatăl tău? Te-ai dus la *tatăl tău? Pentru mine?*

– Și de ce nu? Era și timpul ca țapul ăla bătrân să facă ceva pentru al doilea fiu al său.

În ciuda faptului că Simon ridica din umeri nepăsător, Catriona înțelegea exact ce anume îl costase sacrificiul acela.

Unul dintre soldați adusese o pereche de cătușe din desaga calului său și tocmai încerca să le prindă în jurul încheieturilor lui Eddingham.

– Ia labele de pe mine, gunoi împuțit! mârâi el, încercând să se smulgă din strângerea tânărului soldat. Nu-i nevoie de alea. Eu sunt un domn, spre deosebire de Wescott aici de față.

Soldatul îi aruncă o privire întrebătoare comandantului său. Omul oftă din greu, după care încuviință din cap.

– Fără cătușe. Dar fii cu ochii pe el.

În timp ce soldatul lăsa deoparte cătușele și se îndepărta, Eddingham își îndreptă vesta printr-un gest destul de violent și-i aruncă lui Simon o privire plină de dispreț.

– Tu o să putrezești în cătușe, de îndată ce-mi dovedesc nevinovăția. Pentru tot restul vieții tale mizerabile.

Nu protestă în nici un fel când alți doi soldați veniră și-l conduseră spre calul său.

Tânărul soldat se întoarse apoi să pună cătușele înapoi în desagă.

Într-un moment pistolul se afla la centura soldatului și în clipa imediat următoare în mâna lui Eddingham. Îi aruncă lui Simon un zâmbet de gheață, dar arma era îndreptată direct spre inima Catrionei.

– *Nu!* strigă Simon și se aruncă spre ea.

O împușcătură scurtă răsună exact în clipa în care Catriona se prăbușea la pământ, acoperită de toată lungimea trupului lui Simon.

Încremeniră întinși acolo, preț de câteva clipe înfiorătoare, uitându-se unul în ochii celuilalt și ținându-și răsuflarea.

– Nu mă lua în seamă, zise Simon în cele din urmă, oferindu-i zâmbetul acela strâmb pe care-l iubea la nebunie. Cred că m-am împiedicat.

Și apoi Catriona eliberă tot aerul din plămâni, într-un bocet speriat, care o făcea să se cutremure din toate încheieturile.

– Oh, Doamne, Dumnezeule! Ești rănit? Mâinile ei se năpustiră apoi spre el, pipăindu-l peste tot, ca niște pui frenetici de ciocârlie, căutând cu disperare orice urmă de sânge cald.

– E în regulă, zise el, după care se ridică în șezut, ajutând-o și pe ea. Nu am fost rănit.

– Eu da.

Când auziră răspunsul acela scurt, ridicară amândoi capetele. Îl văzură pe Eddingham clătinându-se pe picioare și uitându-se prostește la săgeata care îi ieșea din umăr. Pistolul atârna în mâna lui moale, gol și inofensiv.

Lui Eddingham i se înmuiară pe loc genunchii, și soldații se grăbiră să-l prindă înainte să se prăvălească la pământ. Catriona ridică privirea spre bastioanele turnului. Erau împânzite cu douăzeci și patru de războinici scoțieni, cu arcurile pregătite. Părul lor împletit și fețele lor murdare de noroi lăsau să se înțeleagă că erau gata pentru bătălie. Cel mai înalt dintre ei încuviință din cap scurt în direcția ei, și înțelese imediat că ținta extraordinară a lui Kieran era motivul pentru care glonțul își schimbase traiectoria, evitându-i pe amândoi.

Soldații în tunici stacojii se uitau neliniștiți la bastioanele turnului.

Simon se ridică apoi și o trase sus și pe Catriona.

– Aș zice că ați stat mai mult decât erați bine-veniți, domnilor. Sugerez să-l luați pe marchiz și să plecați, înainte ca membrii clanului

doamnei să se hotărască să vă fericească cu o primire corespunzătoare, în stil Kincaid.

Soldații încălecară fără să spună nimic, aruncându-l pe un Eddingham care mârâia peste șaua goală a calului său, ca pe un sac de făină.

– Ce o să se întâmple cu el? întrebă Catriona încet, în timp ce tunicile stacojii își aliniau caii și porneau în josul dealului, mult mai abătuți decât atunci când veniseră.

– Dacă nu-l omoară săgeata aia, suspectez că o să petreacă o vreme la Newgate. Dar mă îndoiesc că va avea parte de o cazare la fel de luxoasă cum a fost a mea. Sau că vizitatorii lui vor fi la fel de încântători.

Catriona clătină din cap.

– Oh! Diavol viclean ce ești! Dacă scoțienii te-ar fi avut de partea lor și la Culloden, descendenții lui Bonnie Prince Charlie ar fi și acum la putere.

– Păi, doar nu credeai că o să-i primesc cu explozii de focuri de armă, ca să murim cu toții, nu? Știi că am tendința să nu lupt corect când e vorba să obțin ceea ce-mi doresc.

– Da, asta știu prea bine, zise ea încet, rămânând cu privirea ațintită spre ochii lui. Și ce o să se întâmple cu castelul acum?

Simon clătină din cap, mimând o compătimire batjocoritoare.

– Păi, de vreme ce Eddingham va fi anchetat pentru crimă, coroana nu va avea de ales decât să confiște la loc terenurile. Am făcut deja toate aranjamentele necesare pentru a cumpăra bucata aceasta de pământ. Ar trebui să o obțin pentru o nimica toată... mai ales când o să le spun că meleagurile astea sunt încă năpăstuite de o bandă enervantă de tâlhari.

– Ăștia am fi noi! strigă Kieran din turn, de unde era mai mult decât evident că trăsese cu urechea la întreaga lor conversație.

Mai mulți membri ai clanului ei lăsară jos arcurile și fluturară veseli din mâini spre Catriona.

– Și mai exact cum speri să poți plăti pentru pământ? întrebă ea. Zestrea mea nu a fost *chiar atât* de generoasă.

– S-a întâmplat un lucru foarte ciudat din ziua în care ai intrat prima dată în celula mea. Se pare că am devenit extrem de norocos la mesele de jocuri de noroc. Sau, ca să fiu mai direct, nu pot să pierd nici dacă mă străduiesc. Și, tocmai de aceea, următorul risc o să mi-l

asum cu turma de oi Cheviot pe care Eddingham a fost suficient de amabil să aranjeze să ne fie adusă la ușă.

Ea clătină din cap, încă tulburată de cât de aproape fusese de a-l pierde pentru totdeauna.

– Ce ți-a venit să te arunci așa în fața pistolului? Puteai să mori!

El ridică dintr-o sprânceană ironic.

– Păi, nu asta fac eroii?

Ea se uită în sus la el, perfect conștientă că toată iubirea din suflet i se citea în ochi.

– Și dacă eu nu vreau un erou? Dacă vreau un soț?

Înainte ca Simon să aibă timp să îi răspundă, unchiul ei se năpusti în ruine, împleticindu-se și șuierând ca un bolnav de tuberculoză. Când îi zări pe Simon și pe Catriona, se opri brusc și duse imediat mâna în dreptul inimii.

– M-am temut de ce era mai rău când am auzit împușcătura aia. Ce încercați să faceți? Să-i provocați un atac de apoplexie unui om bătrân? M-ați speriat de moarte!

– Noi? se miră Simon, aruncându-i Catrionei o privire neîncrezătoare. Doar nu a târât-o până aici sus și pe biata ta mătușă Margaret, nu?

– Nu chiar, zise Catriona.

Începu apoi să-și muște buza de jos, neliniștită, îl luă de mână și îl conduse spre o fereastră goală de pe partea de sud a ruinelor.

Din unghiul acela se vedea foarte clar diligența poștală de jos. O femeie coborâse dinăuntru și stătea lângă ea. Era o doamnă înaltă, dar încă zveltă, mlădioasă și elegantă în ciuda argintiului care începuse să se întindă precum ninsoarea peste cosița sa cândva aurie.

Simon încă se holba într-acolo, încruntat, când Catriona văzu un început de lacrimi făcându-și loc în ochii lui.

– Catriona, zise el cu glas răgușit. Ce-ai făcut?

Ea ridică din umeri.

– Diligența poștală ar fi oprit oricum și în Northumberland. Nu am avut prea mult timp la dispoziție, dar n-a fost chiar așa dificil să dau de urma unei frumuseți legendare, care a fost cândva dansatoare la Drury Lane. Când i-am spus că venim să ne întâlnim cu tine, a insistat să meargă cu noi. Am avertizat-o că s-ar putea să fie periculos, dar a zis că nu-i pasă, atâta vreme cât îl poate vedea din nou pe băiatul ei drag.

Catriona îi dădu drumul la braț și își șterse o lacrimă de pe obraz.

– Să știi că înțeleg dacă nu poți să mă ierți. Dar m-am gândit că poate ai putea încerca să o ierți măcar pe ea. Catriona te-a părăsit pentru că a considerat că așa era cel mai bine pentru tine. Eu te-am părăsit pentru că am fost o mare lașă și pentru că mi-a fost frică să nu-mi frângi inima din nou.

Când Simon se întoarse spre ea, Catriona făcu un pas în spate, intimidată de sălbăticia aspră din ochii lui. Însă toate temerile i se mistuiră precum fumul unei lumânări când o strânse tare în brațe. Își aruncă imediat brațele în jurul gâtului lui, lipindu-se de el, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată.

– Mai întreabă-mă o dată, îi șopti apoi la ureche. Mai întreabă-mă o dată cât timp l-aș aștepta pe bărbatul pe care-l iubesc...

– Cât timp l-ai aștepta pe bărbatul pe care-l iubești? Dădu apoi capul pe spate, ca să se poată uita la ea, și-i netezi buclele rebele cu o mână tremurândă. Cât timp m-ai aștepta pe mine?

Catriona îi zâmbi printre lacrimi.

– O eternitate și încă o zi.

El clătină din cap.

– Nu va trebui să mă mai aștepți niciodată, pentru că nu o să mai plec niciodată de lângă tine.

Îi cuprinse apoi fața în palme cu tandrețe și își lipi buzele de ale ei, pecetluind jurămintele acelea cu un sărut.

Un cor de urale vesele și triumfătoare răsunară de la scoțienii din bastioane, care urau bun venit acasă adevăratei căpetenii a clanului Kincaid, care se întorsese pentru a rămâne pentru totdeauna.

Epilog

Catriona stătea întinsă pe cearceafurile șifonate, simțindu-se delicios de decadentă, în timp ce soțul ei îi strecura o tartă cu căpșuni între buzele întredeschise. Trupul ei dezgolit era încă încins de la plăcerea celei mai recente partide de amor.

Mușcă bucuroasă dintr-o nouă căpșună, savurând pe deplin fiecare îmbucătură.

– Știi...?! Am auzit întotdeauna că craii aduși pe calea cea dreaptă sunt cei mai buni soți.

Simon se sprijini într-un cot și ridică dintr-o sprânceană spre ea.

– Cine spune că sunt pe calea cea dreaptă?

Ea oftă de încântare când se aplecă să-i lingă o urmă de frișcă din colțul gurii. În loc să parieze la cărți sau la zaruri, bărbatul care fusese cândva cel mai notoriu libertin al Londrei făcea în clipa aceea speculații cu privire la acțiuni și la oi. Reușise să agonisească o avere frumușică, cu aceeași inteligență ascuțită de care dăduse dovadă cândva la mesele de jocuri de noroc. Și nu mai bea, decât atunci când ținea un toast închinat devotamentului și frumuseții soției lui. Apetitul său carnal era nesățios, și exista întotdeauna o femeie în patul său – doar că în perioada aceasta femeia respectivă era mereu soția lui adoratoare.

– Ar fi bine să fii pe calea cea dreaptă, îl avertiză ea. Altfel, dacă te prind chiar și făcându-i cu ochiul altei femei, o să-mi iau cei mai buni ciorapi de mătase, o să te leg de pat și...

Se aplecă ușor și-i șopti la ureche continuarea. Simon făcu ochii mari, în timp ce buzele lui luau forma unui rânjet plin de apreciere.

– Dă-mi voie să-ți spun, draga mea, că, atunci când vine vorba despre perversiuni, s-ar putea să fii chiar mai creativă decât mine.

– Ce-ar fi să mă lași să-ți arăt? zise Catriona pe un ton senzual, luând un pic de frișcă pe degete și întinzându-se spre el.

Doar că cineva ciocăni la ușă. Se uitară unul la altul și mârâiră nemulțumiți.

– Mă bucur că ai insistat să punem un zăvor la ușa dormitorului nostru, șopti ea.

– Nici pe departe la fel de mult ca mine.

– Ignoră-i, îi porunci ea. Poate așa o să plece.

Tocmai se întindea spre el, când ciocănitul răsună din nou, dar mult mai tare decât prima dată.

Simon înjură în șoaptă, știind foarte bine ce avea de făcut. În timp ce Catriona își trase pe ea cămașa de noapte, el se dădu jos din pat și-și puse o pereche de pantaloni.

Își construiseră conacul în jurul ruinelor originale ale castelului Kincaid, transformând turnul singuratic într-un dormitor. Iar ferestrele le ofereau o priveliște splendidă asupra crestelor înzăpezite și asupra văii de jos.

Simon se duse la ușă, cu șase pisoiași galbeni și portocalii pe urmele lui. Poate că în clipa de față Robert the Bruce își petrecea aproape tot timpul moțăind pe șemineu, dar tot mai avusese suficienți cărbuni în vatră pentru a da naștere celei mai recente tranșe de pisoiași.

Înainte ca Simon să apuce să deschidă ușa de tot, doi prichindei se strecurară înăuntru, aruncându-se pe pat cu același abandon vesel pe care-l practicau și pisoii. De pe buzele lor se rostogoli imediat o litanie de întrebări:

– Mami, de ce ai cămașa de noapte cu spatele-n față?

– Mami, pot să iau o căpșună?

– Mami, *noi* de ce nu putem să mâncăm căpșune în pat?

– Mami, de ce ești așa lipicioasă?

– Mami, de ce se uită tati așa urât la mine? E supărat?

Simon își relaxă atunci chipul și zise:

– Sigur că nu sunt supărat, păpușă. Eu și mami doar trăgeam un pui de somn.

– Putem să dormim și noi cu voi, tati? întrebă fiica lui, al cărei păr era mai degrabă roșcovan decât blond și ai cărei ochi cenușii erau la fel de irezistibili ca ai mamei sale.

– Sigur că da, zise el, îndreptându-se înapoi spre pat, cu un oftat lung și îndurerat.

– Eu nu vreau să dorm, anunță fiul lor cu păr de aur, țopăind pe salteaua plină cu pene. Te rog, mami, nu mă pune să dorm, o imploră

el, încolăcind una dintre buclele Catrionei pe degețelul său mic și grăsuț.

Ea dădu ochii peste cap în direcția lui Simon.

– E un cuceritor mic și nerușinat, la fel ca tatăl lui. Tocmai ieri l-am prins încercând să le fure un sărut fetițelor lui Donel.

Simon își luă imediat în brațe fiul care chicotea, îl gâdilă până când ceru îndurare, după care îl cuibări sub pături.

– Va trebui să înveți că nu poți primi tot ce vrei de la o femeie doar fluturând din gene spre ea și mângâindu-i părul.

– Nu știu de ce nu ar putea, răspunse Catriona zâmbind. Tu primești...

Abia reușiseră să îi convingă pe cei mici să nu se mai fâțâie și să se bage în pat, când răsună o nouă bătaie în ușă.

– Oh, Doamne, cred că glumești! zise Simon, dezvelindu-se și ducându-se la ușă.

De data aceasta era un lacheu, care aducea o scrisoare pe o tavă de argint.

– Scrisoarea aceasta tocmai a sosit prin poștă, pentru doamna Wescott.

– Poate e o scrisoare de la mama ta, sugeră Catriona, plină de speranță. Poate că vine din nou să aibă grijă de copii.

– Oh, Doamne, sper să fie așa! murmură Simon, întinzându-i scrisoarea.

Catriona o răsuci imediat pentru a citi adresa expeditorului. Simon veni imediat lângă ea, foarte curios. Mai văzuse și cu alte ocazii expresia aceea pe fața ei... în ziua în care se căsătoriseră pentru a doua oară și atunci când se născuseră copiii lor.

– Ce este, iubito?

Ea ridică privirea spre el, cu chipul radiind de bucurie.

– E de la fratele meu. E de la Connor. E în viață!

Simon se aplecă peste pat, în timp ce ea deschidea scrisoarea cu mâini tremurânde. Dar, pe măsură ce citi acele rânduri, tot sângele i se scurse din obraji și se făcu albă ca varul.

Își mută ochii îndurerați spre el și zise:

– Oh, Simon, trebuie să facem ceva! Mi-a scris ca să-și ia adio. O să fie spânzurat!

Mulțumiri

Fiecare final fericit are nevoie de o zână bună, și cartea aceasta a avut trei. Mulțumirile mele sincere se îndreaptă către Carrie Feron, Tessa Woodward și Andrea Cirillo, pentru că și-au folosit baghetele magice pentru a mă ajuta pe mine.

În aceeași colecție
au apărut:

Johanna Lindsey, *Când inima dictează*

Stephanie Laurens, *Patimile iubirii*

Victoria Alexander, *Micile minciuni ale dragostei*

Julie Garwood, *Mireasa îndărătnică*

Elizabeth Hoyt, *Înger și demon*

Julie Garwood, *O nuntă de vis*

Stephanie Laurens, *Pasiunile inimii*

Stephanie Laurens, *Prizoniera dragostei*

Victoria Alexander, *Căile nebănuite ale iubirii*

Christina Dodd, *Dragoste și abandon*

Julie Garwood, *Secretele unei doamne*

Christina Dodd, *Logodnă în înalta societate*

Elizabeth Hoyt, *O dragoste nepotrivită*

Karen Robards, *Atracție scandaloasă*

Christina Dodd, *Legile iubirii*

Elizabeth Hoyt, *Inocență pierdută*

Stephanie Laurens, *Petitoarea*

Karen Robards, *Suflete captive*

Samantha James, *Păcatele vicontelui Sutherland*

Karen Robards, *Înfruntarea inimilor*

Elizabeth Hoyt, *Dorințe ascunse*

Johanna Lindsey, *Când dragostea așteaptă*

Victoria Alexander, *Dragoste de probă*

Victoria Alexander, *Duelul sentimentelor*

Stephanie Laurens, *Totul sau nimic*

Johanna Lindsey, *Mireasa prizonieră*

Stephanie Laurens, *Provocarea*

Johanna Lindsey, *Îngerul de argint*

Sarah MacLean, *O soție potrivită pentru un marchiz*

Christina Dodd, *În cele mai nebunești visuri*

Sarah MacLean, *O iubită potrivită pentru un conte*

Johanna Lindsey, *Promisiunea*

Christina Dodd, *Ispita*

Johanna Lindsey, *Prizonierul dorințelor mele*

Teresa Medeiros, *Lecții de seducție*

Christina Dodd, *Mireasa mea favorită*

Teresa Medeiros, *Un sărut de neuitat*

Christina Dodd, *Arta iubirii*

Vicky Dreiling, *Cum să cucerești un Diavol*

Elizabeth Hoyt, *Plăceri vinovate*

Elizabeth Hoyt, *O pasiune imposibilă*

Elizabeth Thornton, *A doua șansă la dragoste*

Elizabeth Thornton, *Frumoasa trădătoare*

Christina Dodd, *Suflete pereche*

Sarah MacLean, *Un târg potrivit pentru un duce*

Cara Elliott, *Tentația fructului oprit*

Johanna Lindsey, *Flăcări și gheață*

Sarah MacLean, *Nouă reguli de nesocotit*

Christina Dodd, *Aleasa prințului*

Teresa Medeiros, *O noapte compromițătoare*

Julie Garwood, *Un altfel de Făt-Frumos*

Loretta Chase, *Scandalul poartă satin*

Teresa Medeiros, *Mireasa și Bestia*

Victoria Alexander, *Cum să alegi soțul potrivit*

Loretta Chase, *O lady aproape perfectă*

Johanna Lindsey, *Iubești doar o dată*

Elizabeth Hoyt, *Fantoma din St. Giles*

Sarah MacLean, *Zece feluri de a fi adorată*

Julie Garwood, *Dorințe rebele*

Sarah MacLean, *Unsprezece scandaluri de evitat*

Johanna Lindsey, *Pasiune și tandrețe*

Victoria Alexander, *Lecția de dragoste*

Elizabeth Hoyt, *Lordul Întunericului*

Teresa Medeiros, *A ta până în zori*

Loretta Chase, *Un gentleman imposibil*

Johanna Lindsey, *Jocul seducției*

Elizabeth Hoyt, *Ducele nopții*

Anne Barton, *Păcătoasa*

Lorraine Heath, *Ispitirea unui lord*

Sabrina Jeffries, *O dragoste periculoasă*

Teresa Medeiros, *Mireasa răpită*

Johanna Lindsey, *Inimi aprinse*

Sabrina Jeffries, *O iubire celebră*

Jennifer Blake, *Răsplata unui rege*

Sarah MacLean, *Sezonul pasiunilor*

Elle Daniels, *Un aranjament neașteptat*

Jennifer Blake, *Capcana inimii*

Victoria Alexander, *Șarada*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui conte*

Victoria Alexander, *Înălțimea Sa, soția mea*

Sabrina Jeffries, *O răpire cu urmări neașteptate*

Teresa Medeiros, *Savoarea unui sărut*

Victoria Alexander, *Îndrăgostită de soțul potrivit*

Elizabeth Hoyt, *Dragul meu necunoscut*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui libertin*

Jennifer Blake, *Cavalerul de aur*

Victoria Alexander, *Avantajul de a fi păcătos*

Johanna Lindsey, *Suflet vrăjit*

Vanessa Kelly, *Farmecul unei relații interzise*

Sabrina Jeffries, *Dansul seducției*

Lorraine Heath, *Lordul ispitei*

Kate Noble, *Rămășagul*

Victoria Alexander, *Mărturisirea*

Jennifer Delamere, *Moștenitoarea*

Ashleen Macnamara, *O propunere scandaloasă*

Johanna Lindsey, *Spune-mi că mă iubești*

Lorraine Heath, *Doamna de companie*

Meredith Duran, *Anotimpul pasiunii*

Tessa Dare, *Un dans cu un duce,*

Victoria Alexander, *Aventuri compromițătoare*

Meredith Duran, *Amăgirea*

Lorraine Heath, *Provocarea dragostei*

Vanessa Kelly, *O cerere în căsătorie*

Tessa Dare, *Dublă tentație*

Marina Fiorato, *Fecioara din Siena*

Elizabeth Hoyt, *Bravul meu căpitan*

Johanna Lindsey, *Jurnalul unei iubiri*

Heather Webb, *Cum să devii împărătească*

Tessa Dare, *Trei nopți de dorințe*

Sabrina Jeffries, *Măritată cu un viconte*

Kelly Bowen, *Un duce doar pentru mine*

Lorraine Heath, *Un pact cu diavolul*

Johanna Lindsey, *Un libertin îndrăgostit*

Sabrina Jeffries, *Arta de a păcătui*

Christina Dodd, *Înșelătoria*

Joanna Shupe, *Ducesa curtezană*

Kelly Bowen, *Capcana dragostei*

Johanna Lindsey, *Înlănțuită de iubire*

Lorraine Heath, *Între diavol și dorință*

Cheryl Holt, *O propunere tentantă*

Teresa Medeiros, *Hoțul de inimi*

Johanna Lindsey, *Seducția*

Joanna Shupe, *Contesa libertină*

Christina Dodd, *Vraja unui sărut*

Karen Robards, *Foc și gheață*

Lorraine Heath, *Doamna și nelegiuitul*

Johanna Lindsey, *Perechea perfectă*

Teresa Medeiros, *Blestemul frumuseții*

Ashlyn Macnamara, *Doar dragostea contează*

Cheryl Holt, *Mai presus de dorință*

Lorraine Heath, *Cum să te însori cu o moștenitoare*

Jo Beverley, *Infama mea doamnă*

Joanna Shupe, *Un viconte pentru o lady*

Johanna Lindsey, *Pasiuni mistuitoare*

Elizabeth Hoyt, *Cel mai tandru libertin*

Teresa Medeiros, *Șoaptele trandafirilor*

Caroline Linden, *Dragostea și alte povești scandaloase*

Lorraine Heath, *Gentlemanul seducător*

Cheryl Holt, *Plăcere absolută*

Caroline Linden, *Între rațiune și scandal*

Kelly Bowen, *Tu ești contele dorit*

Lorraine Heath, *Invitație la seducție*

Anna Harrington, *Un duce pentru totdeauna*

Kelly Bowen, *Stăpânul inimii mele*

Valerie Bowman, *Ducesă din întâmplare*

Sarah MacLean, *Aparențe înșelătoare*

Johanna Lindsey, *Văpaia din brațele lui*

Valerie Bowman, *Contesă fără voie*

Teresa Medeiros, *Ispita atingerii tale*

Mia Marlowe, *Seducție la prima vedere*

Caroline Linden, *Iubiri și scandaluri*

Valerie Bowman, *Dincolo de rațiune*

Sarah MacLean, *Cucerirea unui libertin*

Elizabeth Hoyt, *Gustul ispitei*

Anna Harrington, *Secrete și tentații*

Valerie Bowman, *Un burlac irezistibil*

Mia Marlowe, *Pretențiile unui crai*

Lorraine Heath, *În căutarea plăcerilor interzise*

Elizabeth Hoyt, *Seducerea unui păcătos*

Lorraine Heath, *Plăcerile nopții*

Lenora Bell, *Cucerirea unui duce*

Alissa Johnson, *Aproape o lady*

Elizabeth Hoyt, *Îmblânzirea Bestiei*

Lorraine Heath, *Ultimul rebel*

Mia Marlowe, *Darul atingerii*

Elizabeth Hoyt, *Inimă sălbatică*

Caroline Linden, *Scandaluri ascunse*

Johanna Lindsey, *Sub asediul iubirii*

Cara Elliott, *Tentația păcatului*

Alissa Johnson, *O întâlnire neașteptată*

Lorraine Heath, *Intenții vinovate*

Vicky Dreiling, *Cum să seduci un ticălos*

Elizabeth Hoyt, *Ducele păcatului*

Lenora Bell, *Dacă aș avea un duce*

Lorraine Heath, *Iubire fără mască*

Cara Elliott, *Tentații periculoase*

Kelly Bowen, *Un duce de neuitat*

Lorraine Heath, *O șansă la dragoste*

Vicky Dreiling, *Cum să te măriți cu un duce*

Penny Jordan, *Iubiri și mătăsuri*

Penny Jordan, *Iubiri și păcate*

Julie Anne Long, *Plăceri primejdioase*

Lorraine Heath, *Cucerește-mă din nou*

Vicky Dreiling, *Dorințele unui duce*

Daisy Goodwin, *Sisi. Împărăteasa nefericită*

Julie Anne Long, *Un iubit ca nimeni altul*

Lorraine Heath, *Ducele și doamna în roșu*

Vor apărea:

Meredith Duran, Cineva care să mă apere

Julie Anne Long, Capitularea